

له بلاؤکراوه کانی سائتی ئیمان وهن

WWW.IMAN1.COM

به شی پاکردنه وه (الطَّهَّارَةُ)

جۆره کانی ئاو (أَقْسَامُ الْمِيَاهِ)

ئاو پاکه و پاکه که ره وهیشه ^(۱) ، تا وه کو شتیکی پیسی تیکه ل ده بی رهنگی یان تامی یان بۆنی ده گۆریت ، ئه وه لهو حاله ته دا له پاکه و پاکه که ره وهیشه ده ری ده کات ^(۲) وه یان شتیکی پاکه تیکه ل بی رهنگی یان تامی یان بۆنی بگۆریت ، ئه وه لهو حاله ته دا ته نها له پاکه که ره وهیسه ده ری ده کات ^(۳)

(۱) هیچ جیاوازیه ک نییه له نیوان زانایاندا که وا پاکه و پاکه که ره وهیشه ، خوای گه وه له سوره تی (الانفال: ۱۱) دا ده فه رمی: ﴿وَيُنزَلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءٌ لِيُطَهِّرَكُمْ بِهِ﴾ . واته : خوای گه وه له ئاسمانه وه ئاوتان به سه ردا داده به زینت بۆ ئه وه ی پاکتان بکاته وه پیی . وه له م بارهیشه وه فه رموده ی زۆر هیه به وانه [البخاری (۲/۲۲۷-مع الفتح) ومسلم (۵/۹۶) بشرح النووی) وأبوداود (۱/۱۵۳/۸۳) والترمذی (۱/۴۷/۶۹) وابن ماجه (۱/۳۶/۳۸۶) وغیرهم] .

(۲) به به لگه ی یه کرای (إِجْمَاع) ی زانایانی ئیسلام ، به وانه [الاجماع لابن منذر (۳۳) و(مختصر بدر المنیر ل ۱۸) و(البحر للمهدی ۱/۳۱) و (المجموع) للنووی (۱/۱۱۰) و(المغنی لابن قدامة ۱/۵۳)].

(۳) شتی پاکه وه کو ماست و سابون وهه ویر و ئه و شتانه ی که زۆربه ی جار تیکه ل به ئاو نبین، ئه گه ر تیکه ل ببن به ئاو له ناوی ئاوی پرووت ده ری کات وه ک پیی بوتریت ماستا و یان سابونا و ئه وه ئاوه که له پاکه که ره وهیسه ده ر ده کات به لام هه ر به پاکه ده مینیته وه واته : ئه گه ر بدات له لاشه و جل و به رک پئویست ناکات بیشوریت . به لام غوسلی پی ناکریت و ده ست نوژی پی ناگیریت . ئه مه بۆ ئه و شتانه ی که زۆربه ی جار تیکه ل به ئاو نبین ، به لام ئه و شتانه ی که زۆربه ی جار (عَادَة) وایه تیکه ل له گه ل ئاودا وه ک قه وزه ، ئه وه با رهنگ یان تام یان بۆنیشی بگۆریت هه ر پاکه و پاکه که ره وهیشه .

تیبینی: ئو شتہ پاکانہی کہ زور بہی جار تیکہل بہ ئاؤ نین ، ئه گہر تیکہل بین بہ لام زور نہ بوو ئوہ ہیچ کاریک ناکاتہ سہر پاک کہرہ وہی ئاؤہ کہ با بونیشی بگوریت .

جا ہیچ جیاوازیہک نییہ ئه گہر ئاؤہ کہ زور بیٹ یان کہم^(۴) ، راوہ ستاؤ بیٹ یان ری بکات^(۵) ، بہ کارہینراؤ بیٹ یان بہ کار نہہینراؤ^(۶) .

لہ بہر فہرموودہ کہی (اُمُّ عَطِيَّةُ الْأَنْصَارِيَّةُ) (خوای لئ رازی بیٹ) کہوا فہرمووی : پیغہ مہبری خوا (ﷺ) ہاتہ زورہ وہ کاتیک کہ کچہ کہی وہ فاتی کردبوو ، جا فہرمووی : ((**إِغْسَلْنَهَا ثَلَاثًا أَوْ خَمْسًا أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ ، بِمَاءٍ وَسِدْرٍ وَاجْعَلْنَ فِي الْأَخِرَةِ كَافُورًا أَوْ شَيْئًا مِنْ كَافُورٍ**)) واتہ : بیشونہ وہ سئ جار یان پینج جا یان زیاتر لہ وہ ئه گہر بہ باشتان بینی ، بہ ئاؤ (سدر) وہ دواہن جاریش (کافور) ی تیکہل کن یان ہندیک لہ (کافور) ... [رواہ البخاری (۱۲۵۳/۲) و مسلم (۶۴۶/۲) / (۹۳۹)] .

(۴) لہ مہسہ لہ یہ دا کہ ئاؤ پاکہ و پاک کہرہ وہیہ تا شتیکی پیسی تئدہ کہ ویت رہنگی یان تامی یان بونی دہ گوریت ئوہ لہ و کاتہ دا پیس دہ بیٹ یان شتیکی پاک ی تیکہ ویت لہ ناوی ئاوی پووت دہریکات ئوہ لہ پاک کہرہ وہی دہری دہکات ، ئا لہ مہنرہ تہ دا جیاوازی نیہ ئیتر ئاؤہ کہ کہم بیٹ یان زور . بؤ زیاتر دلنیا بوون لہ مہ باسہ بروانہ [شرح السنۃ للبعوی (۵۹/۲) و (نیل الاوطار) للشوکانی (۳۰/۱) و (جوہر النقی) لابن الترمذی الذی بذیل السنن الکبری للبیہقی (۲۵۶/۱)] .

(۵) بہ ہمان شیوہ لہ و ہنرہ تہی پیشوو دا جیاوازی نییہ ئوہ ئاؤہ ری بکات یان ری نہکات ، بؤ دلنیا بوونیش لہ مہ بروانہ [احکام الاحکام (لابن نقی العید (۲۱/۱) و (المطی) لابن حزم (۱۸۴/۱)] .

(۶) ئاوی بہ کارہینراؤ ئوہ ئاؤہ یہ کہ دہست نویژی پی گہرا بیٹ یان غوسلی پی کرا بیت ، بہ لگہی (تأثیر) نہ کردنی لہ سہر (قاعده) کہ مان فہرموودہ کہی (جابر) ہ (خوای لئ رہزای بیت) ، کہوا فہرمووی : ((**جَاءَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَعُوذُنِي وَأَنَا مَرِيضٌ لَا أَعْقِلُ فَتَوَضَّأَ وَصَبَّ عَلَيَّ وَضُوءَهُ**)) واتہ : روزیک تووشی نہ خوشی یہ کہ ہاتم بی ہوشی خستم ، جا پیغہ مہبری خوا (ﷺ) سہردانی کردم ، و دہست نویژی گرت و ئاوی دہست نویژہ کہی بہ سہرم دا کرد [رواہ البخاری (۱۹۴/۱) و مسلم (۱۲۳۲/۳) / (۱۶۱۶)] .

ئەمە بەلگە‌ی پاک‌ی ئاوی بە کارهینراو ، وه بەلگە‌ی پاک‌ کەرەوه‌یشی فەرمووده‌کە‌ی (رُبَّعُ بِنْتُ مُعَوِّذٍ ه) (خوای لێ پەزای بیئت) فەرمووی: ((اَنَّ النَّبِيَّ ﷺ) مَسَحَ بِرَأْسِهِ مِنْ فَضْلِ مَاءٍ كَانَ فِي يَدِهِ)) واتە: پیڤه‌مبەری خوا (ﷺ) مەسحی سەری کرد بە پاشماوه‌ی ئەو ئاوه‌ی کە بە دستیه‌وه بوو [رواه ابوداود (۱۳۰/۹۱) وهو حديث حسن ، برواهه الروضة الندية تحقيق محمد صبحي حلاق (۱/۶۸)].

ئەو شتانه‌ی کە پیسن (النَّجَاسَات)

ئەوانه‌ی پیسن^(۷) ، پاشه‌رۆ^(۸) و میزنی مروۆقه‌ به‌ گشتی^(۹)
و یاش میز^(۱۰) و (مذی)^(۱۱)

(۷) کە پیویسته مروۆقه‌ خۆی لێ پاک‌ بکاته‌وه ئەگەر له لاشه‌ی یان له جل و به‌رگی دا .
(۸) له به‌ر فەرمووده‌کە‌ی (أَبُو سَعِيدٍ الْخُدْرِيُّ) (خوای لێ رازی بیئت) کە‌وا پیڤه‌مبەری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَقْلِبْ نَعْلَيْهِ وَلْيَنْظُرْ فِيهِمَا فَإِنْ رَأَى خُبْنًا فَلْيَمْسَحْهُ بِالْأَرْضِ وَلْيُصَلِّ فِيهِمَا)) واتە: هەر یه‌کیکتان ئەگەر هاتن بۆ مزگه‌وت ، ئەوه با (نعل) هکانی دیواودیو بکاته‌وه و ته‌ماشای کات ، ئەگەر پیسیه‌کی پیوه‌ بینی ، با به‌ زه‌ویدا بیساویت ، پاشان نوێژی بکات [رواه الإمام أحمد (۲۰/۳) وأبوداود (۲۵۳/۲) مع العون وغيرهما وهو حديث صحيح برواهه صحيح أبي داود (۶۰۵)].

(۹) له به‌ر فەرمووده‌کە‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بیئت) کە‌وا فەرمووی: پیئاویکی ده‌شته‌کی له‌ مزگه‌وتدا هه‌ستا میزی کرد ، چا‌خه‌لکی په‌لاماریان دا ، پیڤه‌مبەری خوایش (ﷺ) فەرمووی: ((دَعُوهُ وَهَرِّقُوا عَلَيَّ بَوْلَهُ سَجَلًا مِنْ مَاءٍ - أَوْ دَنُوبًا مِنْ مَاءٍ - فَإِنَّمَا بُعِثْتُمْ مُيسِرِينَ وَلَمْ تُبْعَثُوا مُعَسِرِينَ)) واتە: وازی لێ بهینن ، پاشان سه‌تلیک ئاو بکه‌نه‌ سه‌ریدا ، ئیوه‌ نی‌رراون بۆ ئەوه سووک‌ کەرەوه‌ بن نه‌ک توند و گران کەرەوه‌ [رواه البخاری (۲۲۰/۲۲۳/۱) وغيره].

به‌لام میزی کوری شیره‌ خۆر (عُفُو)ی لێ دراوه‌ له‌ شه‌رعدا ، له‌ به‌ر فەرمووده‌کە‌ی (أُمُّ قَيْسٍ بِنْتُ مُحْصِنٍ) (خوای لێ رازی بیئت) ((أَنَّهَا أَتَتْ بِإِبْنٍ لَهَا صَغِيرٍ لَمْ يَأْكُلِ

الطَّعَامَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَأَجْلَسَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي حَجْرِهِ ، فَبَالَ عَلَى ثَوْبِهِ ، فَدَعَا بِمَاءٍ فَتَضَحَّهُ وَلَمْ يَغْسِلْهُ)) واته: كه‌وا كورپکی بچوکی هیئا بۆ لای پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) كه - هیشتا - خوادنی نه‌ده‌خوارد ، جا پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) له باوشی خویدا داینا جا میزی کرده سهر جل و به‌رگه‌که‌یدا ، جا ئه‌ویش داوای ئاوی کرد و پی‌ی ئاو په‌رژینی کرد و نه‌یشورد [رواه البخاری (۱/رقم/۲۲۳) و مسلم (۱/رقم/۲۲۷)].

وه‌ه‌وه‌ها له‌بهر فه‌رموده‌که‌ی (أبي السَّمْح)ی خزمه‌ت کاری پیغه‌مبهر (ﷺ) كه‌وا: (حَسَن) یان (حُسَيْن) میزبان کرده سهر سینگه پیغه‌مبهردا (ﷺ) ، منیش هاتم بیشووم ، ئه‌ویش فه‌رمووی: ((يُغْسَلُ مِنْ بَوْلِ الْجَارِيَةِ وَيُرَشُّ مِنْ بَوْلِ الْغُلَامِ)) واته: میزی کچ ده‌شوریت به‌لام میزی کور ئاو پرژین ده‌کریت [رواه أبوداود (۲/۳۷۶/۲۳۲) والنسائی (۱/۱۵۸/۳۰۴) وابن ماجه (۱/ ۱۷۵ / ۲۲۶) وغيرهم وقال ابن حجر في التخليص (۱/۵۰) وحسنه البخاری ، وه بروانه صحیح النسائی (۲۹۳)].

(۱۰) به به‌لگه‌ی یه‌کرای (الإجماع) زانایان ، بروانه (المجموع) للنووي (۲/۵۵۲).

(۱۱) (مَدِي): ئاویکی روشنی سپی لیه‌که‌ی لیکه‌ی بیرکردنه‌وه له‌جووت بوون (جماع) ده‌رده‌چیت به‌پی ئه‌وه‌ی هیچ هه‌ستیکی پی بکریت، ئه‌م ئاوه‌یشه پیسه له‌بهر فه‌رموده‌که‌ی (علي) (خوای ئی رازی بیت) كه‌پرسیاری له‌پیغه‌مبهر (ﷺ) کرد ئه‌ویش پی‌ی فه‌رموو: ((تَوَضَّأُ وَاغْسَلَ نَكَرَكَ)) واته: ده‌ست نوژی بگره‌وه و (نَكَرَت) بشو - واته: تارات بکه پاشان ده‌ست ده‌ست نوژی بگره [رواه البخاری (۱/۲۳۰/۱۳۲) و مسلم (۱/۳۰۳/۲۴۷) و للفظ له].

وخوینی چه‌یزو زیسانی^(۱۲) وناژله‌ی مرداره‌وه بوو^(۱۳) ولیکی سه‌گ^(۱۴) وپاشه‌رو و میزی ناژله‌ی گوشتی نه‌خوریت^(۱۵)

(۱۲) خوینی چه‌یز پیسه ، له‌بهر فه‌رموده‌که‌ی (أَسْمَاءُ بِنْتُ أَبِي بَكْرٍ) (خوای ئی رازی بیت) كه‌وا ئافره‌تیک پرسیری له‌پیغه‌مبهری خوا کرد (ﷺ) : ئایا ئه‌گه‌ر یه‌کیکمان خوینی چه‌یز دای له‌جل و به‌رگه‌که‌ی چی بکات؟ پیغه‌مبهریش (ﷺ) فه‌رموو: ((إِذَا أَصَابَ ثَوْبَ إِحْدَاكُنَّ الدَّمَ مِنَ الْحَيْضَةِ فَلْتَقْرُصْهُ ثُمَّ لَتَنْضَحْهُ بِمَاءٍ ثُمَّ لَتُصَلِّي فِيهِ)) واته: ئه‌گه‌ر یه‌کیکتان خوینی چه‌یز دای له‌جل و به‌رگه‌که‌ی ئه‌وه بیوه‌رینیت پاشان بیداته ده‌ستدا جا ئاوی پیدا بکات وپاشان نوژی پیوه بکات [رواه البخاری (۱/۴۱۰/۳۰۷) و مسلم (۱/۲۹۹/۲۴۰) و للفظ له].

وه خوینی زه‌یسانیش هه‌ر خوینی چه‌یزه کۆبوه‌ته‌وه له‌ماوه‌ی سک پری ئافره‌تدا

تیبینی = ئەگەر خوینەکه شوینەواری هەرمایەوه پاش شوژدن ، ئەوه هیچ زیانیکی نییه ، له بەر فەرمووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بیئت): که‌وا (حَوْلَهُ بِنْتُ يَسَارٍ) فەرمووی: ئە‌ی پیڤه‌مبەری خوا ، من تەن‌ها یە‌ک جە‌ل و بە‌رگم هە‌یه ، وه بە‌و جە‌ل‌ه‌ی‌شه‌وه تووشی هە‌یز دە‌بم ؟ پیڤه‌مبەری خوا یش (ﷺ) فەرمووی: ((فَإِذَا طَهَّرْتَ فَأَغْسِلِي مَوْضِعَ الدَّمِّ ثُمَّ صَلِّي فِيهِ)) واتە: جا ئە‌گەر پاک بوویته‌وه ئە‌وه شوینی خوینە‌که بشۆ ، پاشان نوێژی پێ‌وه‌بکه ، ووتی: ئە‌ی پیڤه‌مبەری خوا ئە‌گەر شوینە‌واری هەر مایه‌وه ؟ فەرمووی: ((يَكْفِيكَ الْمَاءُ وَلَا يَضُرُّكَ أَثَرُهُ)) واتە: تە‌ن‌ها ئاووت بە‌سه و شوینە‌واری هیچ زیانیکت پێ‌ ناگه‌یه‌نیئت [رواه أبو داود (۳۶۱/۲۶/۲) والبيهقي (۴۰۸/۲) ومروحيث صحيح بروانه صحيح أبي داود (۳۵۱)].

(۱۳) له بەر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لێ رازی بیئت)، که‌وا پیڤه‌مبەری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِذَا دُبِغَ الْإِهَابُ فَقَدْ طَهَّرَ)) واتە: ئە‌گەر پێ‌ست خۆشه‌ بکریت پاک دە‌بیته‌وه ، کاتیک که‌دای بە‌لای کاوړیکی (مِئْمُونَةَ) دا مردار بووبووه‌وه ئە‌ویش فەرمووی : ((أَلَا أَنْتَفَعْتُمْ بِإِهَابِهَا ؟)) واتە: ئایا بۆ سوود له پێ‌سته‌که‌ی وه‌رناگرن ؟ جا ئە‌م فەرمووده‌ی فەرموو [الحديث رواه مسلم (۲۷۷/۱، ۲۶۴، ۳۶۶) وغيره]. جا ئە‌مه‌ش بە‌لگه‌یه‌که‌ مرداره‌وه بوو پیسه ، بۆیه پێ‌سته‌که‌ی به‌خۆشه‌کردن پاک دە‌بیته‌وه .

(۱۴) له بەر فەرمووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بیئت) که‌وا پیڤه‌مبەری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((طَهَّورُ إِذَا أَحَدَكُمْ إِذَا وَلِغَ فِيهِ الْكَلْبُ أَنْ يَغْسِلَهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ أَوْ لَاهُنَّ بِالْتَّرَابِ)) واتە: ئە‌گەر سه‌گ دە‌می خسته‌ ناو قاپی هە‌ریه‌کیکتانه‌وه ، با چی تێ‌دایه‌ بیرئێت پاشان هە‌وت جار بیشوات جاری یه‌که‌میان به‌ خۆل [رواه مسلم (۹۱/۲۳۴/۱) وغيره].

(۱۵) له بەر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ مَسْعُودٍ) (خوای لێ رازی بیئت) که‌وا پیڤه‌مبەری خوا (ﷺ) چوو دە‌ست به‌ ئاو بگه‌یه‌نیئت ، جا فەرمانی پێ‌ کردم سێ‌ بە‌ردی بۆ بیئم ، منیش دوو بە‌ردم دۆزیه‌وه و به‌ داوی سێ‌یه‌میاندا گه‌پام نه‌بوو ، جا تە‌رسه‌قولیکم بۆ هینا پیڤه‌مبەری خوایش هە‌ردوو بە‌رده‌که‌ی لێ وه‌رگرتم و تە‌رسه‌قوله‌که‌یشی فری‌دا و فەرمووی: ((هَذَا رِكْسٌ)) واتە: ئە‌مه‌ پیسه [رواه البخاری (۱۵۶/۲۵۶/۱) وغيره].

و گوشتی به‌راز^(۱۶) جگه‌ له‌مانه‌ هه‌مووشتیکی تر پاکه^(۱۷).

چۆن پیسی پاک ده‌کریته‌وه

(كَيْفِيَّةُ تَطْهِيرِ النَّجَاسَةِ)

شتی پیسی به شوردن پاک ده‌بیت‌هوه^(۱۸) ، به شیوه‌یهک هیچ شوینه‌واریکی نه‌و پیسی‌یهی پیوه نه‌میینیت^(۱۹) ، وه نه‌مه بنه‌رته‌(الأصل) ه له پاک کردنه‌وهدا هیچ جیگه‌ی ناگریته‌وه مه‌گه‌ر به به‌لگه‌ی شهرعی^(۲۰) ،

(۱۶) له به‌ر فرموده‌که‌ی خوی گه‌وره له سوره‌تی (الأنعام آیه: ۱۴۵) دا که ده‌فرمی: ﴿أَوْ لَحْمَ خَنْزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ﴾ واته: یان گوشتی به‌راز که به‌راستی پیسه .
(۱۷) چونکه له بنه‌رته‌(الأصل) دا ه‌موشتیک پاکه‌(الأصلُ فِي الْأَشْيَاءِ الطَّهَّارَةِ) وه نابیت به هیچ شتیک بووتریت پیسه مه‌گه‌ر به به‌لگه‌ی شهرعی ، وه نیمه‌ش جگه له‌وانه‌ی که باسما‌ن کرد هیچ به‌لگه‌یه‌کی راستمان نییه له سه‌ر پیسیتی هیچ شتیک‌تری ، وه نه‌وبه‌لگانه‌ی که ه‌ندیک زانا ده‌بیتنه‌وه بو سه‌لمانندی پیسیتی شتی تر - وهک : (مَنِي) وخوین و بی‌باوه‌(مُشْرِك) و .. - یان راست نین ، یان نه‌و واتیه ناگه‌یه‌نن ، پروانه [الأدلة الرضیة (۲۲۲ - ۲۵)] ، که به کورتی له‌ویدا باسی کردوه .

(۱۸) به‌وه‌ی به‌ ئاو بیشوریت وهک له شهرعدا هاتووه ، وهک فرموده‌که‌ی (أَسْمَاءُ بِنْتُ أَبِي بَكْرٍ) پروانه (پ ۱۲) .

(۱۹) شوینه‌واریش ، په‌نگ و بۆن و تامه ، چونکه به‌وانه‌دا ده‌ناسریت ، کاتیک که نه‌وانه‌ی نه‌ما نه‌وه نه‌و پیسی‌یه‌ پاک ده‌بیت‌هوه ، کاتیک نه‌گه‌ر توانا ه‌بوو لایبریت ، به‌لام نه‌گه‌ر پاش ه‌ول دانیش ه‌ر پاک نه‌بوویه‌وه ، وهک په‌نگی خوین ، نه‌وه له‌و کاته‌دا شهرع لئی ده‌بووریت وهک باسما‌ن کرد ، پروانه تیبینی سه‌ر (پ ۱۲) .

(۲۰) ئاو (أصل) ه له پاک کردنه‌وهدا به به‌لگه‌ی زور ، له‌وانه فرموده‌ی: ((إِنَّ الْمَاءَ طَهُورٌ لَا يُنَجِّسُهُ شَيْءٌ)) [رواه ابوداود (۶۷/۱۲۷/۱) والترمذی (۶۶/۴۵/۱) والنسائی (۱۷۴/۱) و صححه الألبانی فی الإرواء (۱۴)] .

وه نه‌وه‌یشی که شهرع ریگای پیداوه ، پاک کردنه‌وه‌ی پیلاو به ساویینی به‌زه‌ویدا ، له به‌ر فرموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) له (پ ۸) ، وه پاک کردنه‌وه‌ی پاینی دریزی جل و به‌رگی ئافره‌ت ، له به‌ر فرموده‌که‌ی (أُمُّ سَلَمَةَ) که‌وا ئافره‌تیک پرسیاری لی کرد له باره‌ی جل و به‌رگه‌که‌یه‌وه که دریزه‌و به‌زه‌ویدا ده‌خشیت وه به سه‌ر شوینی پیسیشدا تیپه‌ر ده‌بیت ؟ جا نه‌ویش فرمووی: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فرمووی: ((يَطْهَرُهُ مَا بَعْدَهُ)) واته: پاشی خوی پاک‌ی ده‌کاته‌وه [رواه ابو داود (۳۷۹/۴۴/۲) والترمذی (۱۴۳/۹۵/۱) و ابن ماجه (۵۳۱/۱۷۷/۱) وهو حدیث صحیح بروانه صحیح ابن ماجه (۴۳۰)] .

وه ئه‌وه‌ی به شۆردن نه‌توانریت پاک بکریته‌وه ئه‌وه یان ئاوی به سردا ده‌کریت ^(۲۱) وه یان ئاوی ئی هه‌لده‌کیشریت (ده‌رده‌که‌ریت) تا شوینه‌واری پیسی‌یه‌که نامینیت ^(۲۲) ، وه‌ه‌روه‌ها گۆرانی شتیکی پیسی بۆ شتیکی پاک ، خۆی پاک بوونه‌وه‌یه ^(۲۳) .

ده‌ست به ئاو گه‌یاندن (قَضَاءُ الْحَاجَةِ)

پیویست (واجب) ه له سهر ئه‌و که‌سه‌ی ده‌ست به ئاو ده‌گه‌یه‌نیت دوور بکه‌ویته‌وه تا که‌س چاوی ئی نه‌بیت ^(۲۴) ، وه له‌و شوینانه‌دا دانه‌نیشیت که له شه‌ردا قه‌ده‌غه‌ی ئی کرا بیت ^(۲۵) ،

(۲۱) وه‌ک فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای ئی رازی بیت) بپوانه (پ ۹) .
(۲۲) وه‌ک بیر ، ئه‌گه‌ر شتیکی پیسی تی بکه‌ویت ، ئه‌وه شته پیسه‌که ده‌ر ده‌کریت ، پاشان له ئاوه‌که‌ی هه‌لده‌کیشریت تا په‌نگ و تام و بۆنی پیسیه‌که نامینیت .
(۲۳) وه‌ک گۆرانی پیسی مروّف بۆ خۆل ، ئه‌گه‌ر پاشه‌رووی مروّف ماوه‌یه‌کی به سه‌ردا بۆی وگۆرا و بوو به خۆل ، ئه‌وه ئه‌و خۆله پیسی نییه ، چونکه ئیستا خۆله ، وه خۆلێش پاکه ، بۆ زیاتر تی گه‌یشتن له‌م مه‌سه‌له‌یه بپوانه [سَيَلُ الْجَرَّانِ ي نِيَمَامِي (شوکانی) (۵۲/۱)] .
(۲۴) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (جَابِر) (خوای ئی رازی بیت) که‌وا فه‌رمووی ((خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ ، وَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لَا يَأْتِي الْبِرَانَ حَتَّى يَتَغَيَّبَ فَلَا يُرَى)) واته : له گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا (ﷺ) ده‌رچووین بۆ سه‌فه‌ریک ، وه پیغه‌مبه‌ری خوا هه‌رگیز ده‌ستی به ئاو نه‌ده‌گه‌یاند تا ته‌واو وون ده‌بوو و که‌س نه‌یده‌بینی [رواه أبو داود (۲/۱۹/۱) و ابن ماجه (۱/۳۳۵) وهذا لفظه وهو حديث صحيح بپوانه صحیح أبو داود (۲) و صحیح ابن ماجه (۲۶۸) بنحوه] .

تییینی :

دروسته که‌سیک ئه‌گه‌ر به ته‌نها میزی کرد دوور نه‌که‌ویتته‌وه ، به مه‌رجیک عه‌وره‌تی نه‌بینریت ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (حَدِيفَةُ بْنُ الْيَمَانِ) (خوای ئی رازی بیت) که‌وا فه‌رمووی : ((كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فَأَنْتَهَى إِلَيَّ سُبَّاطَةَ قَوْمٍ ، فَبَالَ قَائِمًا فَتَنَحَّيْتُ فَقَالَ : أَدْنُهُ ، فَدَنَوْتُ حَتَّى قُمْتُ عِنْدَ عَقْبِيهِ ، فَتَوَضَّأَ ، فَمَسَحَ عَلَيَّ خُفِّيهِ)) واته : له گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا (ﷺ) بووم جا گه‌یشته سه‌ر زبلكوان (شیوی) قه‌ومیک ، به پیوه میزی کرد

، جا منیش سه‌رم داخست ، ئه‌ویش فه‌رموی نزیك به‌روه ، منیش نزیك بومه‌وه لی‌ی تا له پشتیوه راوه‌ستام ، جا ده‌ست نوژی‌ی گرت و مه‌سحی له سه‌ر خوفه‌کانی کرد [رواه مسلم (۲۷۳/۲۲۸/۱) و الترمذی (۱۳/۱۱/۱) و البخاری (۲۲۵/۳۲۹/۱) و بقیة الجماعة] .

وه (إِبْنُ عُمَرَ) (خوای لی‌ی رازی بی‌ت) ده‌یفه‌رموو: ((أَنْ النَّبِيِّ ﷺ كَانَ إِذَا أَرَادَ الْحَاجَةَ لَمْ يَرْفَعْ ثَوْبَهُ حَتَّى يَدْنُو مِنَ الْأَرْضِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئه‌گه‌ر ویستی ده‌ست به‌ ئاوگه‌یانندی ببوایه ، جله‌کانی به‌رز نه‌ده‌کرده‌وه تا نزیك ده‌بوویه‌وه له‌زه‌وی - بۆ ئه‌وه‌ی عه‌وره‌تی نه‌بینریت - [رواه أبوداود (۱۴/۳۱/۱) ، و الترمذی (۱۴/۱۱/۱) من حدیث أنس وهو حدیث صحیح بروانه صحیح أبی داود (۱۱) و السلسلة الصحیحة (۱۰۷۱) و صحیح الجامع (۴۶۵۲)] .

(۲۵) له‌وانه فه‌رموده‌کانی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی‌ی رازی بی‌ت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((إِنْ قُومُوا اللَّاعِنِينَ)) واته: خو‌ی بپاریزن له‌و دوانه‌ی که‌ ده‌بنه‌هوی نه‌فره‌ت (لَعْنَةُ) لی‌ی کردنی خه‌لکی ، ووتیان : ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ئه‌و دووشته‌ چین که‌ ده‌بنه‌هوی نه‌فره‌ت ؟ ئه‌ویش فه‌رموی : ((الَّذِي يَتَخَلَّى فِي طَرِيقِ النَّاسِ أَوْ فِي ظِلِّهِمْ)) واته: ئه‌وه‌ی له‌ ریگای خه‌لکیدا ده‌ست به‌ ئاو بگه‌یه‌نیت یان له‌ سیبه‌ریان دا _ که‌ تیییدا داده‌نیشن و پشوو ده‌ده‌ن _ . [رواه مسلم (۲۶۹/۲۲۶/۱) و أبوداود (۲۵/۴۷/۱) ، و فی روایة لأبی داود (۲۶/۲۸/۱) و ابن ماجه (۳۲۸/۱۱۹/۱) و غیرهما ، عن (مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی : ((إِنْ قُومُوا الْمَلَاعِنَ الثَّلَاثَ ، الْبِرَازُ فِي الْمَوَارِدِ ، وَقَارِعَةُ الطَّرِيقِ ، وَالظَّلُّ)) واته: خو‌تان له‌و سیانه‌ بپاریزن که‌ ده‌بنه‌هوی نه‌فره‌ت (لَعْنَةُ) لی‌ی کردنی خه‌لکی: ده‌ست به‌ ئاوگه‌یاندن له‌ شوینی ئاو هیئانی خه‌لکی و له‌ سه‌ر ریگای خه‌لکی و له‌ سیبه‌ر دا] .
وه‌و له‌ قیبله‌ نه‌کات و پشیتشی تی‌ نه‌کات^(۲۶) ، وه‌ پیویست (وَأَجِبْ) ه‌ خو‌ پاک‌کردنه‌وه‌که‌ به‌ سه‌ی به‌رد که‌م تر نه‌بی‌ت ، یا هه‌رشتیک جیگه‌ی به‌رد بگریته‌وه ، به‌مه‌رجیک قه‌ده‌غه‌یشی لی‌ نه‌کراییت ، وه‌ به‌ ده‌ستی راستیش خو‌ی پاک‌نه‌کاته‌وه^(۲۷) ،

وه فه‌رموده‌که‌ی (جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ) (خوای لی‌ی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((أَنْ النَّبِيِّ ﷺ نَهَى أَنْ يُبَالَ فِي الْمَاءِ الرَّأَكِدِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) قه‌ده‌غه‌ی کردوو له‌ میز کردنه‌ ناوی ئاوی راوه‌ستاو دا [رواه مسلم (۲۸۱/۲۳۵/۱) و النسائي (۳۴/۱) و ابن ماجه (۳۴۳/۱۲۴/۱)] .

وه فه‌رموده‌که‌ی (حُمَيْدُ الْحَمِيرِي) که‌وا فه‌رموی: گه‌یشتم به‌ پیاویک هاوه‌لیتی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) کردبوو وه‌ک چۆن (أَبُو هُرَيْرَةَ) هاوه‌لیتی کردوو ، جاپی‌ی ووتم: ((

نَهَى رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ) أَنْ يَمْتَشِطَ أَحَدُنَا كُلَّ يَوْمٍ ، أَوْ يَبُولَ فِي مُعْتَسِلِهِ)) واته: پیغمبری خوا (ﷺ) قهدهغی لی کردین کهوا یه کیکمان هه موو روژیک سهر شانہ بکهین یان میز بکهینه ئەو شوینه‌ی که خومانی تیدا ده شوړین [رواه أبوداود (۲۸/۳۰۱) والنسائی (۲۳۸/۱۳۰/۱) وهو حدیث صحیح بپوانه صحیح النسائی (۲۳۲)].

(۲۶) له بهر فهرمووده‌که‌ی (أَبُو أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيُّ) (خوای لی رازی بیئت) کهوا پیغمبری خوا (ﷺ) فهرمووی: ((إِذَا أَتَيْتُمُ الْعَائِطَ فَلَا تَسْتَقْبِلُوا الْقِبْلَةَ وَلَا تَسْتَدْبِرُوهَا وَلَكِنْ شَرِّقُوا أَوْ غَرِّبُوا)) واته: ئەگەر چوونه سهر ئاو ئەوه نه‌پوو له قیبله و نه‌پشتیشی تی بکهن ، به‌لکو پوو له پوژه‌لات بکهن یان له پوژ ئاو ، جا (أَبُو أَيُّوبَ) ده‌یفهرموو: کاتی که هاتینه (شام) بینیمان ئاو ده‌سته‌کان پوو به‌ره و قیبله دروست کراوون ، جا ئیمه‌ش لار ده‌بوینه‌وه و داوای لی بوردنمان له خوای گه‌وره ده‌کرد [رواه البخاری (۳۹۴/۴۹۸/۱) ومسلم (۲۶۴/۲۲۴/۱) وغيرهما].

(۲۷) له بهر فهرمووده‌که‌ی (سَلْمَانُ الْفَارِسِيُّ) (خوای لی رازی بیئت) کهوا پییان ووت: ئیوه پیغمبره‌که‌تان هه موو شتیکی فی‌کردون ته‌نانه‌ت پیسی کردنیش ؟ ئەویش فهرمووی: ((أَجَلٌ ، لَقَدْ نَهَانَا أَنْ نَسْتَقْبِلَ الْقِبْلَةَ لِعَائِطٍ أَوْ بَوْلٍ ، أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِالْيَمِينِ ، أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِأَقْلٍ مِنْ ثَلَاثَةِ أَحْجَارٍ ، أَوْ أَنْ نَسْتَنْجِيَ بِرَجِيعٍ أَوْ بِعَظْمٍ)) واته: به‌لئ ، بۆ – ده‌ست به‌ ئاوگه‌یاندن – پیسی بیئت یان میز قه‌ده‌غی لی کردوین پوو له قیبله بکهین ، یان به‌ ده‌ستی راست خو پاک بکهینه‌وه ، یان به‌ سی به‌رد که‌متر خو پاک بکهینه‌وه ، یان به‌ پاشه‌پو و ئیسک خو پاک بکهینه‌وه _ جا ئیتر ئەو پاشه‌پو ئیسقانه‌هی هه‌ر شتی که بیئت هه‌ر دروست نییه _ [رواه مسلم (۲۶۲/۲۲۳/۱) والترمذی (۱۶/۱۳/۱) وأبوداود (۷/۲۴/۱) وغيرهم].

وه هه‌روه‌ها باشت‌ر وایه به‌ ئاو خوای پاک بکاته‌وه ، له بهر فهرمووده‌که‌ی (أَنَسُ) (خوای لی رازی بیئت) کهوا فهرمووی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ) يَدْخُلُ الْخَلَاءَ ، فَأَحْمِلُ أَنَا وَغُلَامٌ نَحْوِي إِدَاوَةَ مِنْ مَاءٍ وَعَنْزَةً ، فَيَسْتَنْجِي بِالْمَاءِ)) واته: پیغمبری خوا (ﷺ) ده‌چوو بۆ سهر ئاو ، جا من و مندالیکی وه‌ک خوّم ، کوونه‌یه‌ک (إِدَاوَةَ) ئاوو دار(عَنْزَه) یه‌کمان به‌ده‌سته‌وه ده‌گرت و بویمان ده‌برد جائه‌و خوای به‌ئاو‌ه‌که پاک ده‌کرده‌وه)) [رواه البخاری (۱۵۲/۲۵۲/۱) ومسلم (۲۷۱/۲۲۷/۱) والنسائی (۴۲/۱) وليس عنده ذكر (العنزّة)]

وه له پيشدا پهنا بگريته خوا^(۲۸) وه له پاشيشدا داواى لى بووردنى لى بکهيت^(۲۹).

وه زه که ريشى به دهستی راستى نه گريت، له بهر فرموده کهى (أَبُو قَتَادَةَ) (خوای لى رازى بیئت) کهوا پیغه مبهرى خوا (ﷺ) فرموى: ((إِذَا بَالَ أَحَدُكُمْ فَلَا يَمَسُّ ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ وَلَا يَسْتَنْجِحُ بِيَمِينِهِ)) واته: نه گهر يه کيکتان ميزتان کرد نه وه با به دهستی راستى زه کهرى نه گريت وه خویشى به دهستی راست پاک نه کاته وه [رواه ابن ماجه (۳۱۰/۱۱۳/۱) وهذا لفظه ورواه البخارى (۱۵۴/۲۵۴/۱) ومسلم (۲۶۷/۲۲۵/۱) وغيرهم مطولا ومختصرا].

(۲۸) له بهر فرموده کهى (أَنْس) (خوای لى رازى بیئت) کهوا پیغه مبهرى خوا (ﷺ) هر کاتيک ويستی بوايه بچوايه بو سهر ئاو ديفه رموى: ((اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ)) واته: نهى خوايه من په نات پى ده گرم له نيرينهى جنوکه ومينينه کانيان [رواه البخارى (۱۴۲/۲۴۲/۱) ومسلم (۳۷۵/۲۸۳/۱)]. هه روه ها سوننه ته له پيشيدا بلئت (بِسْمِ اللَّهِ) ، له بهر فرموده کهى (عَلِي) (خوای لى رازى بیئت) کهوا پیغه مبهرى خوا (ﷺ) فرموى: ((سِئْرُ مَا بَيْنَ الْجَنِّ وَعَوْرَاتِ بَنِي آدَمَ إِذَا دَخَلَ أَحَدُهُمُ الْخَلَاءَ أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ)) واته: په ردهى نيوان (جن) و عه وره تى ئاده ميزاد کاتيک چووه ئاوده ستخانه وه نه وه يه بلئت: (بِسْمِ اللَّهِ) [رواه الترمذى (۶۰۳/۵۹/۲) وابن ماجه (۲۹۷/۱۰۹/۱) وهو حديث صحيح برواه الإرواء (۵۰) وصحيح الجامع (۳۶۱۱)].

(۲۹) له بهر فرموده کهى (عَائِشَةَ) (خوای لى رازى بیئت) کهوا پیغه مبهرى خوا (ﷺ) نه گهر ده ر بچوايه له ئاو ده ستخانه ديفه رموى: ((غُفْرَانُكَ)) واته: داواى لى بووردنت لى ده کهم خوايه [رواه أبوداود (۳۰/۵۲/۱) والترمذى (۷/۷/۱) وغيرهما وهو حديث حسن برواه الإرواء (۵۲) وصحيح أبي داود (۲۲) وصحيح الجامع (۴۷۰۷)].

چهند تيبينيهك:

(أ) باش وايه له کاتى چوونه ژوره وه بو ئاو ده ستخانه به پى پى چه پ بچيته ژوره وه ، وه له کاتى ده رچوونيشدا به پى پى راست ده ر بچيت ، چونکه له فرموده دا هاتوه کهوا لای راست به کار بهينريت بو شتى پاک وپيروز ، وه لای چه پيش بو شتى پيس و بى ريز ، له و فرمودانه فرموده کهى (عَائِشَةَ) (خوای لى رازى بیئت) پروانه (پ ۴۲) .

(ب) هه نديک له زانايان ده لئين دروست نييه شتيک له گه ل خویدا بباته سهر ئاو کهوا ناوى خوا يان ناوى پیغه مبهرى خواى (ﷺ) تيدا بيئت ، وه به لکه شيان فرموده کهى

(أَنْسَهِ (خوای لێ رازی بیئت) که‌وا فه‌رمووی: ((أَنْ النَّبِيِّ (ﷺ) لَيْسَ خَاتِمًا نَقَشَهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ، فَكَانَ إِذَا دَخَلَ الْخَلَاءَ وَضَعَهُ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) موستیله‌یه‌کی له په‌نجه‌کانی ده‌کرد (نقش) ی (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) ی له سه‌ر کردبوو ، جا نه‌گه‌ر بچوایه‌ته سه‌ر ئاو دایده‌که‌ند [رواه أبو داود (۱/رقم/۱۹) والترمذی (رقم/۸۸، ۱۷۴۶) واین ماجه (رقم/۳۰۳) والنسائی (رقم/۵۲۲۸) والحاکم وهذا لفظه وقال أبو داود: هذا حديث منكر ، وقال النسائي: هذا حديث غير محفوظ ، وأشار الدار قطني إلى شذوذه ، وصححه الترمذي ، وقال النووي: هذا مردود عليه ، وقال الحافظ: إنه معلول ، وه به شى دووه‌می فه‌مووده‌که (شیخ ألبانی) (تضعیف) ی ده‌کات له (المشكاة: ۳۴۲) و(ضعیف أبي داود: ۴۸) بپوانه (ضعیف الجامع رقم: ۴۳۹۰) . جا (حُكْم) ی (شَرَعِي) یش به فه‌رمووده‌ی (ضَعِيف) دانامه‌زریت ، جا هه‌تا نه‌گه‌ر فه‌رمووده‌که (صَحِيح) یش بوایه هه‌ر نه‌ده‌بوه به‌لگه له سه‌ر نه‌وه‌ی که‌وا حه‌رامه شتیک ناوی خوا یان ناوی پیغه‌مبه‌ری تیدا بیئت دروست نه‌بیئت ببریته ئاو ده‌ستخانه‌وه ، چونکه نه‌وه کاتیک وایه نه‌گه‌ر ترسی هه‌بوو شتیک پیس لئی بدات ، جا نه‌گه‌ر نه‌وه ترسه‌ی نه‌بوو ، به‌وه‌ی له گیرفانیدا بوو یان له شوینیک تردا ترسی پیس بوونی نه‌بوو نه‌وه هیچی تیدا نییه نه‌گه‌ر بیشی باته ئاو ده‌ستخانه‌وه ، وه نه‌مه‌یش تایبه‌ت نییه به ئاو ده‌ستخانه‌وه به‌لکو له هه‌ر شوینیک تریشدا هه‌ر نابیت بهیلت شتی پیس لئی بدات

(ج) میز کردن به پیوه دروسته ، له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (حُدَيْفَةُ بْنُ الْيَمَانِ) (خوای لێ رازی بیئت) که‌وا فه‌رمووی: ((كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ (ﷺ) فَأَنْتَهَى إِلَيَّ سُبَّاطَةَ قَوْمٍ ، فَبَالَ قَائِمًا فَتَنَحَّيْتُ فَقَالَ: أَدْنُهُ ، فَدَنَوْتُ حَتَّى قُمْتُ عِنْدَ عَقْبِيهِ ، فَتَوَضَّأَ ، فَمَسَحَ عَلَيَّ حُفْيِهِ)) واته: له گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بووم جا گه‌یشته سه‌ر زبلكوان (شیو) ی قه‌ومیک ، به پیوه میزی کرد ، جا منیش سه‌رم داخست ، نه‌ویش فه‌رمووی نزیک به‌ره‌وه ، منیش نزیک بومه‌وه لئی تا له پشتیوه پاوه‌ستام ، جا ده‌ست نویژی گرت و مه‌سحی له سه‌ر خوفه‌کانی کرد [رواه مسلم (۱/۲۲۸/۲۷۳) والترمذی (۱۳/۱۱/۱) والبخاری (۱/۲۲۹/۲۲۵) وبقية الجماعة] .

.....

به‌لام زۆربه‌ی جار به دانیشتنه‌وه میزی کردوه ، له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لێ رازی بیئت) که‌وا فه‌رمووی: ((مَنْ حَدَّثَكُمْ أَنَّ النَّبِيَّ (ﷺ) كَانَ يَبُولُ قَائِمًا فَلَا تُصَدِّقُوهُ ، مَا كَانَ يَبُولُ إِلَّا قَاعِدًا)) واته: هه‌ر که‌سیک بو‌ی گیرانه‌وه که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) به پیوه میزی کردوه باوه‌رپی پی مه‌که‌ن ، نه‌وه میزی نه‌ده‌کرد مه‌گه‌ر به

دانیشتنه‌وه [رواه الترمذی (۱۲/۱۰/۱) والنسائی وهو حدیث صحیح بپروانه سلسله الاحادیث الصحیحة (۲۰۱) وصحیح النسائی (۲۹)]. ئەم فەرمووده‌یه‌ی (عائشە) هیچ دژایه‌تیه‌کی فەرمووده‌که‌ی (حَدِیْفَة) ناکات ، چونکه (عائشە) باسی بینینی خۆی ده‌کات و (حَدِیْفَة) یش باسی بینینی خۆی ، وه له (أُصُولُ الْفِقْهِ) یشدا زانراوه که‌وا (الْمُتَّبِعُ مُقَدِّمٌ عَلَى النَّافِي عِنْدَ التَّعَارُضِ لِأَنَّ مَعَهُ زِيَادَةُ عِلْمٍ) واته: له کاتی دژایه‌تی کردنی دوو فەرمووده دا ، ئەو فەرمووده‌یه‌یان که (إِتْبَات) ی شتی‌ک ده‌کات ، پێش ئەوه‌یان ده‌خری‌ت که (نَفِي) ده‌کات ، چونکه ئەوه‌یان که (إِتْبَات) ی ده‌کات زانیاریه‌کی زیاتری پێیه . جا فەرمووده‌که‌ی (حَدِیْفَة) (مُتَّبِع) ه ، وه فەرمووده‌که‌ی (عائشە) ه (نَافِي) یه که‌وا بوو فەرمووده‌که‌ی (حَدِیْفَة) پێش ده‌خری‌ت که (مُتَّبِع) ه ، که‌وابوو دروسته‌میز کردن به‌ پێوه ، ئەگەر چی تا بکری‌ت به‌ دانیشتنه‌وه‌ باشتره ، چونکه وه‌ک دایکه (عائشە) ده‌یگێری‌ته‌وه زۆر جار پێغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) به‌ دانیشتنه‌وه‌ میزی کردووه .

(د) چه‌ند شتی‌ک هه‌یه‌ پێی ده‌ووتری‌ت (سُنَنُ الْفِطْرَةِ) واته: سوننه‌تی هه‌موو پێغه‌مبه‌ران بووه ، (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بی‌ت) فەرمووی پێغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((خَمْسٌ مِنَ الْفِطْرَةِ ، الْإِسْتِحْدَادُ وَالْخِتَانُ وَقَصُّ الشَّارِبِ وَتَشْفُؤُ الْإِطِ وَتَقْلِيمُ الْأَظْفَارِ)) واته: پینچ شت له (فِطْرَة) ن - له سوننه‌تی پێغه‌مبه‌رانه - : تاشینی مووی عه‌وره‌ت (پاش وپیش) و خه‌ته‌نه‌ کردن (کوړو کچ) و به‌ر سمیل (شوارب) گرتن و هه‌لکه‌ندنی مووی بن بال ، نینۆک کردن [رواه البخاری (۵۸۸۹/۳۳۴/۱۰) ومسلم (۲۵۷/۲۲۱/۱) وغيرهم].

وه هه‌روه‌ها له فەرمووده‌که‌ی (عائشە) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا پێغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((عَشْرٌ مِنَ الْفِطْرَةِ ، قَصُّ الشَّارِبِ وَإِعْقَاءُ اللَّحْيَةِ وَالسَّوَاكُ وَإِسْتِنْشَاقُ الْمَاءِ وَقَصُّ الْأَظْفَارِ وَغَسْلُ الْبَرَاجِمِ وَتَشْفُؤُ الْإِطِ وَحَلْقُ الْعَانَةِ وَإِنْقَاصُ الْمَاءِ - يَعْنِي الْإِسْتِنْجَاءَ -)) واته: ده‌ (۱۰) شت له (فِطْرَة) ن : به‌ر گرتنی سمیل (شوارب) ، هیشتنه‌وه‌ی ریش ، سیواک کردن ، وئاوه‌لدانه‌ لووت ، نینۆک گرتن ، شو‌ردنی گری‌ی په‌نجه‌کان ، وه‌لکه‌ندنی مووی بن بال ، وتاشینی مووی عه‌وره‌ت و خۆ پاک کردنه‌وه‌ له‌میز وپیس‌ی ، (مُصْعَب) - یه‌کی‌که‌ له‌وانه‌ی فەرمووده‌که‌ ده‌گێری‌ته‌وه - فەرمووی: وه‌ ده‌ (۱۰) یه‌مم له‌ یاد چووه ، ئەگەر ((الْمَضْمُضَةُ)) واته: ئەگەر ئاو هه‌لدانه‌ دم نه‌بی‌ت [رواه مسلم (۲۶۱/۲۲۳/۱) وابوداود (۵۹ / ۷۹ / ۱) وغيرهما] .

دهست نویژ

(الْوُضُوءُ)

پایه کانی^(۳۰) دهست نویژ (أَرْكَانُ الْوُضُوءِ)

نیه تی دهست نویژ گرتن^(۳۱) وشوردنی پرومهت (دهم وچاو) وشوردنی ههردوو دهست له گه ل نه نیشکه کان دا وه مهسح کردنی سه ر و شوردنی ههردوو پی له گه ل قاپه ره قه کان دا وبه جی هیانی نه م پایانه به ریز.^(۳۲)

(۳۰) مه به ستمان به پایه له هه ر پرستنی کدا ، نه وه یه که له ناوی پرستنه که دایه و به نه کردنی نه و پرستنه ی پی به تال ده بیته وه ، بو نمونه وه ک (رُكُوع) بردن یا (سُجُود) بردن له نویژدا پایه یه (رُكُن) ه ، له ناوی نویژه که دایه وبه نه کردنی نویژه که به تال ده بیته وه ..

(۳۱) له فه رموده ی خوی گه وه له سوره تی (المائدة الآية: ۶) ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا...﴾ واته: نه ی نه وانه ی که باوه رتان هیناوه نه گه ر ویستتان بوو بو نویژ هه لسن نه وه .. ، وه هه روه ها له به ر فه رموده که ی (عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ) (خوی لی رازی بیت) که وا پیغه مبه ری خوا (ﷺ) فه رموی: ((إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ ...)) واته: به راستی کرده وه کان هه موو به نییه ته ... [رواه البخاری (۱/۹/۱) و مسلم (۱۹۰۷/۱۵۱۵/۳) و غیرهما].

تیبینی: شوینی نیه ت ته نها دلّه ، وه ووتنی به ده م داهینراوه (بدعه) یه ، پیغه مبه ری خوا خوی به ده م نه یوتوه ، وه فه رمانیشی پی نه کردوه ، ونه یشیکردوه به سوننه تیش بو ئومه ته که ی ، وه هاوه لان و شوین که وتوان و شوین که وتوانی نه وانیش

(ب) **مه‌سج کردنی سهر ده‌بیٚت هه‌موو سهر بگریٚته‌وه نه‌ک هه‌ندیکی** ، وه‌ک هه‌ندیک له زانایان ده‌لین ، چونکه ئایه‌ته‌که به گشتی ده‌فه‌رمی : ﴿ وَأَمْسَحُوا بِرُؤُوسِكُمْ ﴾ وه له فه‌رموده‌که‌ی (عَبْدُ اللَّهِ بْنُ زَيْدٍ) (خوای لئ رازی بیٚت) هاتوه ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ مَسَحَ رَأْسَهُ بِيَدَيْهِ ، فَأَقْبَلَ بِهِمَا وَأَدْبَرَ ، بَدَأَ بِمُقَدِّمِ رَأْسِهِ ثُمَّ ذَهَبَ بِهِمَا إِلَى قَفَاهُ ثُمَّ رَدَّهُمَا إِلَى الْمَكَانِ الَّذِي بَدَأَ مِنْهُ)) واته : پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) مه‌سج کردوه به هه‌ردوو ده‌ستی ، جا له پیئشی سه‌ریه‌وه ده‌ستی پی کردوه تا پشتی سهر ، پاشان هه‌ردوو ده‌ستی گیراوه‌ته‌وه بو ئه‌و شوینه‌ی که لییه‌وه ده‌ستی پی کرد [رواه الجماعة] . جا ئه‌گر بلین : له فه‌رموده‌که‌ی (مُغِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ) دا هاتوه ((أَنَّهُ ﷺ تَوَضَّأَ فَمَسَحَ بِنَاصِيَتِهِ وَعَلَى الْعِمَامَةِ)) واته : پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) مه‌سج پیئشی سه‌ری (النَّاصِيَةِ) کردوه له گه‌ل میزه‌ره‌که‌یدا [رواه الترمذی] . ؟

منیش ده‌لیم : ئه‌و فه‌رموده‌یه به‌لگه‌یه له سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌وا دروسته له جیاتی هه‌موو سه‌ر ئه‌گر یه‌کی میزه‌ری له سه‌ردا بو ، که‌وا مه‌سج پیئشی سه‌ر و میزه‌ره‌که بکات ، نیتر پیویست به‌وه ناکات میزه‌ره‌که لا بدات ، وه هیچ نابیٚته به‌لگه که‌وا دروسته به ته‌نھا مه‌سج پیئشی سه‌ر بکات ! جا ئه‌گر وا بوايه وه‌ک هه‌ندیک له زانایان ده‌لین ، ئه‌وه ده‌مانتوانی بلین : دروسته هه‌ر مه‌سحی له سه‌ر نه‌کات ، چونکه له فه‌رموده‌که‌ی (عَمْرُو بْنُ أُمَيَّةَ الضُّمَرِي) دا (خوای لئ رازی بیٚت) هاتوه که‌وا باوکی فه‌رموی : ((رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَمْسَحُ عَلَى عِمَامَتِهِ وَخَفِيهِ)) واته : پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بینی مه‌سج له سه‌ر میزه‌ره‌که‌ی و هه‌ردوو خوفه‌که‌ی کرد [رواه البخاری وأحمد وإبن ماجه] ، وله فه‌رموده‌که‌ی (ببلال) یش دا [رواه الجماعة إلا البخاری وأبو داود] وه فه‌رموده‌که‌ی (سلمان) و (ثوبان) (رواه أحمد) بروانه (نیل الأوطار) (١٩٤/١-١٩٦) . ده‌بینین ته‌نھا مه‌سج له سه‌ر میزه‌ره‌که‌ی کرد ، به‌لام خوئی وانیه ، چونکه ئه‌و فه‌رمودانه ته‌نھا به‌لگه‌ن له سه‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌گر که‌سیک میزه‌ره له سه‌ریدا بو ئه‌وه ده‌توانیٚت به ته‌نھا مه‌سج له سه‌ر میزه‌ره‌که‌ی بکات ، یان له سه‌ر پیئشی سه‌ری (النَّاصِيَةِ) و میزه‌ره‌که‌ی پیکه‌وه ، وه ئه‌گر میزه‌ریشی له سه‌ردا نه‌بوو ئه‌وه مه‌سجی هه‌موو سه‌ری ده‌کات .

(ج) **له گه‌ل مه‌سجی سه‌ردا ده‌بیٚت مه‌سجی هه‌ردوو گوی بگریٚت** ، چونکه پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ده‌فه‌رمی : ((الْأُدْنَانِ مِنَ الرَّأْسِ)) واته : هه‌ردوو گوی - به‌شیکه - له سه‌ر . [رواه إبن ماجه (٤٤٣/١٥٢/١) بروانه صحیح إبن ماجه (٣٥٧)] .

پیوستیه‌کانی^(۳۳) دهست نویژ (وَأَجَبَاتُ الْوُضُوءِ)

دهست پی کردن به ناوی خوا^(۳۴)، و شوردن هه‌ردوو له پ پیش
 نه‌وهی بیکاته ناوی دهست نویژکه‌دا، نه‌گه‌ر له خه‌وه‌هستا^(۳۵)، وه ناو
 هه‌لدانه دهم ولووت و ده‌رکردنه‌وهی^(۳۶)، وه دهست خستنه ناو په‌نجه‌کانی
 دهست ویی^(۳۷)

(۳۳) پیوستیه‌کان (وَأَجَبَاتُ) ی هه‌موو په‌رستن (عبادة) یکه نه‌وه‌یه به نه‌کردنی به
 قه‌سته‌وه تاو‌نبار ده‌بیت، به‌لام په‌رستن‌که به‌تال نابیته‌وه - بۆ نمونه: وه‌کو (تَحِيَّاتُ) ی
 یه‌که‌می نویژه سی پکاتی وچوار پکاتی‌کان که یه‌کیکه له پیوستیه‌کانی نویژ، نه‌گه‌ر به
 قه‌سته‌وه نه‌خوینریت نه‌وه نویژه‌که‌ی پی به‌تال نابیته‌وه، به‌لام تاو‌نبار ده‌بیت، وه
 نه‌گه‌ر له یادی چوو، نه‌وه تاو‌نباریش نابیت وه ته‌ها دوو سوچه‌ی سه‌هوی بۆ ده‌بات له
 خویندنی (تَحِيَّاتُ) ی کۆتایی و پیش (سَلَامٌ) دانه‌وه.

(۳۴) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا
 (ﷺ) فه‌رموی: ((لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَا وَضُوءَ لَهُ وَلَا وَضُوءَ لِمَنْ لَمْ يَذْكُرِ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى
 عَلَيْهِ)) واته: نویژی نییه که‌سیک نه‌گه‌ر ده‌ست نویژی نه‌بیت وه ده‌ست نویژی نییه
 که‌سیک ناوی خوای له سه‌ر نه‌بات [رواه أبو داود (۱۰۱/۱۷۴/۱) وابن ماجه (۳۹۹/۱۴۰/۱) ومو حدیث حسن
 بروانه (صحيح ابن ماجه: ۲۲۰) للالبانی].

(۳۵) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا
 (ﷺ) فه‌رموی: ((إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَغْمِسَنَّ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ حَتَّى يَغْسِلَهُ
 ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ)) واته: نه‌گه‌ر یه‌کیکتان له خه‌وه‌هستا نه‌وه ده‌ست
 نه‌کاته قاپه‌که‌دا تا سی‌جار ده‌یشوات چونکه نازانیت شه‌وه‌ستی له کویدا بووه -
 مه‌به‌ستی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) نه‌وه‌یه که‌وا له‌وانه‌یه ده‌ستی له زه‌که‌ری یان له کۆمی
 دابیت وپیس بووبیت - [متفق عليه واللفظ لمسلم بروانه (شرح صحيح مسلم ۱۷۸/۳) للنووی].

(۳۶) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا
 (ﷺ) فه‌رموی: ((إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ مَاءً، ثُمَّ لِيَنْتَثِرْ...)) واته:
 نه‌گه‌ر یه‌کیکتان ده‌ست نویژی گرت نه‌وه ناو بکاته لووتی و پاشان ده‌ری بکاته‌وه... [رواه
 أبو داود (۱۴۰/۲۳۴/۱) والنسائي (۶۶/۱) وعند البخاري (۱۶۲/۲۶۳/۱) و مسلم (۲۳۷/۲۱۲/۱) بنحوه].

وه له بهر فەرمووده‌که‌ی (لَقِیْطُ بْنُ صَبْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((أَسْبَغِ الْوُضُوءَ، وَخَلِّ بَيْنَ الْأَصَابِعِ، وَبَالِغِ فِي الْإِسْتِنْشَاقِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ صَائِمًا)) واته: ده‌ست نوێژ به جوانی بگره و په‌نجه‌بخه‌ره نیو په‌نجه‌کانه‌وه و زیاده‌په‌وی له ئاو هه‌لدانه لووتدا بکه مه‌گه‌ر به پوژوو بیئت [رواه أبو داود (۱/۲۳۶/۱۴۲) و غیرم و فی روایه آخری لابی داود ((إِذَا تَوَضَّأْتَ فَمَضْمُضٌ)) واته: ئە‌گه‌ر ده‌ست نوێژت گرت ئە‌وه ئاو له ده‌مت هه‌لده و هو حدیث صحیح بپروانه صحیح ابی داود (۱۲۹، ۱۳۱)].

(۳۷) له بهر فەرمووده‌که‌ی (لَقِیْطُ بْنُ صَبْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت) بپروانه (پ ۳۶).

وه ده‌ست خستنه‌ ناو ریش^(۳۸).

سونه‌ته‌کانی ده‌ست نوێژ

(سُنُّنُ الْوُضُوءِ)

شوردنی هه‌ردوو له‌پ بۆ هه‌موو ده‌ست نوێژیک^(۳۹) سیواک کردن^(۴۰)

وسی‌جار سی‌جار بۆ هه‌موو ئە‌ندامیک^(۴۱)

(۳۸) له بهر فەرمووده‌که‌ی (أَنْسُ بْنُ مَالِكٍ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فەرمووی: ((أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ إِذَا تَوَضَّأَ أَخَذَ كَفًّا مِنْ مَاءٍ فَأَدْخَلَهُ تَحْتَ حَنَكِهِ فَخَلَّلَ بِهِ لِحِيَّتَهُ، وَقَالَ: هَكَذَا أَمَرَنِي رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئە‌گه‌ر ده‌ست

نوژی بگریه ، گوئیك ئوی هه‌ده‌گرت وده‌یخسته ژیر چه‌ناکه‌ی ، جا ناوی ریشی پی ته‌پده‌کرد وه ده‌یفه‌رموو: ئا به‌م شیوه‌یه په‌روه‌ردگارم فه‌رمانی پی‌کردوم [رواه أبوداود (۱۴۵/۲۴۳/۱) والبیهقی (۵۴/۱) وهو حدیث صحیح برواه الإرواء (۹۲)].

(۳۹) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی ئیمامی (عُثْمَان) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا داوای کرد ئوی ده‌ست نوژی بۆ بیئن ، جا له قاپه‌که ئوی کرده سه‌ر هه‌ردوو ده‌ستیدا و سئ‌چار شۆردی ، پاشان ده‌ستی راستی کرده ئوی ده‌ست نوژه‌که‌دا ، پاشان ئوی هه‌لداوه ده‌م ولووتیدا و ده‌ری کرده‌وه ، پاشان سئ‌چار ده‌م وچاوی شۆرد وه‌ه‌ردوو بالیشی تا نه‌نیشکه‌کانی ، پاشان مه‌سحی سه‌ری کرد ، پاشان هه‌ر پایه‌کی سئ‌چار شۆرد ، پاشان فه‌رموی: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بینی به‌م شیوه‌یه وه‌ک ده‌ست نوژه‌که‌ی من ده‌ست نوژی گرت و فه‌رموی: ((مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوئِي هَذَا ، ثُمَّ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ لَا يَحْدُثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ)) واته: هه‌ر که‌سێک وه‌ک ئه‌م ده‌ست نوژه‌ی من بگریت ، پاشان دوو پکات نوژ بکات قسه له گه‌ل خۆیدا نه‌کات ئه‌وه خوای گه‌وره له تاوانه‌کانی پیشوی خوش ده‌بیئت [رواه البخاری (۱۶۴/۲۶۶/۱) ومسلم (۲۶۶/۲۰۴/۱)].

(۴۰) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((لَوْ لَا أَنْ أَشُقُّ عَلَى أُمَّتِي لَأَمَرْتُهُمْ بِالسَّوَاكِ مَعَ كُلِّ وُضُوءٍ)) واته: له به‌ر ئه‌وه نه‌بیئت که‌وا له سه‌ر ئومه‌ته‌که‌م نا‌په‌حه‌ت ده‌بیئت ، ئه‌وه فه‌رمانم پی‌ده‌کردن به‌سیواک کردن له گه‌ل هه‌موو ده‌ست نوژیک دا [رواه الإمام أحمد (۱۷۱/۲۹۴/۱) وبروانه صحیح جامع الصغیر (۵۳۱۶)].

(۴۱) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَنَس) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا ئیمامی (عُثْمَان) فه‌رموی: ((أَلَا أُرِيكُمْ وُضُوءَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ ثُمَّ تَوَضَّأَ ثَلَاثًا ثَلَاثًا)) واته: ئایا پیشانتان بده‌م پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) چۆن ده‌ست نوژی ده‌گرت ، پاشان سئ‌چار سئ‌چار ده‌ست نوژی‌گرت [رواه مسلم (۲۳۰/۲۰۷/۱)].

وه بۆ مه‌سح کردنی سه‌ریش هه‌ر سوننه‌ته سئ‌چار سئ‌چار بگریت ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عُثْمَان) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا ((أَنَّهُ تَوَضَّأَ فَمَسَحَ رَأْسَهُ ثَلَاثًا وَقَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ تَوَضَّأَ هَكَذَا)) واته: ده‌ست نوژی گرت ، جا مه‌سحی سه‌ری سئ‌چار کرد وه فه‌رموی: بینیم پیغه‌مبه‌ری خوا به‌م شیوه‌یه ده‌ست نوژی گرت [رواه أبوداود (۱۱۰/۷۹/۱) وهو حدیث صحیح برواه صحیح أبی داود (۱۰۱)].

وه پيش خستنی لای راست^(٤٢)، وه کوکردنه‌وه‌ی ئاو هه‌لدانه دهم و لووت به یهك گویل^(٤٣)، وه شووردنی دهم وچاوو ودهست وپی له سنووری خوئی زیاتر^(٤٤)، وه خویندنی دو‌عای دوای دهست نویژ^(٤٥)، وه کردنی دوو ركات نویژی دهست نویژ^(٤٦).

(٤٢) له بهر فهرموده‌كه‌ی (عائشة) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا فهرمووی: ((كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُعْجِبُهُ التَّيْمُنُ فِي تَنْعَلِهِ وَتَرْجُلِهِ وَطُهُورِهِ وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) پيش خستنی لای راستی پی خوش بووه له پیلاو له پی کردندا، وه له سهر شانه کردندا، وه له غوسلو دهست نویژ گرتندا، وه له هه‌موو کاره‌کانی تریدا [رواه البخاری (١٦٨/٢٦٩/١) و مسلم (٢٦٨/٢٢٦/١)].

(٤٣) له بهر فهرموده‌كه‌ی (عبدالله بن زيد بن عاصم الأنصاري) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا پیمان ووت: دهست نویژمان بو بگره وه‌كو دهست نویژی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ((... فَمَضْمَضَ وَاسْتَنْشَقَ مِنْ كَفِّ وَاحِدَةٍ، فَفَعَلَ ذَلِكَ ثَلَاثًا...)) واته: .. جا به یهك گویل ئاو ئاوی هه‌لدایه دهم و لووتی، وه سی جاریش دووباره‌ی کرده‌وه ... [رواه مسلم (٢٣٥/٢١٠/١)].

(٤٤) له بهر فهرموده‌كه‌ی (نعم بن عبدالله المجرم) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا فهرمووی: ((أَبُو هُرَيْرَةَ هَمَّ بَيْنِي (خوای لی رازی بیئت) دهست نویژی ده‌گرت... جا فهرمووی: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فهرمووی: ((أَنْتُمْ الْغُرُّ الْمُحْجَلُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ، مِنْ إِسْبَاغِ الْوُضُوءِ ، فَمَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ فَيُطِلْ غُرَّتَهُ وَتَحْجِيلَهُ)) واته: ئیوه وه‌كو ئه‌سپی تو‌یل سپی له روژی دواییدا به شوینه‌واری دهست نویژه‌کانتاندا ده‌ناسرینه‌وه، جا هه‌ریه‌کیکتان چه‌ندیك پی ده‌کریت زیاتری لی بشوات، با بیشوات [رواه البخاری (١٣٦/٢٣٥/١) و مسلم (٢١٦/١)].

(٤٥) له بهر فهرموده‌كه‌ی (عمر بن الخطاب) (خوای لی رازی بیئت) كه‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فهرمووی: ((مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيَسْبِغُ الْوُضُوءَ ثُمَّ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، إِلَّا فَتَحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ يَدْخُلُ مِنْ أَيُّهَا شَاءَ)) واته: هه‌ریه‌کیك له ئیوه دهست نویژ بگریت به ریک وپیکی پاشان بلی (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ) ئه‌وه هه‌ر هه‌شت ده‌رگا‌کانی به‌هه‌شتی بو ده‌کریته‌وه له کامیانه‌وه ده‌یه‌و‌یت

ده‌چیته ژووه‌وه [رواه مسلم (۲۳۴/۲۰۹/۱) وفي رواية الترمذی (بروانه صحیح الترمذی / ۴۸) زیاده ((اللهم اجعلني من التوابين واجعلني من المتطهرين))].

وه فهرموده‌که‌ی (أُبُوسَعِيدُ الْخُدْرِيُّ) (خوای لی رازی بیته) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فهرموی: ((مَنْ تَوَضَّأَ فَقَالَ : سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتُمْ ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ ، كُتِبَ لَهُ فِي رِقِّ ، ثُمَّ طُيْعَ بِطَائِعٍ ، فَلَا يُكْسَرُ إِلَيَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ)) واته: هه‌ر که‌سیک ده‌ست نویژ بگریته ، پاشان بلیته: ((سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتُمْ ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ)) نه‌وه له لاپه‌رپه‌یه‌ک دا بوئی ده‌نوسریته‌وه پاشان موئی لی ده‌دریته به‌موریک ناشکیته تا روژی قیامه‌ته [رواه الحاكم (۵۶۴/۱) وهو صحیح بروانه صحیح الترغیب والترهیب (۲۲۰)].

(۴۶) له به‌ر فهرموده‌که‌ی (عُثْمَانُ بْنُ عَفَّانٍ) (خوای لی رازی بیته) بروانه (پ ۳۹).

.....

دوو تیبینی:

(أ) سیواک کردن له هه‌موو کاتیکیدا سوننه‌ته ، به‌لام له چه‌ند

حاله‌تیکیدا زیاتر سوننه‌ته:

یه‌که‌م: له گه‌ل هه‌موو ده‌ست نویژکیدا: له به‌ر فهرموده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) بروانه (پ ۴۰).
دووهم: له گه‌ل هه‌موو نویژکیدا: له به‌ر فهرموده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بیته) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فهرموی: ((لَوْ لَا أَنْ أَشَقَّ عَلَى أُمَّتِي لَأَمَرْتُهُمْ بِالسُّوَاكِ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ)) واته: له به‌ر نه‌وه نه‌بیته له سه‌ر ئوممه‌ته‌که‌م نارپه‌حه‌ته ده‌بیته نه‌وه فه‌رمانم پیی ده‌کردن به‌ سیواک کردن له گه‌ل هه‌موو نویژکیدا [رواه البخاری (۸۸۷/۳۷۴/۲) ومسلم (۲۵۲/۲۲۰/۱) وغيرهما إلا أن عند مسلم ((عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ)) واته: له کاتی هه‌موو نویژکیدا].

سایه‌م: له کاتی قورئان خویندن دا: له به‌ر فهرموده‌که‌ی (عَلِيٍّ) (خوای لی رازی بیته) که‌وا فه‌رموی: فه‌رمانمان پی کراوه به‌ سیواک کردن ، وه فه‌رموی: ((إِنْ الْعَبْدَ إِذَا قَامَ يُصَلِّيَ أَتَاهُ مَلَكٌ فَقَامَ خَلْفَهُ يَسْتَمِعُ الْقُرْآنَ وَيَدْنُوا ، فَلَا يِرَالُ يَسْتَمِعُ وَيَدْنُوا ، حَتَّى يَضَعَ فَاهُ عَلَى فَيْهِ ، فَلَا يَقْرَأُ آيَةً إِلَّا كَانَتْ فِي جَوْفِ الْمَلِكِ)) واته: له راستیدا به‌نده نه‌گه‌ر هه‌ستا نویژ بکات ، فریشته‌یه‌ک دیت له پشسته‌وه ده‌وستیته گوی له قورئان ده‌گریته ونزیک ده‌بیته‌وه ، به‌ به‌رده‌وامی گوی ده‌گریته ونزیک ده‌بیته‌وه ، تا ده‌م ده‌خاته سه‌رده‌می ، جا هه‌ر ئایه‌تیک ده‌خویندیت ده‌چیته قورگی

فریشته‌که‌وه [رواه البیهقی (۳۸/۱)] وهو حدیث صحیح لغيره بروانه سلسله الأحادیث الصحیحة (۱۲۱۳) للالبانی].

چواره‌م: کاتیک دیته ژوره‌وه بو مال: له بهر فهرموده‌که‌ی (المقدّم بن شریح عن أبيه) (خوای لی رازی بیّت) فهرموی: ((سَأَلْتُ عَائِشَةَ قُلْتُ: يَا شَيْءٌ كَانَ يَبْدَأُ النَّبِيَّ ﷺ إِذَا دَخَلَ بَيْتَهُ؟ قَالَتْ: بِالسَّوَاكِ)) واته: پرسیارم له (عائشة) کردو ووتم: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) کاتیک ده‌گه‌رایه‌وه ماله‌وه به چی ده‌ستی پی ده‌کرد؟ فهرموی: به سیواک کردن [رواه مسلم (۲۵۳/۲۲۰/۱) وأبو داود (۵۸/۸۶/۱) مع العون وغيرهما].

پینجه‌م: کاتیک شه‌وان له خه‌وه لده‌سیت: له بهر فهرموده‌که‌ی (حَدِثُفَةُ) (خوای لی رازی بیّت) که‌وه فهرموی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا قَامَ لِيَتَهَجَّدَ يَشُورُ فَاهُ بِالسَّوَاكِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) نه‌گه‌ر هه‌لبسایه بو شه‌وه نوژی‌ی ده‌می پاک ده‌کرده‌وه به سیواک [رواه البخاری (۲۴۵/۳۵۶/۱) ومسلم (۲۵۵/۲۲۰/۱) وهذا لفظه وغيرهما].

(ب) هیشتنه‌وه‌ی ریش و به‌ردانه‌وه‌ی پیویست (وَأَجِب) ه ، وه تاشینیشی حرامه ، چونکه گورانی خه‌لقی خوییه ، وه له کرده‌وه‌کانی شه‌یتانه که ده‌لی: ﴿ وَلَا مُرْتَهْمُ فَلْيَغْيِرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ ﴾ (النساء الآية: ۱۱۹) واته: وه فه‌رمانیان پی ده‌که‌م که‌وه به‌دیهنه‌تراوه‌کانی خوا بگورن .

وه تاشینیشی لاسایی کردنه‌وه‌ی ئافره‌ته ، که پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) نه‌فهره‌ت (لَعْنَةُ) لی کردوه ((لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ)) (الْمُتَشَبِّهِينَ مِنَ الرِّجَالِ بِالنِّسَاءِ) [رواه البخاری (۵۸۸۵/۳۳۲/۱۰) والترمذی (۲۹۳۵/۱۹۴/۴)] ، وه پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمان (أمر) لی به هیشتنه‌وه‌ی کرده ، وه فه‌رمانیش بو (وَأَجِب) ه وه‌ک زانراوه ، له‌وانه فهرموده‌که‌ی (إِنْ عَمَرَ ه (خوایان لی رازی بیّت) که‌وه پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فهرموی: ((خَالِفُوا الْمُشْرِكِينَ وَفَرُّوا اللَّحَى وَأَحْفُوا الشَّوَارِبِ)) واته: جیاوازی و پیچه‌وانه‌ی (مُشْرِكِ) ه کان بکه‌ن ، ریش به‌تلینه‌وه و فراوانی بکه‌ن ، وه سمیل (شوارب) ریش کورت بکه‌نه‌وه [رواه البخاری (۵۸۹۲/۳۹۴/۱۰) ومسلم (۲۵۹/۲۲۲/۱)].

نه‌وه‌ی ده‌ست نوژی‌ی به‌تان ده‌کاته‌وه

(مُبَطَّلَاتُ الْوُضُوءِ)

هه‌ر شتی‌ک له پاش وپیشته‌وه ده‌ریچیت^(۴۷) وخه‌وتن^(۴۸) وخواردنی گوشتی ووشتر^(۴۹) وده‌ست دانه‌ی ریش (ذکر) هوه به ئاره‌زوو^(۵۰).

(٤٧) ئیتر ئه و شته میز بیټ یان هه‌رشتیکی تر بیټ ، له بهر فه‌رمووده‌ی خوای گه‌وره له سوره‌تی (المائدہ: ٦٠) دا ﴿ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ ﴾ واته: یان ئه‌گه‌ر یه‌کیکتان له ئاوده‌ستخانه‌وه هاتنه‌وه .

وه له بهر فه‌رمووده‌که‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (خوای لئ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمووی: ((لَا تُقْبَلُ صَلَاةٌ مَنْ أَحْدَثَ حَتَّى يَتَوَضَّأَ)) واته: خوای گه‌وره نوێژ له یه‌کیک وه‌رناگریټ ئه‌گه‌ر تووشی (حَدَّث) بیټ تا ده‌ست نوێژ نه‌گریته‌وه ، پیاویکی (حَضْرَمَوْت) ی ووتی: ئه‌ی (أَبُوهُرَيْرَةَ) (حَدَّث) چی‌یه ؟ ئه‌ویش فه‌رمووی: ((فُسَاءٌ أَوْ ضُرَاطٌ)) واته: تسه یان تره‌ . [رواه البخاری (١٣٥/٢٣٤/١) وأحمد (٣٥٢/٧٥/٢) وأصل الحديث عند غيرهم بدون الزيادة].

وه فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لئ رازی بیټ) بپوانه (پ ١١) وه له (إِبْنُ عَبَّاس) ه‌وه فه‌رمووی: ((الْمَنِي وَالْوَدْيِ وَالْمَذِي ، أَمَّا الْمَنِي فَهُوَ الَّذِي مِنْهُ الْغُسْلُ ، وَأَمَّا الْوَدْيِ وَالْمَذِي فَقَالَ: إِغْسِلْ نَكَرَكَ أَوْ مَذَاكِيرَكَ وَتَوَضَّأْ وَضُوءَكَ لِلصَّلَاةِ)) واته: مه‌نی وپاش میزو ومه‌زی ، مه‌نی ، ئه‌وه ده‌بیټ غوسلی لئ بگریټ به‌لام پاش میزو مه‌زی ، ئه‌وه: زه‌که‌رت بشق وده‌ست نوێژ بگه‌روه وه‌ک چۆن بۆ نوێژ ده‌یگریټ)) [رواه البيهقي (١١٥/١) وهو حديث صحيح بپوانه صحيح ابوداود (١٩٠)].

(٤٨) خه‌وتنیك كه به راستی پئی بووتریټ خه‌وتن به‌وه‌ی هۆشی لای خۆی نه‌میټیټ ، له بهر ئه‌وه‌موو فه‌رموودانه‌ی كه له‌وه‌باره‌وه هاتوون ، له‌وانه فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لئ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمووی: ((الْعَيْنُ وَكَأءُ السِّنِّ ، فَمَنْ نَامَ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: چاوپه‌تی به‌ستنی كۆمه ، جا هه‌ر كه‌سیك خه‌وت ، ئه‌وه با ده‌ست نوێژ بگریټه‌وه - چونكه ده‌ست نوێژی شكاهه - [رواه أبو داود (٢٠٠/٣٤٧/١) مع العون وإبن ماجه (٤٧٧/١) وهو حديث حسن بپوانه الإرواء (١١٣) وصحيح أبي داود (١٩٨) وصحيح إبن ماجه (٣٨٦)].

جا ئه‌گه‌ر خه‌وتن ده‌ست نوێژ بشکینیت ، ئه‌وه له هۆش چوون ونه‌مانی عه‌قل پێشتر ده‌یشکینیت چونکه مرۆف زیاتر بئ ناگا ده‌کات .

(٤٩) له بهر فه‌رمووده‌که‌ی (الْبَرَاءُ بْنُ عَازِبٍ) (خوای لئ رازی بیټ) پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمووی: ((تَوَضَّأُوا مِنْ لُحُومِ الْإِبِلِ ، وَلَا تَوَضَّأُوا مِنْ لُحُومِ الْعَنَمِ)) واته: ده‌ست نوێژ له گوشتی ووشتی بگرنه‌وه به‌لام له گوشتی مه‌ر مه‌یگرنه‌وه [رواه أبو داود (١٨٢/٣١٥/١) مع العون والترمذی (٨١/٥٤/١) وإبن ماجه (٤٩٤/١٦٦/١) وهو حديث صحيح بپوانه الإرواء (١٥٢/١) وصحيح أبي داود (١٧٧) وصحيح إبن ماجه (٤٠١)].

(٥٠) له باره‌ی ده‌ست دانه زه‌که‌ره‌وه دوو فه‌رمووده‌ی (صَحِيح) مان هه‌یه له رووکه‌ش(ظَاهِر) دا دژ به‌که‌ن ، ئه‌ویش فه‌رمووده‌که‌ی (بُسْرَةَ بِنْتُ صَفْوَانَ) ه (خوای لئ رازی

بیّت) که‌وا پیغهمبه‌ری خوا (ﷺ) فرموی: ((مَنْ مَسَّ ذَكَرَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: هر که‌سپک دهستی دا به زه‌که‌ریه‌وه با دهست نویژ بگریته‌وه [رواه ابوداود (۱۷۹/۳۰۷/۱) مع‌العون واین ماجه (۴۷۹/۱۶۱/۱) والنسائی (۱۰۰/۱) والترمذی (۸۲/۵۵/۱) وهو حدیث صحیح بروانه الإرواء (۱۱۶) وصحیح‌أبی داود (۱۷۴) وصحیح‌این ماجه (۲۸۸)].

وه فرموده‌که‌ی (طَلُقُ بِنُ عَلِيٍّ) (خوای لی رازی بیّت) که‌وا پیاویک پرسپاری کرد له پیغهمبه‌ری خوا (ﷺ) له باره‌ی پیاویک دهست له زه‌که‌ری بدات نایه دهست نویژی له سره ؟ ئه‌ویش فرموی: ((لَيْسَ فِيهِ وُضُوءٌ ، إِنَّمَا هُوَ مِنْكَ)) واته: نه‌ه ، دهست نویژی له سر نییه ، له راستیدا ئه‌وه به‌شیکه له خۆت [رواه ابوداود (۱۸۰/۳۱۲/۱) مع‌العون واین ماجه (۴۸۳/۱۶۳/۱) وهذا لفظه والنسائی (۱۰۱/۱) والترمذی (۸۵/۵۶/۱) وهو حدیث صحیح بروانه المشكاة (۳۲۰) وصحیح‌أبی داود (۱۷۵) صحیح‌این ماجه (۳۹۲)].

جا ئه‌م دوو فرموده‌یه له (ظَاهِرِ) دا دژ به یه‌کن وه‌ک باسما‌ن کرد ، به‌لام له راستیدا وا نییه ، چونکه فرموده‌که‌ی (طَلُقُ) ئاماره‌یه‌کی جوانی تیدایه ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که ده‌فرمی: ((إِنَّمَا هُوَ مِنْكَ)) واته: له راستیدا ئه‌وه به‌شیکه له خۆت . ئه‌مه ئاماره‌یه که‌وا ئه‌و دهست پیوه‌دانه که دهست نویژ ناشکی‌نیت دهست پیوه‌دانیکه به ئاره‌زوه‌وه نه‌بیّت ، چونکه له و‌حاله‌ته‌دا ده‌توانی ته‌شبهی بکه‌یته هر ئه‌ندامیکی تری لاشه‌وه ، به پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌وه ئه‌گه‌ر به ئاره‌زوو (شَهْوَةٌ) ه‌وه دهستی پیوه بدریت ، ئه‌وه دهست نویژ ده‌شکی‌نیت ، چونکه له و‌کاته‌دا وه‌کو ئه‌ندامه‌کانی تری لاشه نییه ، به‌م شیوه‌یه ه‌ردوو فرموده‌که‌کۆ (جَمْع) ده‌گریته‌وه ، ئه‌مه‌ش هه‌لبژاردن و‌رای (شَيْخُ الْإِسْلَامِ إِبْنُ تَيْمِيَّةٍ) یه ... [بروانه تمام‌المنة فی‌التعلیق علی‌فقه‌السنة‌للألبانی (ل ۱۰۳)].

چه‌ند تی‌بینیه‌ک :

(أ) هه‌ندی‌ک له زانایان ده‌لین: له یه‌کدانی پیستی پیاو و ئا‌فره‌تی بی‌گانه (نا مه‌حره‌م) ده‌ست نویژ ده‌شکی‌نیت ، به‌لگه‌شیان فرموده‌که‌ی خوای گه‌وره‌یه له سوره‌تی (المائدة : ۶) ﴿... وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا...﴾ ده‌لین: (لَمَسَ) له (حَقِيقَةً) دا به واتای دهست پیوه‌دان دیت ...

منیش ده‌لیم: له (أَصْلُ) دا هیچ شتیک ده‌ست نویژ ناشکی‌نیت ، مه‌گه‌ر به به‌لگه (إِلَّا بِدَلِيلٍ) ، جا ئه‌و نایه‌ته‌ی سوره‌تی (المائدة : ۶) یس زانایان له باره‌یه‌وه ده‌لین: (لَمَسَ) به

واتای (جماع) کردنیش هاتوه له ئایه‌ت و فه‌رمووده دا ، وه لی‌ره‌یشدا به‌و واتایه هاتوه ، وه‌ک ئیمامی (علی) و (تَرْجُمَانُ الْقُرْآنِ إِبْنُ عَبَّاسٍ) واته‌فسیریان کردوه ، وه (أَسْلُوبُ) ی ئایه‌ته‌که‌ش ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نی‌ت ، چونکه له پی‌شی ئایه‌ته‌که‌دا خوی گه‌وره باسی (طَهَارَة) به ئاو ده‌کات بۆ که‌سیک ده‌ست نویژی شکا بی‌ت ، که (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) ه ، وه‌ک ده‌فه‌رمی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُؤُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ﴾ وه باسی (طَهَارَة) به ئاویش ده‌کات بۆ که‌سیک له‌شه‌ی گران بی‌ت که (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) ه ، وه له پاش ئه‌وه ده‌فه‌رمی: ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَرُوا﴾ ، پاشان ئه‌گه‌ر که‌سیک توانای (طَهَارَة) به ئاوی

.....

نه‌بوو ، له به‌ر نه‌خۆشی یان له به‌ر سه‌فه‌ر ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ﴾ ئه‌وه بۆ (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) که‌گه‌رانه‌وه‌یه له سه‌ر ئاو کردن ﴿أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ﴾ وه بۆ (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) یش که (جماع) کردنه له گه‌ل ئافره‌تدا ﴿أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ﴾ ، ئه‌وه ته‌ی‌مومیان بۆ بکه‌ن به‌ خۆل ، بۆ (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) و (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) یش ، ئه‌گه‌ر ئاو ده‌ست نه‌که‌وت ﴿فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ (سورة المائدة: ٦).

که‌وا بوو هه‌ر وه‌ک چۆن ﴿أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُم مِّنَ الْغَائِطِ﴾ به‌رانبه‌ری ده‌ست نویژه‌که‌یه ، که هه‌ردوکیان (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) ، به‌ه‌مان شیوه ﴿أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ﴾ به‌رانبه‌ری ﴿وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا﴾ ه ، که هه‌ردوکیان (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) ، به‌لام ئه‌گه‌ر بل‌ی‌ت (لَامَسَ) لی‌ره‌دا به‌ واتا ده‌ست پیوه دانه ، ئه‌وه ئه‌و سووده نامینی‌ت که له ئایه‌ته‌که‌ وه‌رده‌گیریت که‌وا خۆل جیگه‌ی ئاو ده‌گریته‌وه بۆ (حَدَّثُ الْأَكْبَرُ) ، وه‌ک چۆن جیگه‌ی ده‌گریته‌وه بۆ (حَدَّثُ الْأَصْغَرُ) ، وه له‌و کاته‌شدا کۆتایی ئایه‌ته‌که (مُخَالَف) هی پی‌شه‌که‌ی ده‌کات .

ئه‌مه جگه له‌و فه‌رموودانه‌یش که ئه‌م (أَصْل) ه به‌ هی‌ز ده‌که‌ن ، له‌وانه فه‌رمووده‌که‌ی (عَائِشَة) (خوای لی‌ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَبْلَ بَعْضِ نِسَائِهِ ثُمَّ خَرَجَ إِلَى الصَّلَاةِ وَلَمْ يَتَوَضَّأْ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ماچی هه‌ندی‌ک له‌ خیزانه‌کانی کرد ، پاشان ده‌رچوو بۆ نویژ و ده‌ست نویژی نه‌گرت‌وه [رواه الإمام احمد وأبو داود والترمذی والنسائی وابن ماجه وهو حديث صحيح صححه الألباني في المشكاة (٣٢٢) وصحيح أبي داود (١٧١)]

وصیح ابن ماجه (٤٠٦) وصحیح الترمذی (٦٥). ئەم فەرموودە یە ئەگەر چی هەندیک لە زانیان بە (ضعیف) یان زانیووە ، بەلام لە راستیدا پێگاکانی یە کتری بە هیز دەکن ، وە لەو زانیانە ی کۆن کە ئەم فەرموودە یە یان بە (صحیح) داناووە ، (إِبْنُ عَبْدِ الْبَرِّ) کە فەرموویەتی: وروی هذا الحديث أيضا من طريق معبد بن نباتة ، وقال الشافعي : إِنْ ثَبَتَ حَدِيثُ مَعْبُدِ بْنِ نَبَاتَةَ فِي الْقُبْلَةِ لَمْ أَرَفِيهَا وَلَا فِي اللَّمْسِ وَضُوءًا ، وە بڕوانە (بِدَايَةُ الْمُجْتَهِدِ وَنَهَايَةُ الْمُقْتَصِدِ لِإِبْنِ رُشْدٍ) (٢٧/١) و (نَيْلُ الْأَوْطَارِ لِلْإِمَامِ الشُّوْكَانِيِّ) (٢٣٠/١-٢٣٣) کە باسی ئەم مەسەلە یە بە جوانی دەکن ، وە لە بارە ی ئەم فەرموودە یە (وہ الشُّوْكَانِيُّ) دەفەرمی: صَحَّحَ إِبْنُ عَبْدِ الْبَرِّ وَجَمَاعَةٌ وَشَهِدَ لَهُ حَدِيثُهَا الْآتِي بَعْدَ هَذَا ، وَالْحَدِيثُ يَدُلُّ عَلَى أَنَّ لَمْسَ الْمَرْأَةِ لَا يَنْقُضُ الْوُضُوءَ وَقَدْ تَقَدَّمَ ذِكْرُ الْخِلَافِ فِيهِ .

وہ هەرہا شە یخی فەرموودە ناس (مُحَدَّث) ی ئەم سەر دەمە ییش (شَيْخُ الْأَلْبَانِيِّ) تصحیحی ئەم فەرموودە یە یی کردووە ، وە ک ئاماژە مان بۆی کردووە .

وہ هەرہا فەرموودە کە ی تری (عَائِشَةُ) (خَوَايَ لِي رَاذِي بَيْتٍ) کە وا فەرمووی: ((كُنْتُ أَنَامُ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ ﷺ) ، وَرَجُلَايَ فِي قَبْلَتِهِ فَإِذَا سَجَدَ غَمَزَنِي فَقَبِضْتُ رَجُلِي - وَفِي لَفْظٍ: فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَسْجُدَ غَمَزَ رَجُلِي -)) واتە: لە بەر دەستی پێغەمبەری خوادا (ﷺ) دەخوتم _ کاتیک کە نوێژی دەکرد _ وە هەردوو پێم لە لای قبیلە یە وە بوو ، جا ئەگەر سوچدە ی بێردایە دەیزاندە منە وە _ پێی منە وە ، وە ک لە (لَفْظٍ) یکیدا هاتووە _ منیش پێم دەکیشایە وە [متفق عليه بـروانه فقه السنة (٤٧/١)].

وہ هەرہا فەرموودە کە ی (عَائِشَةُ) (خَوَايَ لِي رَاذِي بَيْتٍ) کە وا فەرمووی: ((فَقَدْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ لَيْلَةً مِنَ الْفَرَاشِ ، فَالْتَمَسْتُهُ ، فَوَقَعَتْ يَدِي عَلَى بَطْنِ قَدَمَيْهِ وَهُوَ فِي الْمَسْجِدِ ، وَهُمَا مَنْصُوبَتَانِ ، وَهُوَ يَقُولُ: اللَّهُمَّ ، أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ ، وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ ، لَا أَحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ ، أَنْتَ كَمَا أَنْثَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ)) واتە: شە ویک لە سەر جیگا پێغەمبەرم لێ وون بوو ، جا بە دوایدا گەڕام بێنیمە وە ، دەستم لە سەر هەردوو پشت پێی دانا - لە سوچدە بێردندا بوو - لە مزگە و تدا بوو ، وە دەیفەرموو: خوایە من پەنا بە رەزامە ندیت دەگرم لە تورە بونت ، وە پەنا بە لیبوردنت دەگرم لە سزات ، وە پەنا بە تۆ دەگرم لە خۆت ، ... [رواه مسلم (١/رقم/٤٨٦) وغيره].

جا ئه‌م دوو فه‌رموده (صَحِيح) ه به‌لگه‌یه‌کی پوونن له سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌وا ده‌ست نوێژ له ده‌ست پیوه‌دانی ئافره‌ت ناشکیت ، وه (تَأْوِيل) کردنه‌که‌ی (إِبْنُ حَجْرٍ) یش له (فَتْحُ الْبَارِي) دا - به‌وه‌ی له‌وانه‌یه پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) شتیکی له پێدا بوویت ، یان له‌وانه‌یه تاییه‌ت بییت به پیغه‌مبه‌ری خواوه (ﷺ) - (تَكْلِف) ه و پیچه‌وانه‌ی (ظَاهِر) ه ، وه‌ک ئیمامی (صَنْعَانِي) له (سُبُلُ السَّلَام) دا (۱۰۲/۱) و ئیمامی (شَوَّكَانِي) یش له (نَيْلُ الْأَوْطَار) دا (۲۳۱/۱) وایان فه‌رموه .

(ب) نه‌وانه‌ی که پیویست (وَأَجِب) ه ده‌ست نوێژی بۆ بگیریت نه‌مانه‌ن :

یه‌که‌م: نوێژ ، له به‌ر ئایه‌ته‌که‌ی سوره‌تی (المائدة : ۶) که پیشتر باس‌مان کرد .

دووه‌م: سوور خوارنه‌وه به ده‌وری مالی خوا گه‌وره دا (الكَعْبَةِ) ، له به‌ر

فه‌رموده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوای لی رازی بییت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی :

((الطَّوَّافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ ، وَلَكِنَّ اللَّهَ أَحَلَّ فِيهِ الْمَنْطِقَ ...)) واته : سوور

خوارنه‌وه به ده‌وری (كَعْبَةٍ) دا نوێژه ، به‌لام خوای گه‌وره قسه‌کردنی تیدا ه‌لال

کردوه ... [رواه الترمذی (۲/۲۱۷/۹۶۷) . وهو حدیث صحیح بروانه صحیح الجامع (۳۹۵۴)].

وه جگه بۆ نوێژ و (طَوَّاف) هیچ به‌لگه‌یه‌کی (صَحِيح) مان نییه که‌وا ده‌ست نوێژ بۆ هیچ

شتیکی تر پیویست بییت .

(ج) نه‌وانه‌ی که سوننه‌ته ده‌ست نوێژی بۆ بگیریت نه‌مانه‌ن :

یه‌که‌م: زیکری خوا ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (المُهَاجِرُ بْنُ قُتَيْبَةَ) (خوای لی رازی بییت) که‌وا

پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی : ((... إِنِّي كَرِهْتُ أَنْ أذْكَرَ اللَّهَ إِلَّا عَلَى طَهَارَةٍ))

واته : له راستیدا من پیم خۆش نییه زیکری خوا بکه‌م مه‌گه‌ر به ده‌ست نوێژه‌وه

[رواه أبو داود (۱۷/۳۴/۱) مع العون واللفظ له وإبن ماجه (۳۵۰/۱۲۶/۱) بروانه السلسلة الصحيحة (۸۲۴)

وصحیح أبي داود (۱۳) وصحیح ابن ماجه (۲۸۰)].

دووه‌م: خه‌وتن ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (الْبَرَاءُ بْنُ عَازِبٍ) (خوای لی رازی بییت) ((إِذَا

أَخَذْتَ مَضْجِعَكَ فَتَوَضَّأْ وَضُوءَكَ لِلصَّلَاةِ ...)) واته : ئه‌گه‌ر چووته سه‌ر

جیگات بۆ خه‌وتن ، ئه‌وه ده‌ست نوێژ بگه‌ره وه‌کو ده‌ست نوێژ گرتنت بۆ نوێژ [رواه

البخاری (۱۰۹/۱۱/۶۳۱۱) مع الفتح ومسلم (۴/۲۰۸۱/۲۷۱۰)].

سه‌ییه‌م : له‌ش گران ئه‌گه‌ر ویستی شت بخوات یان بخواته‌وه یان بخه‌ویت یان دووباره

جیماع بکاته‌وه ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ) (خوای لی رازی بییت) که‌وا

پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ((رُحِّصَ لِلْجُنُبِ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَأْكَلَ أَوْ يَشْرِبَ أَوْ يَنَامَ أَنْ

يَتَوَضَّأَ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ)) واته : پوخته‌تی داوه به‌وه‌که‌سه‌ی له‌شی گران بییت

ئه‌گەر ویستی خواردن بخوات یان خواردن بخواته‌وه یان بخه‌ویت ، که‌وا ده‌ست نوێژ بگریت و ه‌کو ده‌ست نوێژی نوێژ [رواه أبوداود (۲۲۲/۳۷۵/۱) مع العون وهو حدیث صحیح بروانه الوجیز (ل ۳۹)].

وه له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((إِذَا أَتَى أَحَدَكُمْ أَهْلُهُ ثُمَّ أَرَادَ أَنْ يَعُودَ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: ئه‌گەر یه‌کیکتان چوه لای خیزانه‌که‌ی - جیماعی له گه‌لدا کرد - پاشان ویستی دوو باره‌ی بکاته‌وه ، ئه‌وه با ده‌ست نوێژ بگریته‌وه [رواه مسلم (۳۰۸/۲۴۹/۱) وغیره].

چواره‌م: پیش غوسل کردن ، ئیتر غوسلی سوننه‌ت بی‌ت یان پیویست ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا إِغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ... ثُمَّ يَتَوَضَّأُ وَضُوءَهُ لِّلصَّلَاةِ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئه‌گەر غوسلی بکردایه له له‌ش گرانی ... پاشان ده‌ست نوێژی ده‌گرت و ه‌کو ده‌ست نوێژی نوێژ [رواه مسلم (۳۱۶/۲۵۳/۱)].

پینجه‌م: ئه‌گەر خواردنیک بخوات به‌ ناگر برژاو بی‌ت ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رموی: ((تَوَضَّأُوا مِمَّا مَسَّتِ النَّارُ)) واته: ده‌ست نوێژ بگره‌وه له وه‌ی ناگر لێی دابیت [رواه مسلم (۳۵۲/۲۷۲/۱)].

وه ئه‌و فه‌رمانه‌یش بۆ سوننه‌ته ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَمْرُو بْنُ أُمِيَّةِ الضُّمَيْرِي) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((رَأَيْتُ النَّبِيَّ يَحْتَرُّ مِنْ كَثْفِ شَاةٍ فَأَكَلَ مِنْهَا فَدَعِيَ إِلَى الصَّلَاةِ ، فَقَامَ وَطَرَحَ السَّكِّينَ وَصَلَّى وَلَمْ يَتَوَضَّأْ)) واته: بینیم پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) به‌ چه‌قۆ له ده‌ستی شه‌کیکی ده‌بری ولێی ده‌خوارد ، جا که بانگ درا بۆ نوێژ چه‌قۆکه‌ی دانا و نوێژی کرد و ده‌ست نوێژی نه‌گرته‌وه [رواه البخاری (۲۰۸/۳۱۱/۱) مع الفتح ومسلم (۳۵۵/۲۷۴/۱) وهذا لفظه].

شه‌شهم: بۆ ه‌موو نوێژیک ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (بُرَيْدَةَ) (خوای لێ رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رموی: ((كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ ، فَلَمَّا كَانَ يَوْمَ الْفَتْحِ تَوَضَّأَ وَصَلَّى الصَّلَوَاتِ بَوْضُوءٍ وَاحِدٍ . فَقَالَ لَهُ عُمَرُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ فَعَلْتَ شَيْئًا لَمْ تَكُنْ تَفْعَلُهُ ؟ فَقَالَ: عَمْدًا فَعَلْتُهُ يَا عُمَرُ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) بۆ ه‌موو

نوئژیک دهست نوئژی دهگرت ، جا که پوژی (فُتْح)ی (مَکَه) هات دهست نوئژی گرت و مهسحی له سهر ههردوو (خُف) هکانی کرد وهموو نوئژهکانی به یهک دهست نوئژ کرد ، جا (عُمَر) پیی ووت: ئه ی پیغه مبهری خوا تو ئه مرؤ شتیکت کرد له پیئشدا نه تده کرد ؟ ئه ویش فهرمووی: به قهسته وه کردم ئه ی (عُمَر) . [رواه مسلم (۲۷۷/۲۳۲/۱) وغیره].

حه وته م : له کاتی هه موو دهست نوئژ شکاندنی کدا ، له بهر فهرموده که ی (بلال) (خوای لی رازی بیئت) که وا پیغه مبهری خوا (ﷺ) پیی فهرموو: ((بِمَا سَبَقْتَنِي إِلَى الْجَنَّةِ ، إِنِّي دَخَلْتُ الْبَارِحَةَ الْجَنَّةَ فَسَمِعْتُ حَشْحَشَتَكَ أَمَامِي ؟ فَقَالَ بِلَالُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا أَذْنْتُ قَطُّ إِلَّا صَلَّيْتُ رَكَعَتَيْنِ ، وَلَا أَصَابْتَنِي حَدَثٌ قَطُّ إِلَّا تَوَضَّأْتُ عِنْدَهُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ): لَهَذَا)) واته: به چی پیئشم که وتی له به ههشت ئه ی (بلال) من دوینی چومه به ههشته وه جا کویم له خشخشهت بوو له پیئشمه وه ؟ (بلال) یش ووتی: ئه ی پیغه مبهری خوا هه ر کاتیک بانگم دابیئت ئیللا له پاشیدا دوو رکات نوئژم کردوه ، وه هه ر کاتیکیش دهست نوئژم شکابیئت ئیللا له و کاته دا دهست نوئژم گرتوته وه ، جا پیغه مبهری خوا (ﷺ) فهرمووی: له بهر ئه وه یه [رواه الترمذی (۳۷۷۲/۲۸۲/۵) وهو حدیث صحیح بروانه صحیح الجامع (۷۸۹۴)].

هه شته م : پاش پشانه وه ، له بهر فهرموده که ی (مَعْدَانُ بْنُ أَبِي طَلْحَةَ عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ) (خوای لی رازی بیئت) ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ (ﷺ) قَاءَ فَأَفْطَرَ فَتَوَضَّأَ...)) واته: پیغه مبهری خوا (ﷺ) پشایه وه جا پوژوهه که ی شکاند و دهست نوئژی گرتوه وه [رواه الترمذی (۸۷/۵۸/۱) وإسناده صحیح بروانه تمام المنة (ل ۱۱۱)].

نوئیهم : پاش مردو هه لگرتن ، له بهر فهرموده که ی پیغه مبهری خوا (ﷺ): ((مَنْ غَسَلَ مِيْتًا فَلْيَغْتَسِلْ وَمَنْ حَمَلَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: هه ر که سیئک مردوویه کی شوژده وه با خووی بشوژیت وه هه ر که سیئک هه لیگرت با دهست نوئژ بگریته وه [رواه احمد (۴۸۶/۱۴۵/۲) وغیره].

وه ئه م فهرمانه یشه بو سوننه ته ، له بهر فهرموده که ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) که وا پیغه مبهری خوا (ﷺ) فهرمووی: ((لَيْسَ عَلَيْكُمْ فِي غُسْلِ مِيْتِكُمْ غُسْلٌ إِذَا غَسَلْتُمُوهُ...))

واتە: پێویست نییە لە سەرتان خۆتان بشۆن ئەگەر مردووێکتان شۆردەو [رواه الحاكم (۳۸۶/۱) والبيهقي (۳۹۸/۳) وهو حديث حسن بروهه أحكام الجنائز للألباني (ل ۵۳)].

خۆ شۆردن (الغسل)

ئەوێ خۆشۆردن پێویست دەکات (موجبات الغسل)

موسولمان بوون^(۵۱) و دابەزینی (مَنِي) بە ئارەزوو و ئەگەر لە خەویشدا بێت^(۵۲)

(۵۱) لە بەر فەرموودەكەى (قَيْسُ بْنُ عَاصِمٍ) (خوای لى رازى بېت) فەرمووی: ((أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ أُرِيدُ الْإِسْلَامَ ، فَأَمَرَنِي أَنْ أَغْتَسِلَ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ)) واتە: كەوا كاتیک موسولمان بوو ، پێغەمبەرى خوا (ﷺ) فەرمانى پى کرد خۆى بشوات بە ئاو و بە (سدر) [رواه النسائي (۱۸۸/۱۰۹/۱) والترمذی (۶۰۵/۵۰۲/۲) وابوداود (۳۵۵/۲۵۱/۱) وغیرهم وهو حديث صحيح برواه الإرواء (۱۲۸/۱)].

و لە بەر فەرموودەكەى (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لى رازى بېت) كەوا (تُمَامَةَ الْحَنْفِي) بە ديل گيرا ، و پێغەمبەرى خوا (ﷺ) بە نیا نیا ن دەیدا بە لایدا و دەیفەرموو: ((مَا عِنْدَكَ يَا تُمَامَةَ ؟)) واتە: چیت پێیە ئەى (تُمَامَةَ) ؟ ئەویش دەیووت: ((إِنَّ تَقْتُلُ تَقْتُلُ ذَا دَمٍ ، وَإِنْ تَمُنُّ تَمُنُّ عَلَى شَاكِرٍ ، وَإِنْ تُرِدِ الْمَالَ نُعْطِكَ مِنْهُ مَا شِئْتَ)) واتە: ئەگەر بکوژیت ئەوێ خاوەن خوێنیک دەکوژیت ، و ئەگەر مننە تیش بکەیت – بەوێ بە بى پارە نازادم بکەى – ئەوێ مننەت دەکەیت بە سەر یەکیکدا سوپاس کەرە ، و ئەگەر پارە تیش

دەوئەت ، ئەو چەندت دەوئەت پەيت دەدەين . وە ھاوہ لانی پېغەمبەرى خوا (ﷺ) پېيان خۆش بوو بە پارە ئازاد بکریت ، دەیانووت : ئیمە چی بە کوشتنی ئەمە بکەین ؟ جا رۆژیکیان پېغەمبەر خوا (ﷺ) دای بە لایدا ، موسولمان بوو ، جا ئازادی کرد و پەوانە باغەکەى (أَبُو طَلْحَةَ) ى کرد ، و فەرمانی پى کرد خۆى بشوات ... [رواه أحمد وهو حديث صحيح أصله عند الشيخين برواهه فقه السنة (٥٨/١)].

(٥٢) له بەر فەرموودەکەى (أَبُو سَعِيدٍ) (خوای لى رازى پەيت) کەوا پېغەمبەرى خوا (ﷺ) فەرمووى ((إِنَّمَا الْمَاءُ مِنَ الْمَاءِ)) واتە: خۆشۆردن بە ئاو پېویست دەپەيت بە ھاتنەوہى ئاوى مەنى [رواه مسلم (٣٤٣/٢٦٩/١) و أبوداود (٢١٤/٣٦٦/١) مع العون].

وہ ھەرودەھا لە بەر فەرموودەکەى (أُمُّ سَلَمَةَ) (خوای لى رازى پەيت) کەوا (أُمُّ سُلَيْمٍ) ووتی: ئەى پېغەمبەرى خوا ، لە راستیدا خوای گەرە شەرم لە حەق ناکات ، ئایە ئافرەت خۆشۆردنى لە سەرە ، ئەگەر لە خەودا لەشى گران بوو ؟ فەرمووى: ((نَعَمْ ، إِذَا رَأَتْ الْمَاءَ)) واتە: بەلى ، ئەگەر ئاوى مەنى بینى [رواه البخارى (١٣٠/٢٢٨/١) مع الفتح ومسلم (٣١٣/٢٥١/١) والترمذی (١٢٢/٨٠/١)].

وہ ئارەزوو(شەوۋە) بە مەرج دەگەریت لە کاتى نەخەوتندا نەك خەوتن ، لە بەر ئەو فەرموودەى کە پېغەمبەرى خوا (ﷺ) فەرمووى: ((إِذَا حَدَّثَتَ الْمَاءَ فَأَغْتَسِلْ مِنَ الْجَنَابَةِ ، فَإِذَا لَمْ تَكُنْ حَازِفًا فَلَا تَغْتَسِلْ)) واتە: ئەگەر ئاوت فریدا ئەوہ خۆت بشۆ ، وە ئەگەر فریت ئەدا ، ئەوہ خۆت مەشۆ [رواه أحمد (٨٢/٢٤٧/١) وإسناده حسن صحيح برواهه الإرواء (١٦٢/١)].

ئیمامى (شوکانى) لە (نَيْلُ الْاَوْطَارِ) (٢٧٥/١) دا فەرمووى: ئەو سیفەتەیشە تەنھا لە کاتى ئارەزوودا ھەى ، بۆیە (المُصَنَّف) - کە خاوەنى کتیبى (مُنْتَقَى الْأَخْبَار) ە - ووتویەتى: ئەمەش ئامازەى بۆ ئەوہى ئەگەر ئەو ئاوە بە ئارەزووە دەرنەچوو ، ئیتەر بە ھۆى نەخۆشەوہ پەيت یان بە ھۆى سەرماوہ ، ئەوہ خۆشۆردن پېوست ناکات .

و چوونە ژووەرەوہى زەکەرى پیاو بە پېیش(رَحْم)ى یان پاش(کۆم)ى^(٥٣) ئافرەتدا^(٥٤) و مردن^(٥٥)

وہ ئەگەر یەکیك خەوى بینى بەلام ئاوى نەبینى ئەوہ خۆشۆردنى لە سەر نییە ، وە ھەر کەسیکیش ئاوى بینى بەلام خەوى لە یاد نەبوو ، ئەوہ خۆشۆردنى لە سەرە ، لە بەر فەرموودەکەى (عائشَة) (خوای لى رازى پەيت) کەوا فەرمووى: پرسىار کرا لە پېغەمبەرى خوا (ﷺ) لە بارەى پیاویك تەرى دەبینیت بەلام لە یادى نییە کەوا خەوى بینى پەيت ؟

ئەویش فەرمووی: ((یَغْتَسِل)) واتە: خۆی دەشوات ، وە لە بارە‌ی پیاویکە‌وه وادە‌بینیت خەوی بینیوه بە‌لام هیچ تە‌ریبە‌ک نابینیت ؟ ئەویش فەرمووی: ((لَا غَسْلَ عَلَيْهِ)) واتە: خۆشۆردنی لە سەر نییه [رواه الترمذی (۱۱۳/۷۴/۱) و أبوداود (۲۳۳/۳۹۹/۱) مع العون وهو حدیث صحیح بپروانه صحیح أبی داود (۲۱۶)].

(۵۳) حەرمانە لە سەر پیاو جیماع لە گە‌ڵ ژنە‌کە‌یدا بکات لە پاشە‌وه ، ئە‌گەر زە‌کە‌ری بخاتە کۆمی‌وه ، بە دە‌قی ئایە‌تی قورئان و فەرموودە‌ی (صَحیح) ی پی‌غه‌مبە‌ری خوا (ﷺ) بپروانه [تفسیری (ابن کثیر) تە‌فسیری ئایە‌تی (۲۲۲) ی سورە‌تی البقرە] ، بە‌لام دروستە لە پاشە‌وه جیماعی لە گە‌ڵدا بکات بە‌و مە‌رجە‌ی جیماعە‌کە لە شوینی منداڵ بوونە‌وه بی‌ت (پە‌حم) .

(۵۴) لە بە‌ر فەرموودە‌کە‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لی رازی بی‌ت) کە‌وا پی‌غه‌مبە‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِذَا جَلَسَ بَيْنَ شُعْبَيْهَا الْأَرْبَعِ ثُمَّ جَهَدَهَا فَقَدْ وَجَبَ عَلَيْهِ الْغُسْلُ)) واتە: ئە‌گەر لە نیوان هەرچوار پە‌لیدا دانیشت ، پاشان کۆششی لە گە‌ڵدا کرد - بە‌وه‌ی زە‌کە‌ری بخاتە پە‌حمی ئا‌فرە‌تە‌کە‌وه - ئە‌وه خۆشۆردنی لە سەر پی‌ویست بووه ، با (مَنِي) یشی دانە‌بە‌زیت [رواه مسلم (۳۴۸/۲۷۱/۱)].

(۵۵) واتە ئە‌گەر موسولمانیک مرد ، ئە‌وه پی‌ویست دە‌بی‌ت لە سە‌ری موسولمانانی دە‌وروبە‌ری بیشۆنە‌وه ، لە بە‌ر فەرموودە‌کە‌ی (أُمُّ عَطِيَّةُ الْأَنْصَارِيَّةُ) (خوای لی رازی بی‌ت) کە‌وا فەرمووی: پی‌غه‌مبە‌ری خوا (ﷺ) کاتیک کە‌ کچە‌کە‌ی وە‌فاتی کرد هاتە ژوورە‌وه و فەرمووی: ((إِغْسِلْنَهَا ثَلَاثًا ، أَوْ خَمْسًا ، أَوْ أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ إِنْ رَأَيْتُنَّ ذَلِكَ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ وَأَجْعَلْنَ فِي الْأَخِرَةِ كَافُورًا ، أَوْ شَيْئًا مِنْ كَافُورٍ ، فَإِذَا فَرَعْتُنَّ فَأَدْنِي)) واتە: بیشۆنە‌وه سی جار یان پینج جار یان زیاتر ئە‌گەر خۆتان بە‌ باشتان بینی بە‌ ئا‌و و بە‌ کنار (سِدْر) ، وە دوا‌ین جاریشی کافوری تیکە‌ڵ بکە‌ن [رواه البخاری (۱۲۵۲/۱۲۵/۳) و مسلم (۹۳۹/۶۴۶/۲)].

وە لە بە‌ر فەرموودە‌کە‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لی رازی بی‌ت) کە‌وا پیاویک ووشترە‌کە‌ی لە‌قه‌ی لی‌دا ، وە ئیمە‌ش لە گە‌ڵ پی‌غه‌مبە‌ری خوا دا بوین (ﷺ) کە لە (إِحْرَام) بوو ، جا فەرمووی: ((إِغْسِلُوهُ بِمَاءٍ وَسِدْرٍ ، وَكَفَّنُوهُ فِي ثَوْبَيْنِ ، وَلَا تَمْسُوهُ طَبِيبًا ، وَلَا تُخَمِّرُوا رَأْسَهُ ، فَإِنَّ اللَّهَ يَبْعَثُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مُلَبِّيًا)) واتە: بیشۆنە‌وه بە‌ ئا‌و و بە‌ (سِدْر) وە (کفن) ی بکە‌ن لە دوو بە‌رگدا ، وە بۆنی لی مە‌دە‌ن ، وە سە‌ریشی دامە‌پۆشن ، چونکە لە رۆژی دوا‌یدا خوای

گه‌وره زیندوی ده‌کاتوره به ((لَبِيكَ اللَّهُمَّ ...)) [رواه البخاری (۱۲۶۷/۱۳۷/۳) و مسلم (۱۲۰۶/۸۶۵/۲)].

ویرانی خوینی‌هیز^(۵۶) و زه‌یسانی^(۵۷) و نوژی جومعه^(۵۸)

(۵۶) له بهر فهرموده‌که‌ی (عائشة) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبهر (ﷺ) به (فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ) فرموی: ((إِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةَ فَدَعِيَ الصَّلَاةَ ، وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاعْتَسَلِي وَصَلِي)) واته: ئەگەر تووشی‌هیز بویت ، ئەوه واز له نوژی‌بینه ، وه ئەگەر کۆتایشی پی هات ، ئەوه خۆت بشو و نوژی بکه [رواه البخاری (۳۰۶/۴۰۹/۱) و مسلم (۳۳۳/۲۶۲/۱) و غیرهما و الفاظ غیر البخاری ((فَاعْتَسَلِي عَنْكَ الدَّمَّ وَصَلِي))].

(۵۷) زه‌یسانی وه‌کو‌هیز وایه به یه‌کرای (إجماع) ی زانایانی ئیسلام [بروانه‌ی المجموع شرح المهذب (۱۴۸/۲) للنووی].

(۵۸) له بهر فهرموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) (خوای لّی رازی بیّت) که‌وا پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) فرموی: ((غُسْلُ الْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ ...)) واته: خۆشوردنی جومعه پیویسته له سه‌ر هه‌موو موسولمانیکی پی‌گه‌یشتوو ... [رواه الجماعة].

تییینی:

خۆشوردنی جومعه مه‌رج (شَرَطٌ) نییه بو نوژی جومعه به یه‌کرای (إجماع) ی زانایانی ئیسلام ، به‌لام زانایان له‌وه‌دا جیاوازن ئایه پیویست (واجب) ه یان سوننه‌ته.

نه‌وانه‌ی که ده‌لین: پیویست (واجب) ه زیاتر نه‌م به‌لگانه‌یان به

ده‌سته‌وه‌یه:

یه‌که‌م: عَنْ (إِبْنِ عُمَرَ) قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ﷺ): ((إِذَا جَاءَ أَحَدُكُمْ إِلَى الْجُمُعَةِ فَلْيَغْتَسِلْ)) واته: ئەگەر یه‌کیکتان هاتن بو جومعه با خۆی بشوات [رواه الجماعة].
دووهم: عَنْ أَبِي سَعِيدٍ أَنَّ النَّبِيَّ (ﷺ) قَالَ: ((غُسْلُ الْجُمُعَةِ وَاجِبٌ عَلَى كُلِّ مُحْتَلِمٍ وَالسَّوَاكُ وَأَنْ يَمَسَّ مِنَ الطَّيِّبِ مَا يَقْدِرُ عَلَيْهِ)) واته: خۆشوردنی جومعه پیویسته له سه‌ر هه‌موو پیگه‌یشتووویه‌ک ، وه سیواک کردنیش ، وه بو‌نیش له خۆی بدات هه‌ر چه‌ندی‌ک توانای لّی بیّت [متفق علیه].

سایه‌م: عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ (ﷺ) قَالَ: ((حَقٌّ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ أَنْ يَغْتَسِلَ فِي كُلِّ سَبْعَةِ أَيَّامٍ يَوْمًا يَغْسِلُ فِيهِ رَأْسَهُ وَجَسَدَهُ)) واته: حه‌ققه له سه‌ر هه‌موو موسولمانیکی که‌وا له هه‌وت رۆژ جاریک رۆژیک دباری بکات ، خۆی تیدا بشوات ، سه‌ر و لاشه‌ی بشوات [متفق علیه].

چواره‌م: عَنْ ابْنِ عُمَرَ : ((بَيْنَمَا هُوَ (عُمَرُ) قَائِمٌ مِنَ الْخُطْبَةِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ إِذْ دَخَلَ رَجُلٌ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ الْأَوْلِيَيْنِ ، فَنَادَاهُ عُمَرُ : أَيَّةَ سَاعَةٍ هَذِهِ ؟ فَقَالَ : إِنِّي شَغَلْتُ فَلَمْ أَنْقَلِبْ إِلَى أَهْلِي حَتَّى سَمِعْتُ التَّأْدِينَ فَلَمْ أَزِدْ عَلَى أَنْ تَوَضَّأْتُ ، قَالَ : وَالْوَضُوءُ أَيضًا وَقَدْ عَلِمْتُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ﷺ) كَانَ يَأْمُرُ بِالْغُسْلِ)) واته: (عُمَرُ) له سه‌ر مینبهره‌وه ووتاری جومعه‌ی ده‌دا ، پیاویک له کۆچه‌ره پێشینه‌کان هاته ژووری مزگه‌وته‌وه ، جا (عُمَرُ) یش بانگی لی کرد: ئیستا چی کاتیکه دبیته بۆ مزگه‌وت ؟ ئه‌ویش ووتی: ژۆر سه‌ر قال بووم ، جا نه‌گه‌رامه‌وه بۆ مال تا ده‌نگی بانگم بیست ، جا له ده‌ست نوێژ زیاتر هه‌چی ترم نه‌کرد ، جا ئه‌ویش ووتی: ده‌ست نوێژیشته گرتوه ، وه ده‌یشزانی پێغه‌مبه‌ری خوا(ﷺ) فه‌رمانی به‌ خۆشۆردن ده‌کرد [متفق علیه].

وه ئه‌و پیاوه کۆچه‌ره ئیمامی (عُثْمَانُ) بوو ، وه‌ک له هه‌ندی رپوايه‌تی فه‌رموده‌که‌دا هاته‌وه .

وه نه‌وانه‌یش که ده‌لێن سوننه‌ته زیاتر نه‌م به‌لگانه‌یان پێیه:

یه‌که‌م: عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدُبٍ أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ (ﷺ) قَالَ : ((مَنْ تَوَضَّأَ لِلْجُمُعَةِ فِيهَا وَنِعِمَتْ ، وَمَنْ اغْتَسَلَ فَذَلِكَ أَفْضَلُ)) واته: هه‌ر که‌سیک ده‌ست نوێژ بگرتی بۆ جومعه ، ئه‌وه ته‌واوه وچاکی کردوه ، وه هه‌ر که‌سیکیش خۆی بشوات ئه‌وه چاکتره [رواه الخمسة إلا ابن ماجه فإنه رواه من حديث جابر بن سمرة].

دووه‌م: عَنْ أُوسِ بْنِ أُوسِ التَّقْفِيِّ قَالَ : سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ﷺ) يَقُولُ : ((مَنْ غَسَلَ وَاغْتَسَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ وَبَكَرَ وَابْتَكَرَ وَمَشَى وَلَمْ يَرْكَبْ وَدَنَا مِنَ الْإِمَامِ فَاسْتَمَعَ وَلَمْ يَلِغْ كَانَ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ عَمَلٌ سَنَةِ أَجْرٍ صِيَامِهَا وَقِيَامِهَا)) واته: هه‌ر که‌سیک خۆی بشوات به‌ جوانی له رۆژی جومعه‌دا ، وه ژوو بپوات بۆ مزگه‌وت ، وه به‌ پێ بپوات و سوارای هه‌چ نه‌بیته ، وه نزیک ئیمام دانیشیت ، جا گوی بگرتی و قسه‌ نه‌کات له کاتی ووتار دانی ئیمامدا ، ئه‌وه به‌ گشت هه‌نگاویکی پاداشتی کرده‌وه‌ی سالیکی بۆ هه‌یه به‌ رۆژوو و شه‌و نوێژه‌کانیوه [رواه الخمسة ولم يذكر الترمذی (مَشَى وَلَمْ يَرْكَبْ)].

.....

جا فه‌رموویانه: ئه‌م فه‌رموده‌یه‌ی (سَمُرَةَ) و فه‌رموده‌که‌ی (أُوسِ) (خوایان لی رازی بیته) ئه‌و فه‌رمانانه له پێویست(وآجب)ه‌وه لا ده‌ده‌ن بۆ سوننه‌ت ، وه هه‌وره‌ها دلیین: فه‌رموده‌که‌ی (عُمَرُ) (خوای لی رازی بیته) که (إِنْكَارِی) له (عُثْمَانُ) کرد وه فه‌رمانی پێ نه‌کرد بپواته‌وه خۆی بشوات ، به‌لگه‌یه له سه‌ر ئه‌وه‌ی سوننه‌ته!! وه هه‌روه‌ها ده‌لێن: فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ) که‌وا ده‌فه‌رمی: خۆشۆردن (وآجب)ه ، به‌ ئاشکرا

(عَطْف) ی سیواک کردن وبون له خُودانی له سر کراوه ، که به (إِجْمَاع) سوننه تن ، که وا بووئو (لَفْظ) ی (وَأَجِب) ه ، بؤ زیاتر جه خت (تَأْكِيد) کردنه له سرئو سوننه ته !! .

به لام ئه وانہی ده لئین: خُوشُورْدَنی (جُمُعَة) پیویست (وَأَجِب) ه له وه لامیاندا ده لئین: فہرموودہ کانی (وَأَجِب) بوون زور به ہیزه وئاشکرایه ، به لام فہرموودہ کەہی (سَمْرَة) (سَنْد) ه کەہی زور به ہیژ نییہ ، وه (دَلَالَة) کەہی زور بوون نییہ ، پاشان کاتیک ئیمہ به دوی (قَرِينَة) دا ده گہر پین ئه گہر به راشکاو (صِرَاحَة) نہیفہرموویت خُوشُورْدَنی جومعه پیویستہ ، جا کاتیک ئاوا به (صِرَاحَة) بفہرموویت (وَأَجِب) ه ، ئیتر پیویست ناکات به دوی (قَرِينَة الصَّارِفَة) دا بگہر پییت . وه له وانہیہ ((وَمَنْ تَوَضَّأً)) بؤ کە سیک بییت کہ له پییشدا خوی شور دبییت ، به لام دست نویژی شکابییت ، وه (إِبْنُ دَقِيقُ الْعَيْدِ) وه لامیان دہ داتہ وه و دہ فہرمی: کاتیک واز له (ظَاهِر) ی (لَفْظ) ی ((وَأَجِب)) و ((حَقُّ عَلِي)) دہ هیتر بییت و (صَرَف) دہ کریت بؤ (تَأْكِيد) ئه گہر فہرموودہ (مُعَارِض) ه کہ (رَاجِح) تر بییت له (دَلَالَة) دا ، به لام به ہیژ ترین به لگہ بیان کہ (مُعَارِض) ه ی ئم فہرموودانہ ی پی دہ کەن فہرموودہ کەہی (سَمْرَة) یہ کہ (سَنْد) ه کەہی بہرگری (سَنْد) ی ئم فہرموودانہ ناکات . وه فہرموودہ کەہی (عَمْر) یش کہ (إِنْكَار) ی له (عُثْمَان) کرد و فہرموی: به تہنہا دست نویژیشت گرتوہ ، وه تویش دہ زانیت پیغہمبہری خوا (ﷺ) فہرمانی به خُوشُورْدَن کردوہ ، ئمہ خوی بؤ خوی به لگہ یہ کی ئاشکرایه کہ وا هاوہ لائیش ہر بہو شیوہ یہ تیگہ یشتوون کہ وا پیغہمبہری خوا (ﷺ) فہرمانی به خُوشُورْدَنی (جُمُعَة) کردوہ ، وه فہرمان نہ کردنی (عَمْر) بہ (عُثْمَان) کہ وا بپواتہ وه خوی بشوات ، له بہر ئوہ بووہ کہ وا کاتی ئوہ نہ ما بوو ، ئه گہر بپواتہ وه بؤ خُوشُورْدَن ئوہ (جُمُعَة) کەہی له دست دہر دہ چوو .

وه لای ہمووانیش زانراوہ کہ خُوشُورْدَن بؤ (جُمُعَة) مہرج (شَرَط) نییہ بؤ (جُمُعَة) کردنہ کہ ، بہ لکو پیویست (وَأَجِب) ه ، واتہ: نہ کردنی بہ قہستیشہ وه تہنہا تاوان بار دہ بییت ، بہ لام نویژی (جُمُعَة) ه کەہی پی بہ تال نابییتہ وه ، ئمہ ئه گہر بہ قہستیشہ وه غوسل نہ کات ، جا ئه گہر بہ قہستہ وه نہ بییت ئوہ تاوان باریش نابییت .
وه بؤ فہرموودہ کەہی (أَبُو سَعِيد) کہ دہ لئین: (عَطْف) ی سوننه تی کراوہ تہ سہر ،

پایہ کانی خُوشُورْدَن (أَرْكَانُ الْغُسْلِ)

نیہت^(۵۹) و تہر بوونی ہموو لاشہ^(۶۰)

(إِبْنُ الْجَوَزِيِّ) له وه لأمياندا ده‌فه‌رمی: هیچ قه‌ده‌غه‌یه‌کی تیدا نییه که‌وا (عَطْف) ی شتیکی سوننه‌ت بکریته سهر شتیکی (وَأَجِب) ، به تاییه‌تی کاتیک که حوکمی (مَعْطُوف) که به (صِرَاحَة) نه‌وتراوه . جا ئەمه‌ش رای (شوکانی) و (صنعانی) و (الْبَانِي) یه ، که ئەوانیش له زانا پیشینه‌کانه‌وه وه‌ریان گرتوه . (النَّوَوِي) ده‌فه‌رمی: فَحَكِي وَجُوبُهُ عَنْ طَائِفَةٍ مِنَ السَّلَفِ حَكُوهُ عَنْ بَعْضِ الصَّحَابَةِ .

وه (ظَاهِر) یکانیش وا ده‌لین ، وه (إِبْنُ الْمُنْذِر) له (مَالِك) هوه ده‌یگی‌پیتته‌وه ، وه هه‌روه‌ها له (أَبُو هُرَيْرَةَ) و (عَمَّار) و که‌سانی تریشه‌وه ده‌یگی‌پنه‌وه ، وه (إِبْنُ حَزْم) یش ده‌یگی‌پیتته‌وه له (عَمْر) و کۆمه‌لیکی تر له هاوه‌لان و پاش ئەوانیش ، وه ئەمه‌شیان گێراوه‌ته‌وه له (إِبْنُ حُرَيْمَةَ) یشه‌وه ، وه (الْحَطَّابِي) یش له (حَسَنُ الْبَصْرِي وَمَالِك) هوه ده‌یگی‌پیتته‌وه .
جا بۆ زیاتر شاره‌زا بوون له‌م مه‌سه‌له‌یه [پروانه‌(نیل الأوطار للشوکانی ۲۷۲/۱) و (سبل السلام للصنعانی ۱/۱۴۱) و (المحلی لابن حزم ۲/المسألة ۱۷۸) و (تمام المنة للألبانی ل ۱۲۰)] .

(۵۹) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَمْرُ بْنُ الْخَطَّابِ) (خوای لێ رازی بیته) پروانه (پ ۳۱) .

(۶۰) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لێ رازی بیته) که‌وا فه‌رموی: ((كَان رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ ، يَبْدَأُ فَيَغْسِلُ يَدَيْهِ ، ثُمَّ يَفْرُغُ بِيَمِينِهِ عَلَى شِمَالِهِ ، فَيَغْسِلُ فَرْجَهُ ثُمَّ يَتَوَضَّأُ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ ، ثُمَّ يَأْخُذُ الْمَاءَ فَيُدْخِلُ أَصْبَعَهُ فِي أَصْلِ الشَّعْرِ حَتَّى إِذَا رَأَى أَنْ قَدْ اسْتَبْرَأَ ، حَفَنَ عَلَى رَأْسِهِ ثَلَاثَ حَفَنَاتٍ ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَى سَائِرِ جَسَدِهِ ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَيْهِ)) واته: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) ئە‌گه‌ر خۆشۆردنی له‌ش گرانی بکردایه ، له پیشدا هه‌ردوو ده‌ستی ده‌شۆرد ، پاشان به‌ ده‌ستی راستی ئاوی ده‌کرده ده‌ستی چه‌پیدا و هه‌ورته‌ی پی ده‌شۆرد ، پاشان ده‌ست نوێژی دگرت وه‌کو ده‌ست نوێژی نوێژ ، پاشان ئاوی هه‌لده‌گرت جا په‌نجه‌کانی ده‌خسته بنی مووی سه‌ری تا ئە‌گه‌ر ببینیایه ئاوه‌یشتووته پیستی سه‌ری ، ئە‌وه سی گویل ئاوی ده‌رکرده سه‌ریدا ، پاشان ئاوی ده‌کرده هه‌موو لاشه‌یدا ، پاشان هه‌ردوو پی‌سی شۆرد [رواه البخاری ۱/۲۴۸/۳۶۰ و مسلم ۱/۲۵۲/۳۱۶] وهذا لفظه .

تیبینی:

پیویست نییه له سه‌ر ئافره‌ت په‌لکه‌کانی هه‌لوه‌شینیته‌وه بۆ خۆشۆردنی له‌ش گرانی ، به‌لام ده‌بیته بیکاته‌وه بۆ خۆشۆردنی چه‌یزو زه‌یسانی ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أُمُّ سَلَمَةَ) (خوای لێ رازی بیته) که‌وا فه‌رموی: ووتم ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ، من ئافره‌تیکم په‌لکه‌کانی

سەرم توند دەكەم ، ئايا ھەلىوھ شەينمەوھ بۆ خۆشۆردنى لەش گرانى ؟ فەرمووى: ((لا ،
 إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَحْتِيَ عَلَى رَأْسِكَ ثَلَاثَ حَثِيَّاتٍ ثُمَّ تَفِيضِينَ عَلَيْكَ الْمَاءَ فَتَطْهَرِينَ))
 واتە: ئەو ، تەنھا بەستە كەوا سى گۆيىل بکەيتە سەرتدا ، پاشان ئاوبە ھەموو لاشەت
 بکەى ، جا پاك دەبیتەوھ [رواه مسلم (۲۵۹/۱) و أبوداود (۲۴۸/۱) وغيرهما].

پىويستەكانى خۆشۆردن (وَأَجَبَاتُ الْغُسْلِ)

بە ناوى خوا دەست پىي كردن ^(۶۱) و دەست نوپۆگرتن ^(۶۲).

سوونەتەكانى خۆشۆردن (سُنُنُ الْغُسْلِ)

دەست ھىنان بە ھەموو لاشەدا ^(۶۳) ، پىيش خستنى راست لە شۆردندا ^(۶۴)

وھ فەرموودەكەى (عَائِشَةُ) (خوای لى رازى بىت) كەوا (أَسْمَاءُ) پرسىارى لە
 پىغەمبەرى خوا (ﷺ) كرد لە بارەى خۆشۆردنى ھەيزەوھ، جا فەرمووى: ((تَأْخُذُ إِحْدَاكُنَّ
 مَاءً هَا وَسِدْرَتَهَا فَتَطْهَرُ ، فَتُحْسِنُ الطُّهُورَ ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَدْلُكُهُ دَلْكَاً
 شَدِيداً ، حَتَّى تَبْلُغَ شُونَ رَأْسِهَا ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَيْهَا الْمَاءَ ، ثُمَّ تَأْخُذُ فَرِصَةً مُمَسَّكَةً
 فَتَطْهَرُ بِهَا)) واتە: ھەر يەكێكتان ئاوەكەى و (سِدْر) ھەكەى ئامادە دەكات ، جا دەست
 نوپۆتێكى جوان دەگریت ، پاشان ئاوبە دەكاتە سەرىدا جا بە چاكى دەستى پىدا دەھىنیت ،
 ئا دەكاتە بنى سەرى پاشان ئاوبە پىدا دەكات و پارچە پەمويەكى بۆن پىدا كراو دەگریتە
 دەستەوھ و خۆى پىي پاك دەكاتەوھ . جا (أَسْمَاءُ) ووتى: چۆن خۆى پىي پاك بکاتەوھ ؟
 ئەويش فەرمووى: ((سُبْحَانَ اللَّهِ تَطْهَرِينَ بِهَا ،)) واتە: (سُبْحَانَ اللَّهِ) خۆتى پىي پاك
 بکەرەوھ ، جا (عَائِشَةُ) ووتى : - وەكو بىوھى بىشاریتەوھ - شوپنەوارى خوينەكەى پىي
 پاك دەكەيتەوھ ، ھەرۆھە پرسىارى لە بارەى خۆشۆردنى لەش گرانىوھ لى كرد ،
 پىغەمبەرى خوايش (ﷺ) فەرمووى ((تَأْخُذُ مَاءً فَتَطْهَرُ ، فَتُحْسِنُ الطُّهُورَ ، أَوْ تَبْلُغُ
 الطُّهُورَ ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَدْلُكُهُ ، حَتَّى تَبْلُغَ شُونَ رَأْسِهَا ، ثُمَّ تُفِيضُ عَلَيْهَا
 الْمَاءَ)) واتە: ئاوەكەى دەبات دەست نوپۆتى پىي دەگریت ، پاشان ئاوبە دەكاتە سەرىدا و
 دەستى تى دەخات تا دەكاتە بنى سەرى ، پاشان ئاوبە پىدا دەكات ، جا (عَائِشَةُ)
 فەرمووى : چاكتىن ئاوفرەتان ئاوفرەتانى (أَنْصَارُ) ، شەرم قەدەغەى ئەوھى لى نەدەكردن
 كەوا لە ئايىن تى بگەن [رواه مسلم (۲۳۲/۱)].

(۶۱) لە بەر فەرموودەكەى (أَبُو هُرَيْرَةَ) بڕوانە (پ ۳۴).

(٦٢) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائشه) بروانه (پ ٦٠) .

وه له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) که‌وا فەرمووی: (مِیْمُونَةَ) فەرمووی: ((وَضَعْتُ لِلنَّبِيِّ ﷺ مَاءً لِلغُسْلِ ، فَغَسَلَ يَدَيْهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا ، ثُمَّ أَفْرَغَ عَلَيَّ شِمَالَهُ فَغَسَلَ مَذَاكِيرَهُ ، ثُمَّ مَسَحَ يَدَهُ بِالْأَرْضِ ثُمَّ مَضَّ وَاسْتَنْشَقَ ، وَغَسَلَ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ ، ثُمَّ أَفَاضَ عَلَيَّ جَسَدَهُ ، ثُمَّ تَحَوَّلَ مِنْ مَكَانِهِ فَغَسَلَ قَدَمَيْهِ)) واته: ئاوی خۆش‌وردنم بۆ پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) دانا ، جا ه‌ردوو ده‌ستی دوو جار یان سێ جار شۆرد ، پاشان ئاوی کرده سه‌ر ده‌ستی چه‌پیدا و عوره‌تی پێ شۆرد ، پاشان ده‌ستی ساوی به زه‌ویدا ، پاشان ئاوی هه‌لدا به دم ولوتیدا ، پاشان پوومه‌ت و ه‌ردوو ده‌ستی شۆرد ، پاشان ئاوی به سه‌ر ه‌موو لاشه‌یدا کرد ، پاشان جیگه‌که‌ی خۆی گۆرپی و ه‌ردوو پێی شۆرد [رواه البخاری ٣٦٨/١ / ٢٥٧ / ٣١٧].

(٦٣) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عَبْدُ اللَّهِ بْنُ زَيْدٍ عَاصِمِ الْمَازِنِيِّ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا فەرمووی: ((رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَتَوَضَّأُ فَجَعَلَ يَدُكَ ذِرَاعِيهِ)) واته: بینیم پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) ده‌ست نوێژی ده‌گرت ، جا به ه‌ردوو ده‌ستی باالی ده‌ساوی [رواه ابن حبان ٣٦٣/٣] والطیالیسی (١٠٩٩/١٤٨) ومن طريقه رواه احمد (٣٩/٤) وإسناده صحيح بروانه الأدلة الرضية (٢٨٨).

(٦٤) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائشه) بروانه (پ ٤٢) .

دواخستنی شۆردنی ه‌ردوو پێ له ده‌ست نوێژه‌که‌دا تا کۆتایی خۆش‌وردنه‌که^(٦٥) .

ئه‌و خۆش‌وردانه‌ی که سوننه‌تن (الإغتسلات المستحبة)

پاش مردوو شۆردنه‌وه^(٦٦) ، وه بۆ ئیحرام به‌ستن^(٦٧) ، وه پێش چوونه مه‌که‌که‌وه^(٦٨) ، وه بۆ ه‌ردوو جه‌ژنه‌که^(٦٩) ،

(٦٥) له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لی رازی بی‌ت) بروانه (پ ٦٢) .

تیبینی:

دروسته ژن و می‌رد پیکه‌وه خۆیان بشۆن له یه‌ك شویندا ، وه ته‌ماشای یه‌ك‌تریش بکه‌ن ، له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائشه) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا فەرمووی: ((كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ ، وَنَحْنُ جُنُبَان)) واته: من و پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) له یه‌ك قاپدا خۆمان ده‌شۆرد ، وه ه‌ردوو کمان له‌ش گرانیش بووین [رواه البخاری ٢٦٢/٢٧٤/١] و مسلم (٣٢١/٢٥٦/١) وغیرهما].

(٦٦) له بهر فەرمووده‌که‌ی (أَبُو هُرَيْرَةَ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((مَنْ غَسَلَ الْمِيْتَ فَلْيَغْتَسِلْ ، وَمَنْ حَمَلَهُ فَلْيَتَوَضَّأْ)) واته: هه‌ر که‌سێک مردووی شوورده‌وه ، با خوێ بشوات ، وه هه‌ر که‌سێکیش هه‌لی گرت ، با ده‌ست نوێژ بگریته‌وه [رواه أبوداود (٣١٦١/٥١١/٣) والترمذی (٩٩٢/٣١٨/٢) وأبن ماجة (١٤٦٣/٤٧٠/١) وهو حدیث صحیح بروانه صحیح ابن ماجه (١١٩٥)].

وه ئەم فەرمانه له (وَأَجِب) وه‌وه لا ده‌دریټ بۆ سوننه‌ت ، به فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((لَيْسَ عَلَيْكُمْ فِي غُسْلِ مِيَّتِكُمْ غُسْلٌ إِذَا غَسَلْتُمُوهُ ، فَإِنَّ مِيَّتَكُمْ لَيْسَ بِنَجَسٍ فَحَسَنُكُمْ أَنْ تَغْسِلُوا أَيْدِيَكُمْ)) واته: خوێ شووردنتان له سه‌ر نییه له شوورده‌وه‌ی مردووه‌کتاندا ، چونکه مردووه‌که‌تان پیس نییه ، به‌ستانه ته‌نها ده‌ستتان بشوون [رواه البيهقي (٣٩٨/٣) والحاكم (٣٨٦/١) وهو حدیث حسن بروانه أحكام الجنائز (٥٣)].

(٦٧) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عَائِشَةُ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا (أَسْمَاءُ بِنْتُ عُمَيْسٍ) تووشی زه‌یسانی بوو به (مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي بَكْرٍ) له لای دارکه‌دا (عِنْدَ الشَّجَرَةِ) ، جا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمانی به (أَبُو بَكْرٍ) کرد که‌وا ((يَا مُرْهَأَ أَنْ تَغْتَسِلَ وَتُهَلَّ)) واته: فەرمانی پی بکات خوێ بشوات وئیحرام ببه‌ستیت [رواه مسلم (١٠٩/٨٦٩/٢)].

(٦٨) له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عُمَرَ) (خوایان لێ رازی بیټ) ((أَنَّهُ كَانَ لَا يَفْدُمُ مَكَّةَ إِلَّا بَاتَ بِنِي طَوَى حَتَّى يُصْبِحَ وَيَغْتَسِلَ ، ثُمَّ يَدْخُلُ مَكَّةَ نَهَارًا ، وَيَذْكُرُ عَنِ النَّبِيِّ (ﷺ) أَنَّهُ فَعَلَهُ)) واته: که‌وا نه‌ده‌چووه مه‌که‌وه تا له (نِي طَوَى) ئه‌و شه‌وه ده‌مایه‌وه ، پاشان که‌ پوژ ده‌بویه‌وه خوێ ده‌شوورد و ده‌چووه مه‌که‌وه به‌ پوژدا ، وه ده‌یفه‌رموو: پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) وای ده‌کرد [رواه البخاري (١٥٧٣/٤٣٥/٣) مع الفتح ومسلم (٩١٩/٢) _ ٢٢٧ _ (١٢٥٩) وهذا لفظه ، وغيرهما].

(٦٩) له بهر ئه‌و (أَثَرُ) ه‌ی (عَلِيٍّ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا پیاویک پرسیاری لێ کرد له باره‌ی غوسله‌وه ؟ ئه‌ویش فەرمووی: ((إِنْ غَسَلَ كُلَّ يَوْمٍ مِنْ شَيْءٍ)) واته: هه‌موو پوژتیک خۆت بشو ئه‌گه‌ر ویستت لێ بوو . [رواه البيهقي بروانه الوجيز في أصول الفقه (٤٧)].

وه (أَثَرُ) ه‌که‌ی (إِبْنُ عُمَرَ) (خوایان لێ رازی بیټ) ((أَنَّهُ كَانَ يَغْتَسِلُ يَوْمَ الْفِطْرِ قَبْلَ أَنْ يَخْدُوا إِلَى الْمُصَلَّى)) واته: که‌وا غوسلی ده‌کرد پوژێ جه‌ژن پێش ئه‌وه‌ی پوژیشتایه بۆ شوینی نوێژی جه‌ژن . [رواه الإمام مالك في الموطأ (٢/١٧٧/١) والأمام الشافعي في الأم (٢٦٥/١) وهو أثر صحیح بروانه الأدلة الرضية (٣٩)].

وہ پاش ہاتنہ وہ ہوش لہ بی ہوشی^(۷۰) وہ بو دوبارہ کردنہ وہی (جماع) کردن^(۷۱) ، وہ ئافرہ تی (مُسْتَحَاضَة) بو ہموو نوپژیک^(۷۲) ، وہ بو (دَفْن) کردنی (مُشْرِك)^(۷۳) .

(۷۰) لہ بہر فہرمودہ کہی (عائشَة) (خوای لی رازی بیّت) کہوا فہرموی: رُوژیک پیغہمبہری خوا (ﷺ) بی ہوش کہوت ، جا - کہ ہاتہ وہ ہوشی خوئی - فہرموی: ((أَصَلَى النَّاسُ ؟)) واتہ: خہ لکی نوپژیان کرد ؟ ووتمان: نہ ، چا وہ پروانی تو دہ کہن نہی پیغہمبہری خوا ، جا فہرموی: ((ضَعُوا لِي الْمَاءَ فِي الْمِحْضَبِ)) واتہ: ئاووم بو بخنہ سہر لہ (مِحْضَب) ہکدا - کہ قاپی ئاو گہرم کردنہ - ، (عائشَة) فہرموی: ئیمہش ئاومان بو ئامادہ کرد ، جا خوئی شوورد ، پاشان رُویشٹ بو نوپژ بچیت جاریکی تر بی ہوش کہوتہ وہ ، پاشان ہاتہ وہ ہوشی خوئی ، جا فہرموی: ((أَصَلَى النَّاسُ ؟)) واتہ: ئایا خہ لکی نوپژیان کرد ؟ ، ئیمہش ووتمان: نہ ، چا وہ پروانی تو دہ کہن نہی پیغہمبہری خوا ، جا فہرموی: ((ضَعُوا لِي الْمَاءَ فِي الْمِحْضَبِ)) واتہ: ئاووم بو بخنہ سہر لہ (مِحْضَب) ہکدا ، جا دانیشٹ خوئی شوورد ، پاشان رُویشٹ بو نوپژ بچیت جاریکی تر بی ہوش کہوتہ وہ ، پاشان ہاتہ وہ ہوشی خوئی ، جا فہرموی: ((أَصَلَى النَّاسُ ؟)) واتہ: ئایا خہ لکی نوپژیان کرد ؟ ، ئیمہش ووتمان: نہ ، چا وہ پروانی تو دہ کہن نہی پیغہمبہری خوا ، جا فہرموی: ((ضَعُوا لِي الْمَاءَ فِي الْمِحْضَبِ)) واتہ: ئاووم بو بخنہ سہر لہ (مِحْضَب) ہکدا ... [رواہ البخاری (۶۸۷/۱۷۲/۱) ومسلم (۴۱۸/۳۱۱/۱)].

(۷۱) لہ بہر فہرمودہ کہی (أَبُو رَافِع) (خوای لی رازی بیّت) کہوا پیغہمبہری خوا (ﷺ) شہوئیک گہرا بہ سہر ہموو خیزانہ کانیدا ، لہ لای ہر یہ کیکیان خوئی دہ شوورد ، جا (أَبُو رَافِع) ووتی: منیش ووتم نہی پیغہمبہری خوا ، بو چی بو ہموویان یہک جار خوت ناشووریت ؟ ئہویش فہرموی: ((هَذَا أَرْكَى وَأَطْيَبُ وَأَطْهَرُ)) واتہ: ئہمہیان جوانترہ وچاکترو پاکترہ [رواہ ابوداود (۲۱۶/۳۷۰/۱) وابن ماجہ (۵۹۰/۱۹۴/۱) بروانہ وهو حدیث حسن بروانہ صحیح ابن ماجہ (۴۸۰)].

(۷۲) لہ بہر فہرمودہ کہی (عائشَة) (خوای لی رازی بیّت) کہوا (أُمُّ حَبِيبَةَ) تووشی نہ خووشی ئافرہ تان (إِسْتِحَاضَة) ہات لہ سہردہمی پیغہمبہری خوا (ﷺ) ((فَأَمْرًا بِالْغُسْلِ لِكُلِّ صَلَاةٍ)) واتہ: جا فہرمانی پی کرد کہوا بو ہموو نوپژیک خوئی بشوات [رواہ ابوداود (۲۹۲/۴۸۳/۱) بروانہ وهو حدیث صحیح بروانہ صحیح ابی داود (۲۶۹)].

وہ ئہم فہرمان (أَمْر) ہ بو پیویست (وَأَجِب) نییہ بہ لکو بو سوننہتہ ، چونکہ لہ ریوایہ تی ئیمامی [مُسلِم] (۱/رقم/۳۳۴) [دا (عائشَة) دہ فہرمی: پیغہمبہری خوا (ﷺ) پیئی

فهرموو: ((اُمَكْتِي قَدَرًا مَا كَانَتْ تَحْبِسُكَ حَيْضَتُكَ ، ثُمَّ اِغْتَسَلِي وَصَلِّي)) واته: به نه نذازهی نه وهی تووشی چه یز ده بووی تپیدا دانیشه ، پاشان خۆت بشۆ - و نوپژ بکه - ، جا بۆ هه موو نوپژیک خۆی ده شورده .

وه له لای ئیمامی [أبو داود (۱/رقم/۲۹۸) و (ابن ماجه) (۱/۲۰۴/۶۲۴)] وهو صحیح بروانه صحیح ابن ماجه (۵۰۷) دا پیغه مبهری خوا (ﷺ) به (فاطمه بنت أبي حبيش) ی فهرموو: ((... تَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلَاةٍ)) واته: ... وه بۆ هه موو نوپژیک ده ست نوپژ بگره . كه وا بوو نه و خوشورده نه (عزیمه) ه به لام (رخصه) یش نه وه یه بۆ هه موو نوپژیک ته نها ده ست نوپژ بگریته وه .

(۷۳) له بهر فهرموو ده که ی ئیمامی (علي) (خوای لی رازی بیته) كه وا فهرموو ی به پیغه مبهرم ووت: (أبو طالب) مرد ، نه ویش فهرموو ی: ((اِدْهَبْ فَوَارِهِ)) واته: برۆ بشاره وه (ده فنی بکه) . جا کاتیک گه پامه وه پیی ووتم: ((اِغْتَسَلِي)) واته: خۆت بشۆ [رواه النسائي (۱۱۰/۱) وأبو داود (۳۲/۹/۲۱۹۸) مع العون وهو حديث صحيح بروانه أحكام الجنائز (ل ۱۳۴)].

مهسح کردن له سه ر خوف^(۷۴) و گوره وی

(الْمَسْحُ عَلَى الْخُفَيْنِ وَالْجَوْرَبَيْنِ)

ده توانریت له جیاتی پی شورده ن مهسح بگریته له سه ر (خوف) و گوره وی یان هه رشتیکی تر جیگه ی خوف بگریته وه^(۷۵) ، نه گه ر به ده ست نوپژ وه له پی کرا بیته^(۷۶)

(۷۴) (خوف): له شیوه ی گوره وی (جورب) یه له پیست دروست ده کریته .

(۷۵) ئیمامی (النووي) (ره حمه تی خوای لی بیته) له [شرح (صحيح مسلم) دا (۱۶۴/۲)] ده فه رمی: نه و زانایانه ی که (أهل) ی (إجماع) ن هه موویان یه کران له سه ر نه وه ی که دروسته مهسح له سه ر (خوف) بگریته ، له کاتی (سفر) و (حضر) دا ، ئیتر له بهر پیویستی بیته یان نه ، هه تا بۆ ئافره تیکیش که له مالی خویدا بیته ، یان بۆ که سیک نه خوش بیته له سه ر جیگا که وتبیته ، هه ر دروسته مهسح بکه ن ، ته نها (شیعة) و (خوارج) نه بیته که نکولیان لی کردوه ، نه وانیش گوئی به جیاواز (خلاف) یان نادریت ، (حسن البصري) (ره حمه تی خوای لی بیته) فه موویه تی: هه فتا (۷۰) که س له ها وه لانی پیغه مبهری خوا (ﷺ) بویان گپرومه ته وه که وا پیغه مبهری خوا (ﷺ) مهسحی له سه ر (خوف) کردوه .

وه باشته رین به لگه ش فهرموو ده که ی (جریر) ه (خوای لی رازی بیته) که (همام بن الحارث) ده فه رمی: ((رَأَيْتُ جَرِيرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ بَالَ ، ثُمَّ تَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى خُفَيْهِ ثُمَّ قَامَ

فَصَلِّ ، فَسُئِلَ ، فَقَالَ : رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ صَنَعَ مِثْلَ هَذَا)) واته: بینیم (جَرِيرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ) میزی کرد ، پاشان دهست نویژی گرت و مهسحی له سهر هردوو (خُف) ه که‌ی کرد ، پاشان ههستا نویژی کرد ، جا پرسپاری لی کرا ، ئه‌ویش فهرموی : بینیم پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) وای کرد [رواه مسلم (۲۲۷/۱) والترمذی (۹۳/۶۳/۱)] ، چونکه (جَرِيرُ) پاش دابه‌زینی سورته‌ی (المائدة) موسولمان بوو ، که له و سورته‌دا ئایه‌تی دهست نویژی دابه‌زی ، که تییدا فه‌رمان به پی شوردن کرا ، که‌وا بوو ئه‌و ئایه‌ته مهسح کردنی سهر (خُوف) و گوره‌ی (نَسَخ) نه‌کردوته‌وه .

وه بو مهسح کردن له سهر گوره‌وی و نه‌عل فه‌رمووده‌مان زور هه‌یه ، ده‌توانی ته‌ماشای نامیلکه‌یه‌ی (تَمَامُ النَّصْحِ فِي أَحْكَامِ الْمَسْحِ) (مُحَمَّدُ نَاصِرُ الدِّينِ الْأَلْبَانِي) بکه‌ی که به جوانی باسی مهسح کردن دهکات ، وه هه‌موو فه‌رموده‌کان له و باره‌وه دینیته‌وه ، وه یه‌کئک له وه‌رموودانه فه‌رموده‌که‌ی (المُعِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ) یه (خوای لی رازی بیئت) ((أَنْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ تَوَضَّأَ وَمَسَحَ عَلَى الْجَوْرَيْنِ وَالنَّعْلَيْنِ)) واته: پیغه‌مبهری خوا (ﷺ) دهست نویژی گرت و مهسحی له سهر گوره‌وی و نه‌عل‌ه‌کانی کرد [رواه أبوداود (۱۵۹/۲۶۹/۱) والترمذی (۹۹/۶۷/۱) وابن ماجه (۵۵۹/۱۸۵/۱) ووه‌حدیث صحیح بروانه الإرواء (۱۰۱) و صحیح ابی داود (۱۴۷)].

(۷۶) له بهر فه‌رمووده‌که‌ی (مُعِيرَةُ بْنُ شُعْبَةَ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فه‌رموی: شه‌ویک له سه‌فه‌ریکدا له گه‌ل پیغه‌مبهری خوا دا بووم (ﷺ) جا پی‌ی ووتم: ((أَمَعَكَ مَاءٌ ؟)) واته: ئایا ئاووت پی‌یه ؟ ووتم: به‌لی . جا دابه‌زی له ووشتره‌که‌ی _ بو دهست به ئاو گه‌یاندن _ وه پی‌ی کرد تا له بهر چاو دیار نه‌ما له تاریکایی شه‌ودا ، پاشان هاته‌وه جا له کونه‌که ئاووم کرده سهر ده‌ستیدا ، جا پرومه‌تی شورد و (جُبَّه) یه‌کی (صُوف) ی بو ماوه‌ی شه‌و و پوژئیک بو که‌سیک له مالدای بیئت ، وه سی شه‌و و سی پوژئیش بو که‌سیک له سه‌فه‌ردا بیئت^(۷۷) ، وه ماوه‌که‌ی له و کاته‌وه دهست پی دهکات که یه‌که‌م جار مهسحی له سهر دهکات تا وه‌کو شکانی دوایین دهست نویژی که پیش ته‌واو بوونی کاته‌که گرتبو بیئت^(۷۸) ، وه ته‌نها مهسحی بان پی‌ی دهکات^(۷۹) ، وه به‌تالییش ده‌بیته‌وه به ته‌واو بوونی ماوه‌ی دیاری کراو ، وه به له‌ش گرانی^(۸۰) وه به داکه‌ندنی ئه‌و شته‌ی مهسحه‌که‌ی له سهر کراوه^(۸۱) .

له به‌ردا بوو ، نه‌یتوانی له قو‌له‌کانیوه دهستی دهر بکات ، تا له ژیر (جُبَّه) که‌وه هردوو دهستی دهر کرد ، جا هردوو بالی پی شورد و مهسحی سه‌ری کرد ، پاشان داچه‌میم بو

ئو‌هی (خُوف) ه‌کانی داکه‌نم ، فه‌رمووی: ((دَعَهُمَا ، فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ)) واته: وازی لَی بینه چونکه من ه‌ردووکیم به ده‌ست نو‌یژه (طَهارة) ه‌وه له پی‌ کرده ، جا مه‌سحی له سه‌ر کرد . [رواه البخاری (۲۰۶/۳۰۹/۱) ومسلم (۲۷۴/۲۳/۱)].

(۷۷) له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لَی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رمووی: ((جَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيَالِيَهُنَّ لِلْمُسَافِرِ وَيَوْمًا وَلَيْلَةً لِلْمُقِيمِ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) سئ شه‌و و سئ پوژی دانا بو یه‌کئک له سه‌رفه‌ر دا بی‌ت ، وه شه‌و و پوژی‌کیش بو یه‌کئک له مالدا بی‌ت [رواه مسلم (۲۷۶/۲۳۲/۱) والنسائی (۸۴/۱)].

(۷۸) بروانه نامیلکه‌ی (فَتَاوَى فِي الْمَسْحِ الْخَفِيِّ) (مُحَمَّدُ بْنُ صَالِحِ الْعِثْمِينِ). (۷۹) له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (عَلِي) (خوای لَی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رمووی: ((لَوْ كَانَ الدِّينُ بِالرَّأْيِ لَكَانَ أَسْفَلَ الْخَفِّ أَوْلَى بِالْمَسْحِ مِنْ أَعْلَاهُ ، لَقَدْ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَمْسَحُ عَلَى ظَاهِرِ خَفِيهِ)) واته: ئه‌گه‌ر ئایین به (رَأْي) بوایه ، ئه‌وه ده‌بوایه مه‌سحی ژیری (خُوف) پی‌شته‌ر بوایه تا بانئ (خُوف) ، به‌لام پی‌غه‌مبه‌رم بینئ (ﷺ) مه‌سحی بانئ خوفه‌کانئ کرد [رواه ابو داود (۱۶۲/۲۷۸/۱) وهو حديث صحيح بروانه الإرواء (۱۰۳)].

(۸۰) چونکه مه‌سح ماوه‌یه‌کی بو دیاری کراوه نابی‌ت له و ماوه‌یه تی‌په‌ر بکات ، وه له‌ش گرانی‌ش به‌تالی ده‌کاته‌وه ، له به‌ر فه‌رمووده‌که‌ی (صَفْوَانُ بْنُ عَسَّالٍ) (خوای لَی رازی بی‌ت) که‌وا فه‌رمووی: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَأْمُرُنَا إِذَا كُنَّا سَفْرًا أَلَّا نَنْزِعَ خِفَانَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيَالِيَهُنَّ إِلَّا مِنْ جَنَابَةٍ ، لَكِنْ مِنْ غَائِطٍ وَبَوْلٍ وَنَوْمٍ)) واته: پی‌غه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فه‌رمانئ پی‌ ده‌کردین ئه‌گه‌ر له سه‌رفه‌ردا ببوایه‌ین ، که‌وا سئ شه‌و و سئ پوژی (خُوف) ه‌کانمان له پی‌ دانه‌که‌نین ، مه‌گه‌ر بو له‌ش گرانی ، نه‌ک بو میز و پیسی و خه‌و [رواه الترمذی (۹۶/۶۵/۱) والنسائی (۸۴/۱) وهو حديث حسن بروانه الإرواء (۱۰۴)].

(۸۱) چونکه ئه‌گه‌ر له پی‌ داکه‌ند ، پاشان کردیوه پی‌ئ ئه‌وه به (طَاهِر) له پی‌ نه‌کرده .

تی‌بینئ:

ئه‌گه‌ر کاتی مه‌سح کردنه‌که ته‌واو بوو یان (خُوف) ه‌کانئ داکه‌ند ، ئه‌وه ئیتر دروست نییه مه‌سحی تری له سه‌ر بکریت - ئه‌گه‌ر ده‌ست نو‌یژی شکا - مه‌گه‌ر ده‌ست نو‌یژی‌کی تازه بگریته‌وه ، له گه‌ل شو‌ردنی ه‌ردوو پی‌دا ، به‌لام ئه‌گه‌ر ده‌ست نو‌یژی بوو کاتیک که (خُوف) ه‌که‌ی داکه‌ند ، یان کاته‌که‌ی کو‌تایی پی‌ هات ، ئه‌وه ده‌ست نو‌یژه‌که‌ی به‌تال نابیته‌وه ، تا ئه‌و ده‌ست نو‌یژه‌ی ده‌شکیت ، وه ده‌توانی‌ت تا ئه‌و ده‌ست نو‌یژه‌یشئ ده‌شکیت ه‌ر نو‌یژی پیوه بکات . بروانه [الوجیز من فقه السنة والکتاب العزیز (ل۴۳)].

ته‌یه‌موم (التیمم)

کهی ته‌یه‌موم دروسته ؟

ته‌یه‌ی به‌دهست نویژ و خوشوردن حلال ده‌بیئت ، به‌ته‌یه‌مومیش بوی

حلال ده‌بیئت (۸۲)

(۸۲) ته‌یه‌موم جیگهی ده‌ست نویژ ده‌گریته‌وه بۆ که‌سێک له‌ش گران نه‌بیئت ، له‌به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (عائشة) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فه‌رموی: ((خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي بَعْضِ أَسْفَارِهِ حَتَّى إِذَا كُنَّا بِالْبَيْدَاءِ - أَوْ بِذَاتِ الْجَيْشِ - انْقَطَعَ عَقْدٌ لِي ، فَأَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَلَيَّ التَّمَاثِيَةَ ، وَأَقَامَ النَّاسُ مَعَهُ ، وَلَيْسُوا عَلَيَّ مَاءً ، فَأَتَى النَّاسَ إِلَى أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ فَقَالُوا: أَلَا تَرَى مَا صَنَعَتْ عَائِشَةُ؟ أَقَامَتْ بِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَالنَّاسِ ، وَلَيْسُوا عَلَيَّ مَاءً وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ ، فَجَاءَ أَبُو بَكْرٍ وَرَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَضْعُ رَأْسَهُ عَلَيَّ فَحَذِي قَدْ نَامَ ، فَقَالَ: حَبَسَتْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَالنَّاسِ ، وَلَيْسُوا عَلَيَّ مَاءً وَلَيْسَ مَعَهُمْ مَاءٌ ، فَقَالَتْ عَائِشَةُ: فَعَاتَبَنِي أَبُو بَكْرٍ ، وَقَالَ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَقُولَ ، وَجَعَلَ يَطْعُنُنِي بِيَدِهِ فِي خَاصِرَتِي ، فَلَا يَمْنَعُنِي مِنَ التَّحْرُكِ إِلَّا مَكَانُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَلَيَّ فَحَذِي ، فَأَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حِينَ أَصْبَحَ عَلَيَّ غَيْرَ مَاءٍ ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ آيَةَ التَّيْمُمِ ، ﴿ .. فَتَيَمَّمُوا .. ﴾ فَقَالَ أُسَيْدُ بْنُ الْحَضِيرِ: مَا هِيَ بِأَوَّلِ بَرَكَتِكُمْ يَا آلَ أَبِي بَكْرٍ . قَالَتْ: فَبِعَثْنَا الْبَعِيرَ الَّذِي كُنْتُ عَلَيْهِ ، فَأَصْبْنَا الْعَقْدَ تَحْتَهُ)) واته: له‌ گه‌ل پیغه‌مبه‌ری خوادا (عائشة) ده‌رچووم له‌ هه‌ندیك له‌ سه‌فه‌رکانیدا تا گه‌یشتیینه‌ بیابان _ یان (ذات الجیش) _ ملوانکه‌کم بړا و وون بوو ، جا پیغه‌مبه‌ری خوا (عائشة) له‌ویدا مایه‌وه بۆ ته‌یه‌ی بیدوزیته‌وه ، وه‌ خه‌لکیش مانه‌وه له‌ گه‌لیدا ، له‌ سه‌ر ئاویش نه‌بوون ، جا

خەلکی رۆیشتن بۆ لای (أَبُو بَكْرٍ الصِّدِّيقِ) ووتیان: چاوت لایئە (عَائِشَةَ) چی کرد؟ بوو هۆی مانەو هی پیغەمبەری خوا (ﷺ) وخەلکیش، نە لە سەر ئاویشتن، وە نە ئاویشتیان پییە، جا (أَبُو بَكْرٍ) هات و پیغەمبەری خوایش (ﷺ) سەری خستبوو سەر پانم و خەوتو بوو، جا ووتی: پیغەمبەری خوا (ﷺ) و خەلکیتیش گیردا، وە نە لە سەر ئاویشتن، وە نە ئاویشتیان پییە، (عَائِشَةَ) فەرمووی: جا (أَبُو بَكْرٍ) زۆر سەرزەنشتی کردم، وە ئەو هی خوا ویستی لە سەر بیئت پیی ووتم، وە بە دەستی لە قەبرغە (خَاصَرَةَ) دەدام، هیچ وای لی نە دە کردم نە جوولیمەو تەنھا شوینی پیغەمبەری خوا نە بیئت (ﷺ) کە سەری لە سەر پانم دانابوو، جا کە بە یانی بوویەو پیغەمبەری خوا (ﷺ) هەستا بە بی ئاو، جا خوای گەورە ئایەتی تەیه مومی دابەزاند، جا هەموویان تەیه مومیان کرد، وە (أَسِيدُ بْنُ حُضَيْرٍ) دەبووت: ئەمە یە کەم بەرە کەتی ئیو نییە ئەی کەس وکاری (أَلْ أَبِي بَكْرٍ)، (عَائِشَةَ) ووتی: کاتیئک ئەو ووشترەمان هەلساند کە من بە سەریو بووم، ملوانکە کەمان لە ژیریدا دۆزیو وە [رواه البخاری (۳۳۴/۴۳۱/۱) ومسلم (۳۶۷/۲۷۹/۱)].

وە هەر وەها جیگە ی خۆشۆردن دەگریتەو بۆ کەسیک لەشی گران بیئت، لە بەر فەرموودە کە ی (عُمَرَانُ بْنُ حُصَيْنِ الْخَزَاعِيِّ) (خوای لی رازی بیئت) کەوا فەرمووی: پیغەمبەری خوا (ﷺ) بینی پیاویک دوری گرتوو و نوێژی لە گەل خەلکیدانە کرد، جا پیی فەرموو: ((مَا مَنَعَكَ أَنْ تُصَلِّيَ ؟)) واتە: ئەی فلان کەس، چی وای پی کردیت کەوا لە گەل خەلکیدان نوێژ نە کەیت؟ ئەویش ووتی: تووشی لەش گرانی بووم و ئاوی نییە. پیغەمبەری خوایش فەرمووی: ((عَلَيْكَ بِالصَّعِيدِ فَإِنَّهُ يَكْفِيكَ)) واتە: تەیه موم بە سەر زەوی بکە، چونکە ئەو تەیه سە. واتە: جیگە ی ئاوت بۆ دەگریتەو وە [رواه البخاری (۳۴۴/۴۷۷/۴) ومسلم (۶۸۲/۴۷۴/۱)].

بۆ کەسیک ئاوی دەست نە کەوێت^(۸۳)، یان ترسی ئەو هی هەبیئت بە بە کارهینانی ئاوی زیانی لی بکەوێت^(۸۴).

(۸۳) لە بەر فەرموودە کە ی خوای گەورە لە سورەتی (المائدة: ۶) ﴿ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ... ﴾ واتە: وە ئەگەر نەخۆش بوون یان لە سەفەردا بوون یان لە سەر ئاوەو هاتنەو یان چووت بوون لە گەل

ٹافره تاندا و ئاووتان دست نه كهوت - دست نويز بگرن يان خوتان بشورن - نه وه ته يه مموم بكن به سهر زويه كي پاك و مه سحي پوموت و ههردوو ده ستاني پي بكن وه له بهر فرموده كه ي (عائشة) و (عمران) پروانه (پ ۸۲).

(۸۴) ترسی زیان لی که وتن نه وه يه ترسی هه بیته نه خوش بکه ویت ، یان نه خوشی که ی زیاتر بکات ، یان ترسی کوشتنی هه بیته ... له بهر ئایه ته که ی پیشوو ، وه له بهر نه وه فرمودانه یشی که له و باره وه هاتوون ، وه كه فرموده که ی (عمر بن العاص) (خوای لی رازی بیته) که وا پیغه مبهری خوا (ﷺ) پروانه ی کرد بو (عزوة) ی (ذات السلاسل) ، جا فرمودی: له شه ویکی زور سارد دا له شم گران بوو ، جا ترسام که وا نه گهر خوم بشوم تیا بجم ، بویه ته یه مموم کرد ، پاشان نويزی به یانیم به هاوه له کانم کرد ، جا کاتیک گه راینه وه ، بو پیغه مبهریان گیرایه وه ، جا نه ویش فرمودی ((يَا عَمْرُو ، صَلَّيْتَ بِأَصْحَابِكَ وَأَنْتَ جُنُبٌ ؟)) واته: نه ی (عمر) به له ش گرانیه وه نويزت به هاوه له کانت کرد ؟ منیش ووتم: نه وه فرموده یه ی خوای گه وره م یاد که ته وه که ده فرمی: ﴿ وَلا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴾ واته: خوتان مه کوژن به راستی خوای گه وره زور به به زه یی یه به رانبه به نه یوه . جا بویه ته یه مموم کرد ، پاشان نويزم کرد ، جا پیغه مبهری خوا (ﷺ) پیکه نی وهیچی نه فرمود [رواه أبو داود (۳۳۰/۵۳۰/۱) وأحمد (۱۶/۱۹۱/۲) وغيرهما وهو حديث صحيح برواه صحيح ابی داود (۳۲۳)].

وه له بهر فرموده که ی (جابر) یش (خوای لی رازی بیته) که وا فرمودی: ده رچووین بو سه فریک جا پیاویکمان به ردیک دای له سهری ، سهری شکاند ، پاشان له شی گران بوو ، جا پرسیری له هاوه له کانی کرد ووتی: ئایه هیچ پوخسه تیک ده بینن بو من که وا ته یه مموم بکه م ؟ نه وانیش ووتیان : هیچ پوخسه تیک نابینن تا تو توانات له سهر ئاو هه بیته ، جا نه ویش خوای شورد ومرد ، کاتیک که گه رانه وه بو لای پیغه مبهری خوا (ﷺ) هه والی نه وه یان پي راگه یاند ، نه ویش فرمودی: ((قَتَلُوهُ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَلَا سَأَلُوا إِذَا لَمْ يَعْلَمُوا ، فَإِنَّمَا شِفَاءُ الْعِيِّ السُّؤَالُ إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيهِ أَنْ يَتَيَّمَّ)) واته: کوشتیان ، خوا بیانکوژیت ، ئایه بو پرسیریان نه کرد ،

پایه کانی ته یه مموم (ارکان التیمم)

نیست^(۸۵) و هردو دست دان به سهر زویه‌کی پاکدا و مسح کردنی
 پرومته و هردو دست^(۸۶)، وه پیویست (وَأَجِبْ) به ناوی خواوه دست پی
 بکریت هر وهکو دست نویژ^(۸۷)

سوننه‌ته‌کانی ته‌یه‌موم

پیش خستنی دهستی راست له مسح کردندا^(۸۸)، وه فوو کردن به هردو
 له‌پدا پیش مسح کردنی پرومته^(۸۹)

کاتیک که نه‌یانزانی، چونکه شیفای هموم نه‌خوشیه‌ک پرسیار کردنه، ته‌نھا به‌سی بو
 ته‌یه‌موم بکات [رواه أبو داود (۳۳۶/۲۳۹/۱) وله زیاده ولكن الحدیث الی حیث ذکرنا حسن بشواهد بروانه
 تمام المنه للألبانی (ل ۱۳۱-۱۳۵) وصحیح ابی داود (۲۲۶)].

(۸۵) له بهر فرموده‌کی (عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ) (خوای لی رازی بیئت) بروانه (پ ۳۱).
 (۸۶) له بهر فرموده‌ی خوای گه‌وره که له سوره‌تی (المائدة: ۶) ﴿...فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً
 فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ﴾ بروانه (پ ۸۳).
 وه له بهر فرموده‌کی (عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ) (خوای لی رازی بیئت) که‌وا فرموی: ((
 أَجْنَبْتُ فَلَمْ أَصِبْ مَاءً ، فَتَمَعَّكْتُ فِي الصَّعِيدِ وَصَلَّيْتُ ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ ﷺ)
 فَقَالَ: إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ هَكَذَا . وَضَرَبَ النَّبِيُّ ﷺ بِكَفِّهِ الْأَرْضَ وَنَفَخَ فِيهِمَا ، ثُمَّ
 مَسَحَ بِهِمَا وَجْهَهُ وَكَفِّهِ)) واته: له شم گران بو وئاوم دست نه‌که‌وت، جا خوم له
 ناوی خولدا بلکانه‌وه - تلانده‌وه - ونویژم کرد، جا ئەمەم گپرایه‌وه بو پیغه‌مبهری خوا
 (ﷺ)، ئەویش فرموی: ته‌نھا ئەوه‌ت به‌س بو که‌وا بکه‌یت، جا پیغه‌مبهری خوا (ﷺ)
 هردو ناو دهستی - له‌پی - به‌زه‌ویدا دا و فووی پپدا کرد، پاشان مه‌سحی پرومته و
 هردو دهستی پی کرد [رواه البخاری (۳۴۷/۴۵۵/۱) ومسلم (۲۸۶/۲۸۰/۱) وغيرهما].

تییبیتی:

بنه‌رته (أصل) له ته‌یه‌موم کردندا ئەوه‌یه که له جیگه‌ی دست نویژه، جا هر
 شتیک به دست نویژ حالل بیئت ئەوه به ته‌یه‌مومیش حالل ده‌بیئت، وه دروسته پیش
 هاتنی کاتی نویژ بکریت، هر وهکو دست نویژ هیچ جیاوازیه‌ک له نیوانیان دا نییه، وه
 هروه‌ها دروستیشه به یه‌ک ته‌یه‌موم چهند نویژیک بکریت، ئیتر فهرز بیئت یان سوننه‌ت.

(۸۷) چونکه ته‌یه‌موم له جیگه‌ی ده‌ست نوێژ دایه ، که‌وا بوو چۆن (بِسْمِ اللَّهِ) ی کردن بۆ ده‌ست نوێژ پێویست (وَأَجِبْ) ه ، هه‌روه‌ها بۆ ته‌یه‌موم کردنیش پێویست (وَأَجِبْ) ه ، بڕوانه (پ ۳۴) .

(۸۸) له به‌ر فەرموده‌که‌ی (عَائِشَةَ) (خوای لی ره‌زای بی‌ت) بڕوانه (پ ۴۲) ، چونکه ته‌یه‌مومیش هه‌ر (طَهُور) ه .

(۸۹) له به‌ر فەرموده‌که‌ی (عَمَّارُ بْنُ يَاسِرٍ) (خوای لی ره‌زای بی‌ت) ، بڕوانه (پ ۸۶) .

ئه‌وانه‌ی ته‌یه‌موم به‌تال ده‌که‌نه‌وه

(مُبْطَلَاتُ التَّيْمَمِ)

ئه‌وانه‌ی ده‌ست نوێژ به‌تال ده‌که‌نه‌وه ته‌یه‌مومیش به‌تال ده‌کاته‌وه ، وه نه‌مانی هۆکانی ته‌یه‌موم کردنیش^(۹۰) .

(۹۰) چونکه ته‌یه‌موم له جیگه‌ی ده‌ست نوێژه ، بۆیه هه‌ر شتی‌ک ده‌ست نوێژ به‌تال بکاته‌وه ، ته‌یه‌مومیش به‌تال ده‌کاته‌وه . وه هه‌روه‌ها هه‌ر کاتی‌کیش ئه‌و هۆیانه نه‌ما که به هۆیه‌وه ته‌یه‌موم له‌لال بووه ئه‌وه ته‌یه‌مومه‌که به‌تال ده‌بیته‌وه .

حه‌یز و زه‌یسانی

(الْحَيْضُ وَالنَّوَاسُ)

له شوینی منداڵ بوونی ئافره‌ته‌وه سی جور خوین دهرده‌چی‌ت ، خوینی هه‌یز^(۹۱) ، و خوینی زه‌یسانی (پاش منداڵ بوون)^(۹۲) ، و خوینی نه‌خووشی ئافره‌تان (الإِسْتِحَاضَةُ)^(۹۳) .

(۹۱) ئه‌و خوینه‌یه که به بی هیچ نه‌خووشی و هۆیه‌کی تر له منداڵدانی ئافره‌تی پێگه‌یشتوو (بَالِغ) ه‌وه دهرده‌چی‌ت .

وه ئه‌م خوینه به‌رده‌وام ده‌بی‌ت تا ته‌مه‌نی بی ئومیدی ئافره‌ت له منداڵ بوون (سِنَّ الْيَأْسِ) ، وه خوینه‌که‌شی له پێشدا ره‌ش و گه‌رمه و منداڵ دانی پی ده‌قرچی‌ت ، لای که‌می ماوه‌ی به‌رده‌وام بوونی له شه‌رعه‌دا دیاری نه‌کراوه ، هه‌روه‌ها لای زۆریشی هه‌ر دیاری نه‌کراوه ، به‌لام زۆربه‌ی ئافره‌تان شه‌ش رۆژ یان هه‌وت رۆژ تووشیان ده‌بی‌ت ، له به‌ر فەرموده‌که‌ی (حِمْنَةُ بِنْتُ جَحْشٍ) (خوای لی ره‌زای بی‌ت) که‌وا پێغه‌مبه‌ری خوا

﴿عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾ پئی فەرموو ((إِنَّمَا هَذِهِ رُكُضَةٌ مِنْ رُكُضَاتِ الشَّيْطَانِ ، فَتَحِيضِي سِنَّةَ أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةَ فِي عِلْمِ اللَّهِ ، ثُمَّ اغْتَسَلِي ، حَتَّى إِذَا رَأَيْتِ أَنَّكَ قَدْ طَهَرْتِ وَاسْتَنْقَيْتِ ، فَصَلِّي أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً أَوْ ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ وَأَيَّامَهُنَّ ، وَصُومِي ، فَإِنَّ ذَلِكَ يُجْزِيكَ ، وَكَذَلِكَ فَافْعَلِي فِي كُلِّ شَهْرٍ ، كَمَا تَحِيضُ النِّسَاءُ وَكَمَا يَطْهَرْنَ لِمِيقَاتِ حَيْضِهِنَّ وَطَهْرِهِنَّ ..)) واتە: ئەمە پالیکە لە پالەکانی شەیتان ، جا شەش پۆژ تا حەوت پۆژ بە حەیز دەژمێریت لە زانستی خوا دا ، پاشان خۆت بشۆ ، تا ئەگەر بینیت کەوا پاک و تەمیز بویتەوه ، ئەوه بیست و چوار شەو یان بیست و سێ شەو بە پۆژەکانیەوه نوێژ بکە و پۆژوو بگەر ، ئەوه ئیتر لە سەرت دەکەوێت ، وه هەرەها بەم شیوەیه بکە لە هەموو مانگیکدا ، وه‌کو ئافرەتان چۆن تووشی حەیز دەبن ، وه چی کاتیش پاک دەبنەوه ، بە کاتی حەیز و پاکیتی ئەوان . [رواه ابو داود] (٢٨٤/٤٧٥/١) و الترمذی (١٢٨/٨٣/١) ابن ماجه (٦٢٧/٢٠٥/١) بمعناه وهو حسن برواهه الإبراء (٢٠٥) .

(٩٢) خۆینی زەیسانی خۆینی پاش منداڵ بوونه ، ئەم خۆینەش لای کەمی ماوه‌کە‌ی دیاری نە‌کراوه ، ئافرەتی وا هەیه تەنها لە کاتی منداڵ بوونە‌کە‌دا خۆینی لێ دێت ، بە‌لام لای زۆری ماوه‌کە‌ی لە چل (٤٠) پۆژ زیاتر تێپەر ناکات ، جا ئەگەر لەوه زیاتر ئافرەت خۆینی لێ هات ئەوه بە نە‌خۆشی (الإِسْتِحَاضَةُ) دەژمێریت ، لە بەر فەرمودە‌کە‌ی (أُمِّ سَلْمَةَ) (خوای لێ پەزای بیټ) کەوا فەرمووی : ((كَانَتْ النِّسَاءُ تَجْلِسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَرْبَعِينَ يَوْمًا)) واتە: ئەو ئافرەتە‌ی لە زەیسانیدا بوایه لە سەردەمی پیغەمبەری خوادا (ﷺ) چل پۆژ دادە‌نیششت [رواه ابو داود (٣٠٧/٥٠١/١) و الترمذی (١٣٩/٩٢/١) وابن ماجه (٦٤٨/٢١٣/١) وهو حديث حسن صحيح برواهه صحيح ابن ماجه (٥٣٠)].

(٩٣) ئەو خۆینە‌یه کەوا لە کاتیکی تردا جگە لە حەیز و زەیسانی بە هۆی نە‌خۆشییە‌وه توشی ئافرەت دە‌بیټ ، یان جاری وا هەیه بە دەمی حەیز و زەیسانی یەوه توشی دە‌بیټ ، جا ئەگەر بە دەمی حەیزه‌وه نە‌بوو ئەوه دیاره ، بە‌لام ئەگەر بە دەمی حەیزه‌وه بوو ئەوه سێ حاله‌تی هەیه :-

.....

یه‌کەم : ئەوه‌یه ماوه‌ی حەیزه‌که لای ئافرەتە‌که زانراو بیټ پێش ئەوه‌ی توشی نە‌خۆشی (إِسْتِحَاضَةُ) ببیټ ، لەم حاله‌تە‌دا ، ئەو ماوه زانراوه بە ماوه‌ی حەیز بۆی دادە‌نریت ، وه جگە له‌و‌هیش به نە‌خۆشی دە‌ژمێریت ، لە بەر فەرمودە‌کە‌ی (أُمِّ سَلْمَةَ) (خوای لێ پەزای بیټ) کەوا پرسباری له پیغەمبەری خوا (ﷺ) کرد لە باره‌ی ئافرەتیکه‌وه ،

خوینیکی زور له گیانی دیت ، ئەویش فەرمووی: ((لَتَنْظُرُ عِدَّةَ اللَّيَالِي وَالْأَيَّامِ
الَّتِي كَانَتْ تَحِيضُهُنَّ مِنَ الشَّهْرِ قَبْلَ أَنْ يُصَيِّبَهَا الَّذِي أَصَابَهَا فَلْتَتْرِكِ الصَّلَاةَ
قَدْرَ ذَلِكَ مِنَ الشَّهْرِ ، فَإِذَا خَلَفَتْ ذَلِكَ فَلْتَعْتَسِلْ ، ثُمَّ لَتَسْتَنْفِرْ بِثَوْبٍ ، ثُمَّ لَتُحْصِلْ))
واته: با تەماشای بکات ، بە ماوەی ئەو شەو و پۆژانەی کە لە پێش دا تێیدا
تووشی حەیز دەهات لە مانگیک دا ، پێش ئەوێ تووشی ئەو بێت کە تووشی بوو ،
جا - لە ماوەیەدا - واز لە نوێژ بێنیت ، جا ئەگەر ئەو نە ما باخۆی بشوات و خۆی
باش پاک بکاتەو پاشان نوێژ بکات [رواه أبو داود (۱/رقم/۲۷۴) ابن ماجه (۱/رقم/۶۲۳) بمعناه و
بقية الخمسة الا الترمذي وهو حديث صحيح برواه صحيح أبي داود (۲۶۴-۲۶۸) وصحيح ابن ماجه (۵۰۶) .
وه له بهر فەرمودە کە ی (أُمُّ حَبِيبَةَ بِنْتُ جَحْشٍ) (خوای لێ رازی بێت) کەوا پیغەمبەری
خوای پێی فەرمو (أَمَكْتُي قَدْرَ مَا كَانَتْ تَحِيضُكَ حَيْضُكَ ، ثُمَّ إِغْتَسَلِي وَصَلِّي))
واته: بمینەو بە ئەندازەی ئەو کە لە کاتی حەیز دا دەمایتەو ، پاشان خۆت
بشو و نوێژ بکە [رواه مسلم (۱/۲۶۴/۳۳۴) .

دووهم : ئەوێ کە بەردەوام خوینی لێ بێت وە لە پێشیشدا پۆژانیکی زانراوی نەبوو ،
یان لە یادی نەماوە ، وە یان هەر بە نەخۆشیەو (بَالِغ) بوو ، وە خوینی حەیزو
نەخۆشی جیا ناکاتەو لە یەک ، لەم حالەتەدا حەیزە کە ی شەش پۆژ یان حەوت پۆژی
بۆ دادەنرێت لە مانگە کەدا وەکو عادی زور بە ی ئافرەتانه ، وە پۆژانی تریشی
هەموو بە نەخۆشی بۆ دادەنرێت ، لە بەر فەرمودە کە ی (حِمْنَةُ بِنْتُ جَحْشٍ) (خوای لێ
رازی بێت) کەوا فەرمووی: تووشی نەخۆشی (إِسْتِحَاضَةَ) هاتم زور بە توندی ، جا
چووم بۆ لای پیغەمبەری خوا (ﷺ) پرسایاری لێ بکەم و ئاگاداری بکەمەو ، جا لە
مالی (زَيْنَبُ بِنْتُ جَحْشٍ) ی خوشکەدا بینیمەو و پێم ووت : ئە ی پیغەمبەری خوا
(ﷺ) من تووشی نەخۆشیەکی زور توند بووم ، جا تۆ چی دەفەرموویت ، وە
قەدەغەیشی کردووم لە نوێژ کردن و پۆژوو گرتن ؟ جا ئەویش فەرمووی : ((أَنْعَتُ
لَكَ الْكُرْسُفَ ، فَإِنَّهُ يُدْهِبُ الدَّمَ)) واته: پارچە پەموویە کە هەلبگره ، ئەو خوینە کە
نایه لێت ، ووتم: ئە ی پیغەمبەری خوا زور لەو زۆرتەر ، ئەویش فەرمووی : ((
فَاتَّخِذِي ثَوْبًا)) واته: جا هەلبەسە ، ووتم : ئەو پێ دەکات پێ ، جا فەرمووی: ((
سَامُرُكَ بِأَمْرَيْنِ أَيُّهُمَا فَعَلْتَ أَجَزَى عَنكَ مِنَ الْآخَرِ ، فَإِنْ قَوَّيْتِ عَلَيْهِمَا فَأَنْتِ أَعْلَمُ
قَالَ لَهَا: إِنَّمَا هَذِهِ رَكُضَةٌ مِنْ رَكُضَاتِ الشَّيْطَانِ ، فَتَحِيضِي سِنَّةً أَيَّامًا أَوْ سَبْعَةَ

أَيَّامٍ فِيهِ عِلْمُ اللَّهِ تَعَالَى ذِكْرُهُ ، ثُمَّ إِبْتِغَاءُ ، حَتَّى إِذَا رَأَيْتَ أَنَّكَ قَدْ طَهَّرْتَ
وَأَسْتَنْقَاتِ فَصَلِّي ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً أَوْ أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً وَأَيَّامَهَا وَصُومِي
فَإِنَّ ذَلِكَ يُجْزِيكَ ، وَكَذَلِكَ فَافْعَلِي كُلَّ شَهْرٍ كَمَا يَحِضُنَّ [تَحِيضُ النِّسَاءِ] وَكَمَا
يَطْهَرْنَ مِيقَاتِ حَيْضِهِنَّ وَطَهْرِهِنَّ ، فَإِنَّ قَوِيَّتَ عَلَى أَنْ تُؤَخَّرِي الظُّهْرَ وَتُعْجَلِي
العَصْرَ فَتَغْتَسِلِ [فَتَغْسِلِينَ] وَتَجْمَعِينَ بَيْنَ الصَّلَاتَيْنِ الظُّهْرَ وَالْعَصْرَ وَتُؤَخَّرِينَ
المَغْرِبَ وَتُعْجَلِينَ العِشَاءَ ثُمَّ تَغْتَسِلِينَ وَتَجْمَعِينَ بَيْنَ الصَّلَاتَيْنِ فَافْعَلِي
وَتَغْسِلِينَ مَعَ الفَجْرِ فَافْعَلِي وَصُومِي إِنْ قَدَرْتِ عَلَى ذَلِكَ . قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
وَهَذَا أَعْجَبُ الْأَمْرَيْنِ إِلَيَّ)) واته: فهرمانت پی ده‌کهم به دوو شت ، هر کامیان
بکیت ، نه‌وه نه‌وی ترت له سهر ده‌که‌ویت ، جا نه‌گهر توانای هر دوو کیانت بوو نه‌وه
خوت ده‌زانت جا پی‌ی فهرموم : نه‌مه پالیکه له پاله‌کانی شه‌یتان ، جا شه‌ش رۆژ
تا حوت رۆژ به‌هیز ده‌ژمی‌ریت له زانستی خوا دا ، پاشان خوت بشو ، تا نه‌گهر
بینیت که‌وا پاک و ته‌میز بویته‌وه ، نه‌وه بیست و چوار شه‌و یان بیست و سی شه‌و به
رۆژه‌کانیه‌وه نو‌یژ بکه و رۆژوو بگره ،

نه‌وه‌ی له‌کاتی جه‌یزو زه‌یسانی‌دا حه‌رامه (مَا يَحْرُمُ بِالْحَيْضِ وَالنِّفَاسِ)

نو‌یژ کردن و رۆژوو گرتن^(۹۴)

نه‌وه ئیتر له سهرت ده‌که‌ویت ، وه هه‌روه‌ها به‌م شیوه‌یه بکه له هه‌موو مانگی‌کدا ،
وه‌کو ناهه‌رتان چۆن تووشی جه‌یز ده‌بن ، وه چی کاتیش پاک ده‌بنه‌وه ، به‌کاتی
جه‌یز و پاکیتی نه‌وان ، وه نه‌گهر هیژ و توانات هه‌بی‌ت له سهر نه‌وه‌ی نو‌یژی نیوه‌رۆ
دوا بخه‌یت و نو‌یژی عه‌س‌ریش پێش بخه‌یت و خوت بشو‌یت ، پاشان نو‌یژی نیوه‌رۆ و
عه‌سر پیکه‌وه بکه‌یت ، پاشان مه‌غریب دوا بخه‌یت و عیشایش پێش بخه‌یت و خوت
بشو‌یت ، پاشان هه‌ردوو نو‌یژه‌که پیکه‌وه بکه‌یت ، نه‌وه بیکه و خوتیش له‌گه‌ل
نو‌یژی به‌یانیدا بشو‌ریت و نو‌یژ بکه‌یت ، نه‌وه وا بکه و نو‌یژ بکه و رۆژوویش بگره
نه‌گهر توانات له سهری هه‌بوو ، وه پێغه‌مبه‌ری خوا ﷺ فه‌رمووی: وه نه‌مه‌ی
دواییانم پی‌ی خوشتره [رواه أبوداود (۲۸۷/۴۷۵/۱) و الترمذی (۱۲۸/۸۳/۱) و غیرهما وه‌و حدیث
صحیح بروانه‌ی الإرواء (۲۰۵)].

سایه‌م : ئەو یه که هەر عاده‌تی نه‌بوویت ، به‌لام توانای هه‌یه خوینی‌هیز له نه‌خۆشی جیا بکاته‌وه ، له‌م حاله‌ته‌دا کار به‌جیا کردنه‌وه‌که‌ی خۆی ده‌کات ، له‌به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ) (خوای لی رازی بی‌ت) : که‌وا تووشی نه‌خۆشی (إِسْتَحَاذَةَ) هات ، جا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) پی‌ی فه‌رموو : ((إِذَا كَانَ دَمُ الْحَيْضِ فَإِنَّهُ دَمٌ أَسْوَدٌ يُعْرَفُ ، فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَأَمْسِكِي عَنِ الصَّلَاةِ ، فَإِذَا كَانَ الْآخِرُ فَتَوَضَّئِي وَصَلِّي)) واته : ئە‌گه‌ر خوینی‌هیز بی‌ت ئە‌وه ره‌شه ده‌ناسریت ، جا ئە‌گه‌ر وا بوو ، ئە‌وه واز بی‌نه له‌ نوێژ کردن ، به‌لام ئە‌گه‌ر ئە‌وی تریان بوو ئە‌وه ده‌ست نوێژ بگه‌ر و نوێژ بکه ... [رواه أبوداود (۲۸۲/۴۷۰/۱) والنسائی (۱۸۵/۱) وهو صحيح بپوانه الإرواء (۲۰۴)].

(۹۴) له‌ به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (أَبُو سَعِيدٍ الْخُدْرِيُّ) (خوای لی رازی بی‌ت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) له‌ پۆزی جه‌ژنی قوربان یان په‌مه‌زاندا ده‌رچوو بو شوینی نوێژ (مُصَلِّي) ، جا دای به‌ لای کۆمه‌لی له‌ ئافره‌تاندا وی‌ی فه‌رموو : ((يَا مَعْشَرَ النِّسَاءِ تَصَدَّقْنَ ، فَإِنِّي أُرِيْتُكُمْ أَكْثَرَ أَهْلِ النَّارِ)) واته : ئە‌ی کۆمه‌لی ئافره‌تان خیر و به‌خشین زۆر بکه‌ن ، به‌من پیشاندره‌ له‌ شه‌وی (مِعْرَاج) دا که‌وا ئیوه زۆربه‌ی خه‌لکی دۆزه‌خن . ئە‌وانیش ووتیان : له‌ به‌ر چی ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ؟ ئە‌ویش فه‌رموو : ((تَكْثُرُنَّ اللَّعْنَ وَتَكْفُرُنَّ الْعَشِيرَ مَا رَأَيْتُ مِنْ نَاقِصَاتِ عَقْلِ وَدِينٍ أَذْهَبَ لِلْبَّ الرَّجُلِ الْحَازِمِ مِنْ إِحْدَاكُنَّ)) واته : چونکه نه‌فهرت زۆر ده‌که‌ن و کوفری ژیانیش ده‌که‌ن ، نه‌م دیوه که‌سیک وه‌کو ئیوه‌ی نوقصانی عه‌قل و دین که‌وا می‌شکی پیاوی ژیری زیره‌ک له‌ شوینی خۆیدا نه‌هیلن . ووتیان : ئە‌ی نوقصانی عه‌قل و دینمان چی‌یه ئە‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا ؟ ئە‌ویش فه‌رموو :

وسووڤ خواردنه‌وه به‌ ده‌وری (كَعْبَةَ) دا^(۹۵) ، وجووت بوون له‌ گه‌ل پیاو دا^(۹۶) ،

وه ده‌بی‌ت پۆژوه‌که به‌ قه‌زا بداته‌وه به‌لام نوێژه‌که ناداته‌وه^(۹۷) ،

((أَلَيْسَ شَهَادَةُ الْمَرْأَةِ نِصْفُ شَهَادَةِ الرَّجُلِ)) واته : ئایا شایه‌تی دانی ئافره‌ت نیوه‌ی شایه‌تی دانی پیاو نیه ؟ ووتیان : به‌لی ، فه‌رموو : ((فَذَلِكَ مِنْ نُقْصَانِ عَقْلِهَا)) واته : ده‌ی ئە‌وه نوقصانی عه‌قلیتی ، ((أَلَيْسَ إِذَا حَاضَتْ لَمْ تُصَلِّ وَلَمْ تَصُمْ)) واته : ئە‌ی باشه ئە‌گه‌ر ئافره‌ت بکه‌ویته‌هه‌یزه‌وه واز له‌ نوێژ کردن و پۆژوو کردن ناهینیت ؟ ووتیان : به‌لی ، فه‌رموو : ((فَذَلِكَ مِنْ نُقْصَانِ دِينِهَا)) واته : ئە‌ویش نوقصانی دینیتی [رواه البخاری (۳۰۴/۴۰۵/۱)].

(۹۵) له بهر فەرمووده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((الطَّوَّافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ ، إِلَّا أَنْ اللَّهَ أَحَلَّ فِيهِ الْكَلَامُ)) واته: سوور خواردنه‌وه به دهوری مال - ی که‌عبه - دا نوێژه ، به‌لام خوای گه‌وره قسه کردنی تیدا چه‌لال کردوه [رواه الترمذی (۹۶۷/۲۱۷/۲) والحاکم (۴۹۵/۱) و صححه ، وهو كذلك برواه صحیح الجامع (۳۹۵۴)].

(۹۶) له بهر فەرمووده‌که‌ی خوای گه‌وره له سوره‌تی (البقرة: ۲۲۲) دا ﴿ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٌّ فَاعْتَرَلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ ﴾ .. واته: پرسیا‌رت لێ ده‌که‌ن _ ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر _ له باره‌ی چه‌یزه‌وه ، تۆیش بلێ: ئه‌وه زیانی هه‌یه ، جا دوورکه‌ونه‌وه له - جیماع کردنی - ئافره‌تان له کاتی چه‌یزدا تا پاک ده‌بنه‌وه ، جا ئه‌گه‌ر شو‌ردیان ئه‌وه بچه‌ لایانه‌وه - جیماعیان له گه‌ل بکه‌ن - له‌و شو‌ینه‌وه که خوای گه‌وره فەرمانی پێ کردوه .

وه هه‌روه‌ها له بهر فەرمووده‌که‌ی (أَنَسُ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) فەرمووی: ((إِصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا النِّكَاحَ)) واته: هه‌موو شتیکیان له گه‌لدا بکه‌ن ته‌نها جیماع کردن نه‌بیټ [رواه مسلم (۳۰۲/۲۴۶/۱)].

(۹۷) له بهر فەرمووده‌که‌ی (عائِشَةُ) (خوای لێ رازی بیټ) که‌وا (مُعَاذَةُ) پرسیا‌ری لێ کرد: ئایا بۆ ئافره‌ت پاش پاک بوونه‌وه‌ی له چه‌یز پۆژوو به‌ قه‌زا ده‌داته‌وه به‌لام نوێژ به‌ قه‌زا ناداته‌وه ؟ ئه‌ویش فەرمووی: ئایا تۆ (حَرُورِيَّة) ییت ؟ جا (مُعَاذَةُ) یش ووتی: نه‌ه ، من (حَرُورِيَّة) نیم ، به‌لام ته‌نها پرسیا‌ر ده‌که‌م ، (عائِشَةُ) یش فەرمووی: ((كَانَ يُصِيبُنَا ذَلِكَ فَنُؤْمِرُ بِقِضَاءِ الصَّوْمِ وَلَا نُؤْمِرُ بِقِضَاءِ الصَّلَاةِ)) واته: ئیمه ئه‌وه‌مان توش ده‌بوو له کاتی پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) جا فەرمانی پێ ده‌کردین قه‌زا کردنه‌وه‌ی پۆژوو ، به‌لام فەرمانی پێ نه‌ده‌کریت قه‌زا کردنه‌وه‌ی نوێژ [رواه البخاری (۲۲۱/۴۲۱/۱) و مسلم (۳۳۵/۲۶۵/۱)].

(حَرُورِيَّة): کۆمه‌لی (خَوَارِج) ی گومرا‌بوو بوون ، له سه‌رده‌می ئیمامی (عَلِي) دا له فەرمانی (خَلِيفَةُ) ده‌رچوون ، له بهر هه‌ندیک به‌لگه‌ی عه‌قلی ، جا یه‌که‌م کۆبوونه‌وه‌یان له (حَرُورَاء) کرد نزیک (کوفه) ، فەرمووده‌ی زۆرمان هه‌یه له باره‌یانه‌وه ، که له پاش پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) دین و له ئایینی ئیسلام ده‌رده‌چن ، وه به‌ سه‌گی دۆزه‌خیش ناویان ده‌بات ، جا یه‌کێک له قه‌سکانیان ده‌یانووت ده‌بیټ ئافره‌ت ئه‌گه‌ر که‌وته‌وه چه‌یزه‌وه ، هه‌روه‌ک چۆن پۆژوو به‌ قه‌زا ده‌داته‌وه ، نوێژیش به‌ قه‌زا بداته‌وه .

وه ئه‌وه‌ی به هوی حه‌یزو زه‌یسانی حه‌رام بیئت ، له کاتی خوینی نه‌خووشی (إِسْتِحَاظَةَ) حه‌لّله^(۹۸) ، به‌لام بۆ هه‌موو نوێژیک پیویست (وَأَجِب) ه ده‌ست نوێژ بگریته‌وه^(۹۹) .

(۹۸) چونکه له شه‌رعه‌دا نه‌خووشی (إِسْتِحَاظَةَ) حوکمی پاکیتی (طَهَارَةَ)ی هه‌یه .. له نوێژ کردن و پۆژوو گرتن و جیماعی کردن و (طَوَاف) کردن
(۹۹) له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (فَاطِمَةُ بِنْتُ أَبِي حُبَيْشٍ) (خوای لای رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) پی‌ی فه‌رموو: ((... وَتَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلَاةٍ)) واته: ... پاشان بۆ هه‌موو نوێژیک ده‌ست نوێژ بگره [رواه أبوداود (۱/۴۹۰/۱۹۵) وابن ماجه وهو حديث صحيح برواه صحيح ابن ماجه (۵۰۷)] مه‌به‌ست له هه‌موو نوێژیک ئه‌وه‌یه بۆ کاتی هه‌موو نوێژیکی فه‌رز ده‌ست نوێژیک بگریت ئیتر نوێژه فه‌رزه‌که و سوننه‌ته‌کانیشی پیوه بکات ، (وَاللَّهُ أَعْلَمُ).

تیبینی:

تیمامی (النَّوَوِي) (په‌حمه‌تی خوای لای بیئت) ، ده‌فه‌رمی: هه‌ر که‌سیک باوه‌ری وابیئت جوت بوون له گه‌ل ئافره‌ته‌که‌یدا حه‌لّله کاتیک له حه‌یزدا بیئت ، ئه‌وه پی‌ی کافر ده‌بیئت ، وه ئه‌گه‌ر یه‌کیک ئه‌و کاره بکات ، به‌لام بیروباوه‌ری و نه‌بیئت که حه‌لّله ، ئه‌وه ئه‌و که‌سه ئه‌گه‌ر له بیری چوو بیئت یان نه‌زانیت ئافره‌ته‌که‌ی له حه‌یزدا یه‌ یان نه‌زانیت حه‌رامه یان مه‌کروهه ئه‌وه تاوان بار نابیئت و که‌ففااره‌تیشی له سه‌ر نییه ، به‌لام ئه‌گه‌ر به‌قه‌ست وزانیینه‌وه ئه‌و کاره بکات به‌بی هیچ زۆر لای کردنیک ، ئه‌وه تاوانیکی گه‌وره‌ی کردوه (شَافِعِي) فه‌رمویه‌تی: تاوانی گه‌وره‌یه و پیویسته لای په‌شیمان بیته‌وه و ته‌وبه‌ی لای بکات . وه له باره‌ی پیویست (وَأَجِب) بوونی که‌ففااره‌ت له سه‌ری دوو را هه‌یه ... [بروانه شرح صحيح مسلم (۲/۲۰۴)].

ده‌لیم: به‌لام ئه‌وه‌ی راسته که‌ففااره‌تی له سه‌ر پیویسته ، له به‌ر فه‌رموده‌که‌ی (إِبْنُ عَبَّاسٍ) (خوایان لای رازی بیئت) که‌وا پیغه‌مبه‌ری خوا (ﷺ) له باره‌ی ئه‌و پیاوه‌وه که جیماعی له گه‌ل ئافره‌ته‌که‌یدا کرد که له حه‌یزدا ، پی‌ی فه‌رموو: ((يَتَصَدَّقُ بِدِينَارٍ أَوْ نِصْفِ دِينَارٍ)) واته: با دیناریک یان نیو دینار به‌خشیت [رواه أبو داود (۱/۴۴۵/۲۶۱) والنسائي (۱/۱۵۳) وابن ماجه (۱/۲۱۰/۶۴۰) وهو حديث صحيح برواه الإرواء (۱۹۷) و صحيح ابن ماجه (۵۲۳)].
(إِبْنُ عَبَّاسٍ) ده‌فه‌رموی: جا ئه‌گه‌ر له سه‌ره‌تاکانی حه‌یزه‌که‌وه جیماعی له گه‌لدا کرد ،

ئەو یەك دینار دەبەخشیت ، وە ئەگەر لە كۆتایەكانیدا بوو ، ئەو نیو دینار دەبەخشیت
[رواه مسلم (۳۳۴/۲۶۴/۱) .

و ئەو دینارەى ئەو سەردەمەیشە (۲۵،۴) گرام ئالتوونى تیزابى ئیستایە .

(الْحَمْدُ لِلَّهِ) بەشى پاک کردنەو کۆتایی پى ھات و ئیستایش دەچینە
سەر بەشى نوێژ .